

♈ ♉ ♊ ♋ ♌ ♍ ♎ ♏ ♐ ♑ ♒ ♓

Момиче на Зодиака

Двойна
беля

Кати
Хопкинс

Издателска къща "Хермес"

КАТИ ХОПКИНС ДВОЙНА БЕЛЯ

Превод: Нина Руева

chitanka.info

Обръщали ли сте се в трудни моменти за съвет към вашия хороскоп? Не? Сега е моментът да го направите. Чрез героините на Кати Хопкинс, всяка от които е представителка на различна зодия, ще откриете как с помощта на звездите и... с повече смелост и упоритост може да решите проблемите си.

Както повечето Скорпиони, и Ева крие много тайни, за които никой не подозира — дори и близначката ѝ Лилит. Властна и амбициозна по природа, Лилит е свикнала винаги да бъде център на внимание. Но когато Ева е избрана за Момиче на зодиака, най-добрата във всичко Лилит за пръв път остава на заден план. Семейството на близначките се премества в нов дом и пред Ева се открива възможността да разкрие най-съкровената си тайна и да преодолее страховете си. Ще успее ли Ева да излезе от сянката на популярната си сестра и с помощта на планетите да разкрие истинската си същност?

След много перипетии и вълнуващи преживявания Ева разбира, че никой не е съвършен.

ПЪРВА ГЛАВА

НАГРАДИ

Имам три тайни. Никой, освен мен не знае за тях — дори и сестра ми Лилит, с която сме близначки. Би било ужасно, ако някога ги разкрие. И не само тя — като, си помисля как другите биха реагирали, направо ми призлява, все едно в стомаха ми пърхат мънички пеперуди, опитващи се да излязат навън.

Хвърлих поглед на Лилит, която стоеше в редицата до мен в заседателната зала на училището ни. Тя беше моето перфектно отражение — е, почти! — същите тъмни коси, овално лице, широка уста и кафяви очи. Но ако човек се вгледаше по-отблизо, щеше да види, че нейното чело е малко по-високо и че аз имам дребен белег по рождение на тила си. Като изключим това обаче, все едно виждах себе си. Уж си бях аз, само че в две тела.

— Успех! — прошепнахме си една на друга едновременно. Много често говорехме в един глас. Това е типично за близначите.

— И на теб! — прошепнахме отново едновременно, щом господин Уилямс се изправи, застана зад подиума и взе плика, който му подаде госпожица Рийгън, учителката ни по английски. Той дълго се суети, докато накрая сложи очилата си и погледна над тях към морето от събралите се отпред ученици.

— Победителят от поетичния конкурс този срок сред осмите класове е... — Директорът отвори плика, след което направи пауза по онзи дразнещ начин, характерен за журито от предаването за таланти в събота вечер, когато обявяват елиминираните от шоуто участници. Целта е да се натрупва напрежението, като през това време всички участници трябва да стоят и да се преструват, че не им пука, каквото и да се случи, но ги виждаш как се потят и стискат зъби. Вкъщи обикновено в такива моменти се разкрещяваме на телевизора: „Хайде, казвай де!“, но тук това не би било уместно, тъй като се намирахме в училище и господин Уилямс бе директорът. Напоследък всичките ни

учители бяха възприели този тип поведение, когато се налагаше да обявят каквото и да е в училище. Много тъпо.

Застанал най-отпред, господин Уилямс се подсмихна на учителите вляво от подиума и те също му се подсмихнаха в отговор: личеше си, че го смятат за модерен и готин. Единствената ми мисъл беше: „Дано да съм аз, дано да съм аз“. Лилит вече бе печелила конкурса три срока подред и смятах, че този път трябва, както при наградите „Оскар“, за разнообразие да има друг победител — например аз. Не че завиждах на успеха ѝ. Как бих могла? Та тя ми е сестра, при това близначка, и е най-добрата ми приятелка на света. А и пише изумителна поезия — наистина сериозна и мрачна. Извира от нея като вода, или както се изразява моя противен по-голям брат Адам — „като гной от пъпка“. Той наистина е отвратителен.

Аз хвърлям повече труд в писането и този път дадох най-доброто от себе си, за да премеря сили с Лилит. Преработих стихотворението си хиляди пъти, докато не стана толкова добро, колкото чувствах, че е необходимо. Пак извърнах поглед към сестра ми. Беше облечена в училищната ни униформа, която — за наш късмет — е черна (с бяла риза). Казах „за наш късмет“, защото си падаме по готик^[1] стила. Запалихме се по Коледа в седми клас, когато ходихме на екскурзия в Лондон и покрай нас се източи група от младежи, изглеждащи сякаш са излезли от филм за Дракула. Решихме, че са най-страхотните хора, които някога сме виждали — направо като представители на съвсем друга епоха, — и моментално копирахме стила им. Лилит го обожава, защото твърди, че обличайки се по този начин, отрича модата. На нея често ѝ хрумват такива мисли. Понякога само бог знае какво има предвид. Тя е много умна. Лично на мен ми харесва да се обличам така, защото черните дантелени ръкавици без пръсти и сребърните бижута са много красиви — макар очевидно да не можем да ги носим в училище. Аз имам страхотен кръст с диаманти, а Лилит — пръстен с череп, и винаги, когато ни се отдаде сгоден случай, си слагаме черен грим около очите, за да си придадем по-загадъчен вид. Някои всезнайковци от нашето училище твърдят, че готикът вече не е на мода, но Лилит им отвръща, че се обличаме така, защото искаме, а не защото някой ни диктува какво да правим, а и не робуваме на най-новите тенденции, показани в списанията.

Докато господин Уилямс продължаваше да оглежда публиката, сестра ми изглеждаше привидно спокойна, но малката пулсираща вена на слепоочието ѝ издаваше колко е напрегната — само че това бе известно единствено на мен. Аз пък си гриза ноктите, когато се притесня. И в момента са изгризани до кръв. Мама и татко се опитаха да ме отучат от вредния навик, като ги намазаха с някаква горчива смес, но вкусът ѝ взе да ми харесва. След като и това не даде резултат, най-накрая ме записаха на сеанс при една психоложка с надеждата, че тя ще стигне до причините, поради които ги гриза. Трябва да се срещна с нея през междусрочната ваканция, която е следващата седмица. Само като си помисля, че някой ще се опитва да разкрие тайните ми и да ме кара да говоря за тях, притеснението ми се удвоява и си дъвча ноктите дори още по-усилено.

Господин Уилямс се изкашля.

— И победителят е... — (Поредната дълга пауза — да умреш от скука!) — Лилит Палумбо.

Издокарах най-добрата си физиономия на простила се с „Оскар“ актриса (пресилена усмивка, стиснати зъби) и заръкоплясках заедно с другите. Сестра ми се ухили, стисна рамото ми, сякаш за да каже: „Съжалявам, че не спечели“, после се насочи към подиума да получи наградата си. Завидях ѝ. Не се сдържах. Пак Лилит. Лилит, Лилит, Лилит. Всичко винаги се случваше на Лилит. Постоянно беше първа в класа. Наскоро получи и наградата за наука, а сме едва началото на октомври. Сега спечели и поетичния конкурс, а освен това постоянно я викат да участва в отборите по хоккей и нетбол. Тя е номер едно за всички. Аз съм нещо като допълнение: „А, да, и Ева също, близначката на Лилит, по-добре да не я отцепваме“. Сякаш съм нейна сянка, едва ли не съм отделен човешки индивид. Колкото и да я обичам, понякога е трудно да си винаги на второ място. Родена съм втора и оттогава така ми е тръгнало. Мама и татко са я кръстили с името Лилит, защото то означава първата жена. (Означава също и „нощен демон“. Открих това, когато веднъж проверявах значенията на имената ни в интернет. Пазя тази пикантна информация, за да я използвам в подходящия момент — например, когато доведе първото си гадже вкъщи. Хе-хе!) Мама и татко кръстили брат ми с името Адам, защото бил първото момче, а Адам е първият мъж. Мен са нарекли Ева,

защото тя е била вторият човек на Земята и те решили да се направят на умни — втора близначка, втори човек.

— Сигурен съм, че сега всички биха искали да чуят стихотворението на нашата победителка — обяви господин Уилямс, при което Лилит сведе очи към пода с престорена свенливост.

— Не съвсем, поезията е пълна скука — обади се зад мен съученичката ни Мери Стюарт и се наложи да потисна кикота си.

Застанала на подиума пред всички, Лилит бе извадила стихотворението си. Тя се изкашля, за да ни предупреди, че се кани да започне.

— Нарича се „Тъмно предателство“ — рече тя, после зачете с характерния си престорен, изискан драматичен глас, от който винаги ме напушваше смях. — Наоколо, навред буреносни облаци се сбират. Ужасът нараства в мен, докато гневната ръка на небесата се стоварва върху душата ми гола. И ме мачка, а кръвта на живота ми напоява земята безплодна. В болката си се опитвам да избягам, но сянката на смъртта се спотайва наблизко. Заплаквам, но моят водопад от сълзи се спуска върху слепи очи. Това е моят ад, моята ярост.

Да му се не види! Откъде ѝ хрумват такива мисли? — изумих се, докато я слушах. Още няма тринайсет години, а написаното от нея е толкова зряло и изтънчено. Мама казва, че е така, защото Лилит била стара душа. И в моето готическо стихотворение имаше вампири и капеща кръв, бледа луна и трагична героиня, но си давах сметка, че изобщо не може да се мери с творбата на сестра ми.

— Пълна простотия — прошепна зад мен Мери, докато Лилит гледаше скромно пода, а учениците ѝ ръкопляскаха. — Сестра ти има нужда да се разведри малко. — Вместо да се присъедини към аплодисментите, тя извади балсама си за устни и въздухът веднага се изпълни с ягодов аромат.

Макар Мери да бе приятелка и на двете ни, понякога си мисля, че е повече моя приятелка, отколкото на Лилит. Разбира се, никога не бих го признала пред Лилит, за да не реши, че не бива да излизаме с нея. Обикновено тя взема повечето решения относно това с кого да се виждаме и какво да правим, а аз винаги се съгласявам с нея. Открай време си е така. Въпреки че част от мен бе разочарована, задето не спечелих, друга част въздъхна с облекчение. За разлика от мен, Лилит не бе свикнала да бъде на второ място.

[1] Течение, обединяващо музика, стил, начин на обличане и поведение, повлияно от готическата литература от XIX век, както и от филмите на ужасите. Последователите му се отличават с предпочитанията си към черното, мрачното, мистичното във външността и поведението си. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

МОМИЧЕ НА ЗОДИАКА

През междучасието Лилит отиде да се обади на мама и татко, за да им съобщи новината за наградата, а аз тръгнах към библиотеката. Беше ред на осмокласниците да използват компютрите и госпожа Андрюс — нашата приличаща на Мардж Симпсън^[1] библиотекарка — ни позволи да посърфираме в интернет и да разгледаме каквото пожелаем, стига да е бегло свързано с някой от училищните ни проекти.

До мен вървеше Мери Стюарт. С нея сме смешна двойка, защото аз съм висока един и седемдесет и съм от италиански произход, а Мери е миниатюрна блондинка, метър и двацет, и е типична англичанка. Изглежда по-малка и това я вбесява, особено когато се опитваме да си купим билети за някой филм, забранен до дванадесет или шестнадесетгодишна възраст.

В нашия клас момичетата са с разнообразни мерки. Някои са високи като върлини, като Джинет Бейли — тя е един и осемдесет и е най-високата. А има и такива миньончета като Мери. Лилит твърди, че Мери е като малко кутре и че вдига много шум, за да компенсира ниския си ръст. Както и да е, важното е, че ме разсмива. Харесвам я, защото е забавна и наперена и е единственият човек, когото познавам, който смее да се опълчи на сестра ми, щом почне да раздава команди.

Докато вървахме по коридора, заговорихме за Лилит и за всички нейни постижения.

— Само не разбирам — рекох, щом тя ме хвана под ръка, — при условие че с Лилит сме близначки и двете сме зодия Скорпион с един и същ хороскоп, родени в един и същи ден на едно и също място, как така съдбите ни са толкова различни? Например Лилит все е победителка, а аз съм повече от смотана — направо съм невидима.

— Не е вярно, просто си различна — изтъкна Мери, — за което вероятно си има причина.

— Каква например? Мама е взела грешната близначка от болницата? — пошегувах се аз.

— Не, може би сте с различни изгряващи знаци.

— Изгряващи знаци? Какво значи това? — попитах.

— Някога съставяли ли са ти рождена карта?

— Какво, нещо астрологично ли?

— Да.

— Проверявам хороскопа ни в списание „Градско момиче“ всяка седмица — винаги е един и същ и за двете. И двете сме родени на двацет и шести октомври, значи сме Скорпиони.

— Да, обаче астрологията е по-сложна наука. Сестра ми Джейн е много навътре в тази материя и ми е обяснявала разни неща. За да се изготви точна рождена карта, са нужни датата, мястото, както и часът на раждане.

— Защо? Какво значение има?

— Голямо — отвърна Мери. — Явно астрологията не е свързана само с определяне на зодията, която е нещо като твоя главен знак, и не се изчерпва с хороскопите по вестниците. Ти например си Скорпион, нали? А аз съм Водолей. Е, това е само малка част от тази наука. Зодиите са дванайсет — грубо, по една за всеки месец.

— Е, и?

— Има и други планети, които оказват влияние на хороскопа ти, като Луната, Марс, Венера и тъй нататък — мисля, че според Джейн са десет. Докато Слънцето сменя зодиите всеки месец, Луната ги сменя на всеки два дни — така че на различните хора Скорпиони луните им са в различни зодии, схващаш ли? Ако пресметнеш за един месец, или трийсет дни, значи, че Луната сменя зодиите...

— Около петнайсет пъти.

— Да.

— И?

— И според Джейн, Луната в хороскопа определя емоциите ти. Например някой с Луна във Водолей ще е прибързан и понякога безцеремонен в изразяването на емоциите си, защото Водолеите първо се хвърлят напред, после гледат къде скачат. Ако Луната ти е в Риби, ще си по-чувствителна, защото Рибите са тъкмо такива.

— Гледай ти! За пръв път чувам подобно нещо. Къде ли е моята Луна? А тази на Лилит?

— Можем да разберем това, както и изгряващия ти знак.

— Тогава какво представлява изгряващият знак?

— Това е тази част от хороскопа, която определя подробности относно външния ти облик. За разлика от зодията ти, която представлява твоята вътрешна страна, изгряващият знак, или асцендентът, както го наричат понякога, показва как те възприемат околните.

— Значи е нещо като лице за пред хората? — попитах тъкмо когато стигнахме библиотеката. Вътре миришеше на чипс със сирене и лук и на застоял въздух, понеже нямаше прозорци, които да се отворят, а и радиаторите обикновено работеха на пълна пара, затова винаги смърдеше на онова, което някой последно си е хапнал вътре.

— Да, а Слънцето преминава от зодия в зодия през два часа.

— През два часа? Тогава значи... боже... сега разбирам защо предполагаш, че с Лилит може да имаме различни изгряващи знаци?

— Ами да, възможно е. Освен ако не сте родени точно по едно и също време. А може и да сте с еднакъв изгряващ знак, ако сте родени в един и същ двучасов промеждутък, обаче има вероятност тя да е родена точно преди единият знак да премине в следващия, а ти — веднага след това. Тогава ще сте с различни асценденти. Предполагам, че е така, защото вие наистина сте много различни.

Мисълта, че все пак е възможно двете с Лилит да сме различни, беше особено вълнуваща.

— Ама това е върхът. Как да разберем?

Мери ми махна да отидем към компютърния отдел, който се намираше зад стъклена преграда вдясно от общото помещение.

— Чрез един уебсайт. Научих го от сестра ми. Знаеш ли в колко часа си родена?

— Двайсет минути след Лилит.

— Да проверим. Запиши данните си на един лист.

Хвърлих поглед на библиотекарката, която говореше с един ученик от мястото зад бюрото си.

— Ами госпожа Андрюс? Ако види, че не работим по учебния план?

— Не се тревожи. Ще я забаламосаме, ако вземе да пита, но тя и бездруго рядко проверява.

Окупирахме един компютър в ъгъла и докато аз записах рождените данни, своите и на Лилит, Мери пусна компютъра и влезе в сайта. След секунди страницата се зареди и на екрана изскочи една бланка, в която трябваше да се попълнят данните. От компютъра се разнесе звън на арфа и зазвуча някаква мистична астрална музика.

— Шшшт! — изшътка едно момиче до нашата маса и посочи към табелата на стената, която молеше хората да пазят тишина.

Мери кликна върху бутона БЕЗ ЗВУК и мелодията секна. Поставих листа с данните пред нея и тя започна да попълва бланката.

— Първо ще проверя моя, за да видиш как става — прошепна.

Наблюдавах я как отговори на въпросите, а после натисна ИЗПРАТИ. След няколко секунди се отвори една страница, изобразяваща нарисуван кръг с разни линии през него и изпъстрен с малки завъртени символи.

— Това е моята рождена карта — обясни Мери и посочи екрана. — Виждаш ли как кръгът е разделен на дванайсет сектора? Като парчета торта. Това са дванайсетте дома. Те представляват различни аспекти от живота ти — кариерата, целите ти, семейството, такива неща. А виждаш ли мъничките символи? — Напрегнах се да съсредоточа погледа си. — Това са планетите. Малкото кръгче с точката по средата е символът за Слънцето. А кръгчето с двете вълнообразни линии вътре в горната част на сектора е символът на Водолея.

— Това означава, че Слънцето е във Водолей, така ли?

— Точно. Сега — виждаш ли малкия полумесец?

Разгледах екрана и забелязах мъничката луна.

— Да, видях го.

— Луната е в парчето торта, над което е символът, приличащ на биволска глава — това е символът на Телец, което означава, че Луната е в Телец. Има и по един символ за всяка планета. Но още не ги знам всички. Сега се уча.

— А останалите планети също ли се сменят през няколко дни, или им трябва един месец, като Слънцето?

Мери поклати глава.

— При всички е различно. Чакай да си спомня. Хм! На Слънцето са му нужни 30 дни. На Луната — два. Марс — около шест седмици, въъ... Юпитер — дванайсет години, Сатурн — двайсет и осем...

— Двайсет и осем години?!

— Да, помня го, защото някои от тях се движат много бавно. При Нептун периодът е четиринайсет години. За другите забравих, но за всяка планета е различно.

— Брей! Това сигурно означава, че много хора са родени в промеждутъка, през който Сатурн е бил на едно и също място.

— Именно, както навярно и Нептун.

— И къде е твоят изгряващ знак?

— Виж тази завъртулка тук. — Мери посочи екрана. — Тя показва асцендента ми — Близнаци. Обаче не е задължително да разбираш от всичко това. Просто въвеждаш данните си и компютърът прави всичко вместо теб, като по магия, а после ти казва кое какво означава.

— Слава богу, защото не мисля, че някога ще го схвана. Звучи ми супер сложно.

— Не е чак толкова. Не е по-различно от останалите науки — само трябва да научиш правилата, след което ще можеш да разчиташ подобни карти от пръв поглед. Сестра ми много е задовряла в тези работи. Аз все още съм новобранка. Мога да познавам зодиите по рождените дати — това е фасулско, всеки го може. Справям се и с лунните и с изгряващите знаци. Всъщност се замислям дали да не стана астролог, като порасна. Или астролог, или мозъчен хирург, или танцьорка на екскурзионен кораб. Не знам още. Е, твоя хороскоп ли да проверим, или този на Лилит?

На устата ми беше да поискам моя, но после си помислих, че ще е хубаво първо да узная изгряващия знак на Лилит, за да разбере дали е различен от моя веднага когато се появи картата ми.

— На Лилит — рекох и посочих нейните данни на листа.

Мери изчисти своята карта от екрана и въведе данните на сестра ми. Картата ѝ изникна след секунди.

— Еха! — възкликнах. — Бърза работа — впечатлена съм. И кой е изгряващият ѝ знак?

Мери заби поглед в екрана, след което премина на следващата страница.

— Овен — заяви накрая.

— Какво означава това?

— Ами Овенът е първият знак в зодиака, така че...

— Типично за Лилит — прекъснах я. — Все трябва да е първа във всичко.

— Точно така. Овните обичат да са водачи, да са първи във всичко, а пък Луната й... — Тя обходи с поглед екрана. — ... е в Рак.

— Да видим сега дали и аз съм с изгряващ знак Овен и Луна в Рак.

Мери отново изчисти екрана и въведе моите данни. След като се показа друга карта, тя прочете написаното и плесна с ръце.

— Виждаш ли? Ето го — изгряващ знак Телец. Знаех си! Знаех, че ще са различни.

— Луната същата ли е?

— Луната е същата — в Рак. Това вероятно означава, че за вас домът е важен и имате нужда от сигурност.

— А какво е типично за изгряващ знак Телец?

— Ами, първо, това е доста по-различна зодия от Овена. Овенът е огнен знак, а Телецът — земен... ето, прочети, обяснено е.

Приведох се напред, за да прочета какво пише.

„Асцендент Телец. Спокойни и преднамерени, мразите да постъпвате прибързано. Много сте практични и всяко ваше усилие трябва да има значение, иначе не бихте си мръднали пръста. Търпеливи, упорити и непоколебими, но много инати — мразите да ви пришпорват за каквото и да било. Външно изглеждате уверени, но потискате вътрешните си емоции. Излъчвате земна топлина, чар и доброжелателство, с които привличате хората към себе си. Обичате удобствата и цените добрите и красивите неща в живота. Може да си угаждате прекалено и на моменти да сте мързеливи и да е трудно да ви мотивират. По природа не сте инициативни и понякога е нужно да ви дадат стимул, за да се раздвижите“.

Докато четях, компютърът започна да вибрира.

Мери се притесни.

— О, боже, дано не изгърми.

А той започна да се тресе още повече. Изведнъж проехтя силен звук от тромпет. Мери направо подскочи на стола си.

— Леле майко!

Момичето до нас ни погледна кръвнишки и пак посочи знака за пазене на тишина, а бумтенето от тромпета се извиси до максимум.

— Нали изключих звука! — учуди се Мери и пак натисна бутона БЕЗ ЗВУК, но въпреки това компютърът не млъкна. — Не разбирам!

Изведнъж екранът се обля в цветове — червено, оранжево и жълто — и изскочи прозорче, на което пишеше: „Честито! Ти си Момичето на зодиака този месец!“.

— Божичко! — възкликна Мери. — Това е някоя от ония изскачащи реклами. — Тя започна неистово да натиска бутоните на клавиатурата. — След миг ще ги изчистя.

— Не спирай. Това не е шега, Момиииче на зодиакааа — разнесе се дълбок глас от компютъра.

Момичето на съседната маса се мусеше и пуфтеше неодобрително. Мери я погледна.

— *Правя каквото мога.*

Ева Палумбо, това е твоят месец — обяви един новопоявил се прозорец, а след миг се чу нещо като госпъл хор, който запя: „Момиче на зодиака, ти си звезда! Един месец с нас бъди и ще станеш тази, тази, тази, ТАЗИИИИИИ, която наистина СИИИИИ“.

Още няколко души в библиотеката бяха забелязали суматохата покрай нас и ни загледаха. Дори госпожа Андриус вдигна поглед от мястото си зад бюрото. Мери натисна бутона за изключване и екранът почерня. Шумът спря.

— Уф! — въздъхна с облекчение, щом в библиотеката отново се възцари тишина.

Станахме и бързичко се изнизахме навън.

— Какво беше всичко това? — попитах, щом се озовахме в коридора.

Мери сви рамене и се изкикоти.

— Не знам, никога преди не е пощурявал така, а съм го правила хиляди пъти за почти всичките ми познати.

— Сигурно е някаква реклама. Нали знаеш, от рода — вие сте стотният човек, влязъл в сайта — или нещо такова.

— Да, сигурно.

— Да — повтори Мери. — Но може да си спечелила нещо.

— Мислиш ли? — Никога не бях печелила нищо през целия си живот. Все Лилит обираше лаврите — но не тя беше Момичето на зодиака. Дали пък за пръв път в живота си аз, Ева Палумбо, не бях спечелила нещо? Дори да беше нещо незначително, какво от това — щеше да е първото.

— Заслужава си да пробваш пак — отбеляза Мери. — Нали имаш компютър у вас?

Кимнах.

— Да, имаме един за двете ни с Лилит.

— Тогава пак влез в сайта по-късно.

— Така и ще сторя — заявих.

Нямах търпение.

[1] Героиня от анимационния сериал „Семейство Симпсън“. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ПРЕМЕСТВАНЕТО

— Добре — каза татко, след като приключихме с вечерята. (Пенне^[1] със спанак, домати, грах и пармезан. Вкусно!) — Нека свикаме семейния съвет. Микробусите за покъщнината ще пристигнат през уикенда и професионалните работници ще пакетират целия багаж в кашони, така че тази вечер задачата ви е да съберете личните си вещи в малка чанта, която ще вземете със себе си в колата на тръгване.

Той стана от масата и отиде да сложи чайника. Премигнах, щом видях панталоните му — от рипсено кадифе и с цвят на горчица.

— Тате, откъде ги изкопа тия противни панталони? — попитах. — Все едно са от миналия век.

— Намерих ги на дъното на гардероба си.

— Дано не си ги носил извън къщата — добавих.

— Защо пък не? Вършат работа. Много хора само се чудят и маят какво да носят, кое е на мода и кое не е. Чиста загуба на време, пари и средства. Дрехите са предназначени да покриват тялото. Точка по въпроса.

Завъртях очи отегчено. Трябваше да се досетя, че ще последва лекция, ако се осмеля да коментирам липсата му на стил. Не че мама се бе справила по-добре с облеклото си. Носеше размъкнато долнище на анцуг и стара тениска. Но и това не беше необичайно. Не мисля, че притежава дори една пола в гардероба си. Никой от тях не бе в час, щом станеше въпрос за мода или стил. Чувствам се неудобно, когато се наложи да идват в училище на родителска среща или на някой училищен базар, защото и двамата изглеждат, сякаш са се облекли набързо в магазин за втора употреба и са грабнали първия парцал, който им е попаднал.

— Можеш да си позволиш хубави дрехи — продължих. — Не е престъпление да изглеждаш добре.

— Освен ако не робуваш на някой самозван моден гуру, на който му плащат цяло състояние, за да споделя идиотските си хрумвания —

обади се Адам.

Въздъгнах. Понякога беше трудно да се живее в къща, пълна с умници, които си мислеха, че всяко стилно нещо е несериозно или повърхностно. (Мама и татко са преподаватели в местния университет — татко по физика, а мама по биология.) Дори Лилит подкрепяше анти модната философия с аргументите, че чрез готик стила демонстрираме неподчинение — вероятно единствената причина, поради която нашите приемаха хладнокръвно странния ни начин на обличане.

— Трябва да ви запиша за участие в някое предаване като „Пълна промяна“ — отбелязах, — за да ви поразкроят. Бихте могли да изглеждате страхотно, ако положите минимални усилия.

Мама се засмя, но татко предпочете да не ми обърне внимание. Наистина е жалко, защото те *могат* да изглеждат добре. Татко е смугъл и красив, с квадратна челюст, която крие под буйна брада, а мама е хубава, с дълга тъмна коса, която винаги е вързана на опашка, но непрекъснато се изплъзва от ластика и се разпилява.

— Нямах право да се обаждаш — намеси се Адам. — С Лилит се разхождате, сякаш сте част от семейство Адамс. Мрачните ви черни дрехи не могат да се нарекат точно висша мода.

— Това е... въъ... себеизразяване — възразих. — Готик стилът никога не излиза от мода, а и в момента обсъждаме мама и татко, а не мен и Лилит. Като се има предвид произхода им и факта колко стилни по принцип са италианците, те трябва повече да се гордеят с външния си вид.

Адам също не обръщаше особено внимание на облеклото си, но понеже е момче и по природа си беше тъмен и красив и с чиста кожа, можеше да му бъде простено, задето се мъкнеше като смотаняк. Той се изсмя, стана и се изнесе от стаята. Нямах да са му излишни няколко урока как се носят панталони — неговите буквално му се изхлузваха, а дъното им бе провиснало почти до коленете му.

— Нямам време да мисля за такива дреболии като дрехи и мода — изтъкна татко. — Сега да се върнем на належащия въпрос. Чухте ли ме добре? Искам утре личните ви вещи да са приготвени.

— И ги сложете в малки чанти, не по-големи от училищните ви раници — добави мама, като почна да почиства масата. — Всъщност направо ползвайте тях. Колата не е толкова голяма, а и отзад при трима ви няма да има много място.

Лявата ми ръка инстинктивно се стрелна към устата ми и започнах да гриза онова, което бе останало от ноктите ми. Бях малко притеснена заради преместването. Не толкова защото напускахме старата си къща, колкото заради плановете около новата.

Разбира се, щеше да ми е мъчно да напусна „Грийб Стрийт“ номер 23 — все пак бях прекарала там целия си живот досега. Но при всички случаи новата ни къща щеше да е по-хубава — по-просторна, с по-голяма градина, а и не беше много далеч оттук, само на десет минути с кола, така че пак можехме да ходим в същото училище. Освен това се намираше по-близо до местното село Осбъри.

Не. Това, което не ми даваше мира, беше идеята на мама и татко двете с Лилит да имаме отделни стаи, тъй като вече бяхме почти на тринайсет.

Първата ми мисъл беше: „За нищо на света“. С Лилит винаги сме делели една стая. Тя винаги е била при мен — всяка сутрин, когато се събудех, и всяка вечер, когато си лягахме — още откак сме се родили, дори и преди това в утробата на майка ни, макар да няма как да го помня. Понякога гледам плоското коремче на мама и слабата ѝ фигура и се чудя как, по дяволите, съм се побирала там. И то не само аз. Двете с Лилит. Изумително е. Но да имам собствена стая за пръв път? Дали щеше да ми хареса?

По-скоро бих казала „не, благодаря“ и си мислех, че и Лилит ще е на същото мнение. Но тя не беше. Напротив — прие идеята с бурен ентузиазъм. Кое не ми остави друг избор, освен да се примиря с положението. Не ми се щеше да ме помислят за лигла или за навлек. И най-вече не исках никой да ме разпитва защо настоявам да сме в една стая, за да не се разкрие една от тайните ми.

— Ева — извика предупредително мама, щом ме видя да си хапя ноктите.

Свалих ръката си, но ми костваше огромно усилие. Устните ми привличаха ръката ми като магнит.

— Лилит — обади се татко, — гледай да прибереш наградите и грамотите си някъде на сигурно място, чу ли? Не искаме да се изгубят при преместването.

Лилит кимна, след което двете се качихме в стаята си да привършим със събирането на багажа. Не можах да се сдържа и пак загризах ноктите си, докато преглеждахме чекмеджетата. По някое

време трябваше да изляза сама в градината и да прибера скритата кутия, която съдържаше две от тайните ми. Беше заровена зад навеса и от една седмица чаках сгоден случай да отида там, без да ме видят, но все имаше някой край мен.

— Осъзнаваш ли, че тази и утре вечер ще са последните ни нощи заедно в обща стая? — попита Лилит. Беше струпала цяла купчина от вещи, които искаше да вземе.

— Не. Искам да кажа, да... но все пак може пак да спим в една стая от време на време, нали? Имам предвид... когато ни дойдат гости или пък когато ни се прииска да сме заедно.

— Да, естествено. Ние сме си близначки така или иначе, но аз гледам на това като напълно нова страница от живота ни. Нямам търпение.

— И аз — изтърсих и отново пуснах в ход фалшивата си усмивка. Сестра ми изглеждаше истински щастлива от факта, че ще бъде независима от мен, което ме подразни. Нима нашето съжителство през всичките тези години бе толкова ужасно, та да няма търпение да се отърве от мен при първата появила се възможност? Е, трябваше да я осведомя, че тя не е единствената доволна от този факт. И за мен щеше да е като напълно нова страница. — Даже не просто нова страница, а направо нова книга!

— Ще е много готино да си я подреда и украся сама — призна Лилит, като изгледа мрачните сиво-зелени тапети по стените. Бяха останали още от предишните собственици, защото макар мама и татко все да обещаваха да ги сменят, така и не се стигна дотам. — Въпреки че още не мога да реша дали искам всички стени в черно за наистина драматичен вид или само тавана, за да имитира нощно небе.

— Разбирам. Трудна задача, нали?

— Със сигурност знам, че искам една от стените да бъде само за грамотите, стихотворенията ми и други такива. Нещо като изложба. Трябва и ти да направиш така с любимите си неща.

— Добра идея — казах, макар че вътрешно се ужасих. Нямах какво да сложа на стената. После се сетих за зодиакалната награда. Може би оттам щях да получа нещо, което да изложя на показ. — О, между другото, казах ли ти, че днес спечелих награда от интернет?

— Награда ли? Каква?

— Ами... не съм съвсем сигурна. Компютърът се разпя и хората взеха да ни зяпат, така че...

— Да не е било някое от онези изскачащи прозорчета — нали знаеш, дето искат да кликнеш върху тях, за да ти вземат данните и после да те ограбят?

— Не мисля. Беше сайт за астрология.

— Астрология! Какво търсиш в такива сайтове? Пак да си гледаш хороскопа ли? Честна дума, Ева, нали знаеш, че най-вероятно е измислен от някой служител в офис, който не знае нищо за звездите. А и според татко това са глупости, с които се занимават хора, дето си нямат друга работа.

— Но той казва така за почти всичко. Мери също твърди, че хороскопите по вестниците са много общи, но ако се съставят както трябва, тогава е истинска наука.

— Мери — какво ли разбира тя?

— Доста неща, за твоє сведение. Например, ти знаеш ли, че имаме различни асценденти?

Лилит сподави една прозявка. Ненавиждаше факта, че аз (или Мери) може да знаем нещо, което тя да не знае, но така или иначе я информирах за всичко, което бях научила през този ден. След като свърших, тя все още ме гледаше с подозрение.

— Добре де, покажи ми го тогава — рече.

Извадих уебадреса от раницата си, включих компютъра и изпълних стъпките, както бе направила Мери по-рано.

— Първо ще видим твоя хороскоп, за да ти покажа как става — заявих, като се помолих компютърът да не се е препрограмирал през следобед и сега да посочи Лилит за Момиче на зодиака — нищо чудно, с този мой скапан късмет. След малко се появи рождената ѝ карта и аз обясних каквото бях научила от Мери.

— Добре — каза тя, като все още всячески се мъчеше да остане невъзмутима. — Разпечатай го, за да мога да го прочета като хората.

Натиснах бутона за принтиране и след секунди сестра ми държеше хороскопа си в ръка.

— Хм, Скорпион значи. Това е нашата зодия, нали? — попита, след като прочете разпечатката. — Емоционални, сложни, потайни. Често потъват в дълбоки размисли. Злопаветни. Пфу! Май не сме

цвете за мирисане, а? Могат да са нападателни. Интуитивни. Това е вярно. Добри детективи. Да. Своенравни, силни, страстни и предани.

— Да, обаче прочети за асцендента си Овен — рекох, — защото той също е важен. Всъщност хороскопите ни са еднакви, с изключение на тази част с изгряващите знаци. Мери каза, че това до голяма степен обяснява различията помежду ни.

Лилит остави листовите.

— Честно, нали не вярваш на тези щуротии?

— Аз... просто съм отворена към новото — отвърнах. Знаех, че няма да може да оспори този аргумент. И мама, и татко винаги ни казваха колко е важно да си отворен към новостите и да не си вадиш прибързани заключения. Хи-хи! Това ѝ затвори устата.

— Добре тогава, сега провери твоя — рече.

Въведох данните си и се появи картата ми. Тъкмо ѝ посочих онази част, в която бе отбелязано, че имам асцендент Телец, когато компютърът започна да се тресе по същия начин, както в библиотеката.

После се разнесе тромпетът и гласовете на госпъл певците: „Момиче на зодиака, ти си звезда! Един месец с нас бъди и ще станеш тази, тази, тази, ТАЗИИИИИИ, която наистина СИИИИИ“.

Лилит погледна пренебрежително.

— Майко мила, що за детински измишльотини? Е, Момиче на зодиака, каква е наградата ти? Химикалче? Значка? Или коронка, на която пише „Момиче на зодиака“?

— Не знам — отвърнах, докато преглеждах екрана. Не се споменаваше за никаква награда, нито ме питаха за данните или адреса ми, за да ми изпратят такава. Докато изучавах внимателно страницата, музиката заглъхна и на екрана остана само текстът, разясняващ картата ми.

Лилит веднага забеляза разочарованието ми и сложи ръка на рамото ми.

— Няма значение — рече утешително. — Извинявай, че ти се присмях, но явно си беше някаква глупава реклама. Не унивай. Не им се връзвай.

— Няма — обещах, обаче бях разочарована. Наистина си бях помислила, че може би за пръв път и на мен се случваше нещо хубаво. Но грешах.

След като прибрахме разни неща в раниците си, готови да поемем на другия ден към новия си дом, слязохме долу да погледаме телевизия.

— Някой иска ли горещ шоколад? — попитах.

Адам вдигна поглед от канапето, на което се бе изтегнал.

— Да, много ясно, обаче... каква е уловката?

— Няма уловка. Просто така и така ще си правя за мен, мога да приготвя и по един за всички.

— Тогава брой и мен — обади се Лилит, избута краката на Адам настрани и се настани в другия край на канапето.

Реших да проверя какво правят мама и татко и разбрах, че са в сутерена.

— Добре ли сте там долу? — провикнах се аз.

— Да, опаковаме виното — извика в отговор татко.

Голям майтап — помислих си. Колекцията от вино на татко бе неговата гордост и радост. Не беше някоя скъпа колекция, като например на бащата на Мери — неговите вина идваха все от разни лозя във Франция. А моят баща произвежда собствено вино. Обича да експериментира с различни аромати и затова прави вино от ревен, портокали или с вкус на грейпфрут и мента. Веднъж с Лилит опитахме от виното му от бъз и цариградско грозде. Беше ужасно противно и ме боля коремът след това. Кръстихме виното „Крудо“^[2], което мама намери за смешно, но не и татко. Той приема много насериозно винопроизводството си.

След като се уверих, че всички са заети, напълних чайника, включих го, намерих фенера на задната веранда и се измъкнах навън в градината. Беше много студено и въздухът миришеше на влага и мокра дървесина. Сърцето ми биеше лудо при мисълта, че някой може да дойде и да ме види, затова бързо се втурнах към навеса. Щом стигнах там, осветих с фенера мястото до задната стена, павирано с каменни плочки. Една от тях бе подвижна, напипах я и след като я отместих, се присегнах под навеса, където имаше малък процеп. Започнах да копая с ръце и изрових малко рохкава пръст, преместих две тухли, които бях сложила като маркер, и продължих да копая още малко. Отне ми само няколко минути, тъй като не бях заровила кутията прекалено надълбоко.

Опипах почвата, докато открих твърдата повърхност на тенекията, и издърпах. Лесно излезе. Скрих я под пуловера си и изтичах обратно в къщата. Бързо проверих какво става в хола и видях, че Лилит и Адам все още са погълнати от предаването по телевизията.

— Ей сега идват напитките — провикнах се аз.

— Побързай, робиньо — отвърна Адам.

Изтичах горе и щях да пхна кутията в раницата си, но нещо ми направи впечатление. Като се имаше предвид, че вътре имаше само листове хартия, които биха шокирали Лилит, ако ги видеше, кутията ми се стори по-тежка от обикновено. Имах я от десетгодишна и в нея си събирах изрезки от списания или вестници, които харесвах, но на никого от семейството си не исках да обяснявам защо. Освен това там пазех и стихотворенията си, които също не бях показвала на никого. Отворих капака и погледнах вътре. Сърцето ми замря. Имаше два пакета, опаковани в тъмночервена опаковъчна хартия. Един малък и един средно голям. Не ги бях слагала там. *Някой знае за тайното ми място!* — ужасих се аз и в същия миг чух стъпки по стълбите. *О, не!* Коленичих и бързо набутах пакетите под леглото. В същото време погледът ми попадна на етикета върху средно големия пакет. На него пишеше: „За Момичето на зодиака“.

След секунди на вратата цъфна лицето на мама.

— Какво правиш, миличка? — попита тя. — Мислех, че с Лилит сте приключили с приготвянето на багажа си.

— Останаха някои дреболии — отвърнах, опитвайки се да си придам най-невинното изражение, на което бях способна.

Мама се вторачи в мен.

— Добре ли си? Изглеждаш ми малко зачервена. — Тя се доближи и сложи длан на челото ми. — Да не се разболяваш?

Поклатих глава, станах и седнах на леглото.

— Не, добре съм.

Тогава се появи Лилит.

— Хей, какво стана с горещия шоколад?

— А, да! Аз... ъъ... сетих се, че трябва да прибера нещо в багажа си. Ей сега ще сляза да го направя.

Лилит въздъхна тежко.

— Няма нищо интересно по телевизията тази вечер. Адам отиде да вземе някой филм от видеотеката, затова ще почета малко.

Леле майко — отдъгнах си аз, щом тя светна нощната лампа до леглото си и се настани на него, — *на косъм бях!* Когато станах и отидох да направя напитката на Лилит, съзнанието ми се замъгли от въпроси. Какво имаше в пакетите? Кой ги беше сложил там? И най-лошият от всички — бяха ли прочели стихотворенията ми и бяха ли разкрили една от ужасните ми мрачни тайни?

[1] Вид италиански макарони. — Б.пр. ↑

[2] *Crudo* — остър, груб, жесток (от итал.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СТРАШНА ВЕЧЕР

— Ева, *престани* да си гризеш ноктите. Чувам те как ги дъвчеш въпреки силния звук на телевизора — скара ми се Лилит, без дори да ме погледне.

Адам взе да се гърчи, напъха пръстите си в устата си и започна да издава шумни мляскащи звуци.

— Ам, ам — подиграваше се той и смучеше ноктите си. — Обичам да ям малки момичешки пръстенца. Глозгам ги до кокалчетата и после ги схрусквам на кашичка, с която мажа лицето си за копринено гладка кожа. Нали така, Ева? Ти си таен вампир, който обича собствената си кръв? Уооо-хоооу-хоооу!

— Да бе, хаха, голям майтап — отвърнах, но махнах пръстите от устата си, щом финалните надписи на филма се появили на екрана в ъгъла на стаята. Току-що бяхме изгледали диска, който брат ми бе донесъл от видеотеката. Разбира се, беше филм на ужасите. Казваше се „Нашествието на безглавите зомбита“. *През някой от идните дни, много, много скоро — помислих си аз, — трябва да им разкрия тайните си. Налага се, защото не мога да продължавам повече така, вече не ми останаха нокти за гризене. Всъщност някой може да натрупа състояние, ако се сети да предложи на пазара изкуствени нокти за ядене, които гризачите на нокти като мен да могат да си купуват.*

Адам се пресегна за дистанционното с намерението да изключи телевизора, но тогава започна рекламата на едно шоу за обзавеждане и дизайн.

— Не го изгасяй още — помоли Лилит. — Много ми харесва гостуващият водещ, който води предаването през последните няколко седмици. Истински готик принц. И двете го обожаваме, нали, Ева?

Кимнах, щом се появи образът на водещия. През няколко месеца канеха в предаването нов интериорен дизайнер, който изказваше своите идеи, като същевременно си избираше прозвище, с което да

бъде известен през този период. Изборът на новия водещ бе Преобразителя и беше любимец на Лилит — тя бе окачила плаката му на стената над леглото си. Той беше висок, с тъмна коса до раменете, която носеше вързана на тила на опашка — мечта за всяко момиче, което си падаше по готик стила.

— Тоя може да ти е баща — отбеляза Адам. — Как може да харесваш такива типове?

— По-добре такива, отколкото някой пъпчив сополанко от някоя момчешка банда — отвърна Лилит. — Преобразителя е толкова харизматичен, сякаш е мъдра древна душа и знае много неща.

— Пфу! — изсумтя Адам. — Изглежда като изровен от земята. Има нужда от малко тен, без майтап.

В рекламата показаха Преобразителя в различни пози пред сгради, чието обзавеждане е проектирал. Във всички кадри зад него се виждаха двамата му странно изглеждащи асистенти — една блондинка със сурово изражение и един якичък момък с бръсната глава. И двамата имаха напрегнат вид. После образите на екрана се промениха и програмата продължи с обичайните реклами на прах за пране, зърнени закуски и бебешки пелени.

— Добре, вече може да го изгасиш — нареди Лилит.

— Благодаря ви, Ваше височество — отвърна Адам, изключи телевизора и се изправи. — И тъй, мили мои мънички сестрички, какво ще кажете, след като в неделя ще се местим, да посетим за последен път съседния двор?

О, неее! — обзе ме паника. На косъм бях да издрънкам една от тайните си точно в този момент, но Лилит също се изправи.

— О, да, хайде! Да, трябва да го направим заради доброто старо време. Ева? А и утре вечер може да нямаме този шанс, след като багажът ще е събран и мама и татко няма да са заети. Да си вземем палтата, а ти, Адам, се погрижи нашите да не ни усетят. Хайде, Ев!

— Ама нали не се преместваме толкова далеч? Имам предвид, че можем да идем и друг път.

— Не — възрази Лилит. — Няма да е същото. Никога повече няма да можем да се промъкваме по тайната пътечка през дърветата в градината ни. Мисля, че трябва да идем тази вечер и да извършим прощален ритуал.

— Съгласен съм — подкрепи я Адам. — Да не се уплаши, Евче-
бечче? Да не се уплаши от страшното филмче?

— Пфу, изобщо не беше страшен. Няколко безглави трупа не
могат да ме уплашат. Ами добре тогава, да вървим — заради доброто
старо време. Обаче... ъъ... какво ще правим с мама и татко? Може да
ни чуят.

Адам бързо се промъкна на втория етаж и се върна след минутка.

— Спят като агънца — докладва той. — Или в случая с татко —
като много шумно хъркащо агънце.

Взехме връхните си дрехи и се запътихме към задната веранда.

— Къде е фенерът? — запита Лилит и се огледа. — Някой го е
преместил.

Усетих го в джоба си, останал от излизането ми навън по-рано.

— Може татко да го е прибрал в багажа — предположи Адам. —
Не ни трябва. Колкото по-тъмно, толкова по-забавно. — Той погледна
през прозореца към небето. — Освен това има много облаци, така че
ще е непрогледен мрак.

Нямаше начин да ме закарат в съседния двор без фенер. За нищо
на света. Обърнах се и докато Адам отключваше задната врата, се
престорих, че съм видяла фенера на лавицата вдясно.

— Чакай, ето го — извиках и бързо го извадих от джоба си, за да
го видят в ръката ми.

— Не мисля, че ни трябва — настоя брат ми.

— За всеки случай — рекох и Лилит кимна в съгласие.

— Макар че, ако ще правим прощален ритуал, щеше да е по-
добре да имаме свещ. Ще взема една от шкафчето под мивката, стига
да не са ги опаковали вече. — Тя се разтършува и след малко се появи
с една свещ и кутия кибрит, които мушна в джоба си.

Затътрихме се по градинската пътечка, завихме вдясно зад живия
плет, после Адам се прехвърли през високата до колене ограда и мина
през пролуката между редицата от иглолистни храсти. Беше лесно да
го направим, защото бяхме минавали по този път безброй пъти.

След малко се озовахме в съседния двор. Под съседния двор се
разбираше гробището. Един мизерен лунен лъч просветна иззад
облаците и за кратко освети редовете от безмълвни гробове. Очите ни
скоро се приспособиха към тъмнината. Над главите ни в нощта се
издигаха ангели, разперили крилата си, сякаш защитаваха онези, които

лежаха под земята. Върху други гробове имаше обикновени надгробни камъни, на които бяха издълбани имената на починалите. Виждаха се разни вази с цветя — някои бяха свежи, явно поставени наскоро, а други бяха изсъхнали, оставени без надзор отпреди седмици. В далечината под тъмното небе се очертаваха силуетите на дърветата, някои лишени от есенните си листа. Потръпнах от студ.

— Добре ли си, Ев? — попита Лилит.

Кимнах.

— Да. Защо да не съм? И не ми викай Ев. — Семейството ми ме наричаше Ев, а понякога дори Евче или Евинце, което истински ме дразнеше. С техните имена никой никога не си правеше експерименти.

— Само питам — сопна се Лилит. — Няма нужда да се надуваш.

— Не се надувам. И съм добре. — Всъщност не бях добре. И това беше една от тайните ми. Бях ужасена, както винаги, когато идвахме на гробището — още от първия път, когато бяхме на осем години. Това беше любимото място на Лилит и Адам, а любимото им занимание бе да седят върху някой гроб и да си разказват истории за духове. Понякога дори се маскираха като духове и таласъми, особено за Хелоуин.

Винаги, когато ни идваха на гости разни приятели, те бяха водени на това място — явно повечето хора си умираха за страшни преживявания — и скоро тази традиция се превърна в нещо като празничния номер на Палумбо под надслов: изкарай ангелите на приятелчетата си. Никога не ми е харесвало. Нито веднъж. Всичко, което получих от този номер, беше навикът да си гриза ноктите и страхова невроза. Разбира се, много бързо осъзнах, че никога няма да мога да си призная колко ме е страх или как истински ненавиждам да ходя там. Ако го сторех, щяха да ме изоставят и да ми се присмиват. Лилит използваше преживяванията си там, за да подхранва поезията си и имиджа си на готик принцеса, а Адам — за да печели нови приятели, демонстрирайки колко е смел, колко разтреперващо плашещ може да бъде и как не съществува предизвикателство, което да не приеме, или страшно място, на което да не дръзне да отиде — с изключение на криптата в отсрещния край на гробището. Дори Адам не беше толкова глупав да ходи там. Носеха се слухове, че през осемнайсети век шест деца са се заключили вътре на Хелоуин, а на следната сутрин намерили само дрехите им и следи от нокти на

вратата, откъдето са се мъчили да се измъкнат. Останките им никога не били открити. Легендата гласеше, че ако някой влезе вътре на Хелоуин точно в полунощ, костите му ще се превърнат на прах и ще се разпилеят из гробището. До криптата имаше шест гроба, за които се твърдеше, че са били направени, за да напомнят за случката. Изтръпвах, когато минавах оттам денем, а какво оставаше да припаря там през нощта.

Изведнъж Адам изскочи иззад едно дърво. Лилит изпищя и се разсмя, а аз паднах назад и си ожулих рамото в една надгробна плоча. Всичко давах брат ми да не прави така. Окопитих се и си поех дълбоко въздух. Може би сега бе моментът да им разкажа за тайния си страх — щеше да е като част от ритуала по сбогуването ни с гробището. Да им призная, че посещенията ни тук ми бяха причинили страх от тъмното, ненавист към филмите на ужасите, отвращение към гробищата и множество кошмари.

Толкова се радвах, че се местим на място, обградено от всички страни с къщи. Къщи, които Лилит и Адам се надяваха да са обитавани от духове. Къщи, които аз се надявах да бъдат обитавани единствено от живи хора. Но преместването ме бе изпълнило и с чисто нов страх — собствената ми стая. Като се имаше предвид, че се страхувам от тъмното, идеята не ми се струваше особено привлекателна. Нещата бяха горе-долу наред, докато деляхме стаята с Лилит — сякаш присъствието ѝ ме закриляше и ми вдъхваше смелост. В новата къща щях да съм съвсем сама и това ме изпълваше с ужас. Беше време да си призная, че аз, втората по главнокомандване след готик принцесата Лилит, всъщност мразех тъмнината. Поех си дълбоко въздух, за да събера сили за признанието си.

— Всъщност, хора, трябва да ви кажа нещо — започнах.

— Чудесно. Нова история за духове? — предположи Адам и застана до една статуя на ангел, надвиснал над гроба на някой си Ерик Барингтън, починал в съня си през хиляда деветстотин осемдесет и шеста година.

За втори път тази вечер смелостта не ми достигна и аз изтърсих един виц, който Мери ми бе разказала предишния ден.

— Кой дух обитава футболното игрище?

— Не знам — отвърнаха в един глас Адам и Лилит.

— Гол-търгаистът.

Лилит и Адам изпъшкаха с досада.

— Ама че тъпотия — рече Лилит.

— Не знаеш ли някоя страшна история? — попита Адам. — Все Лилит и аз разказваме хубавите мистерии.

— Обаче тя е тази, която е... как беше, Ева? А, да, Момичето на зодиака — обяви Лилит.

— Какво е това? — любопитства Адам.

— А, нищо — отвърнах. — Някаква тъпа реклама в интернет.

Точно в този момент забелязах как нещо помръдна зад рамото на Адам, нещо сред дърветата. Погледнах натам. Не нещо, а някой. Нечия фигура с черно наметало.

— Божичко! — изпищях и посочих натам. — Ей там! Там има някого.

Лилит и Адам подскочиха стреснато.

— Какво? Кой? Какво видя, Ева? — попита Адам.

Усещах, че не мога да си поема въздух.

— Н-н-някаква фигура, висок... мъж, струва ми се. Адам, *недей!*

Брат ми се бе втурнал по посока на дърветата.

— Излез, излез, където и да си — извика той, после се огледа. — Няма никого.

Лилит ме хвана под ръка.

— Браво, Ева. Замалко да се вържем. Този твой писък прозвуча много достоверно.

— Ама аз наистина видях някого. Честна дума!

— Да бе — рече тя, щом Адам се върна при нас.

— Там няма никого, хлапе — увери ме той.

Сърцето ми биеше лудешки.

— Трябва да ми повярвате. Знам какво видях, не си въобразявам. Да си вървим вкъщи. — Тръгнах към пролуката между храстите, но Адам ме дръпна назад.

— Може вече да спреш с театъра — рече. — Успя да ни заблудиш за момент с този първокласен писък и знаем какво искаш да постигнеш — опитваш се да компенсираш липсата на добра история. Това, което искаме от теб, е хубава страшна история като тези, които измисляме двамата с Лилит. Разбираш ли, малко мое... как я нарече, Лилит? Момиче...

— Момиче на зодиака — отвърна сестра ми. — Изглежда, че двете сме с различни изгряващи знаци, или както там се казва. Ева пак се ровичкаше в разни астрологични сайтове.

Извърнах отново поглед към дърветата, но всичко изглеждаше замряло. Нито звук, нито движение. Въпреки това няхах търпение да се приберем въщи. Адам кръстоса очи и сложи фенера под брадичката си, за да заприлича на зомби.

— Ева Палумбо, астрологията е за смотаняци, за хора без мозък, което означава, че ти нямаш мозък, което пък означава, че някой ти го е изял. Някоя вечер някой е влязъл през прозореца и ти е изгребал мозъка през ухото.

— Или са ти го изсмукали със сламка — добави Лилит. — През очната ти ябълка.

— Ъх! — изстенах. — Бихте ли престанали? Толкова е отвратително, а и астрологията не е за смотаняци. Използва се от много хора, и то от такива с мозък.

Адам взе да светва и изгасва фенера, така че призрачното му лице ту се появяваше, ту изчезваше.

— Посочи ми някакъв убедителен аргумент в полза на астрологията.

— Добре. Аз... — Погледнах към небето, където лунната светлина се мъчеше да пробие през облаците. Един облак се отдръпна и изведнъж пред мен се откри яркият полумесец. — Добре, погледни Луната. — Лилит и Адам вдигнаха погледи нагоре. — Всички знаем, че Луната въздейства на морето, на приливите и отливите, нали?

— Да — съгласи се Адам. — Всеки го знае.

— Също така знаем, че и Слънцето влияе на планетата ни по много начини — дава ни светлина, топлина, въздейства на растенията...

— И тъй нататък, и тъй нататък — прекъсна ме Лилит с досада.

— Добре. Това са само две от небесните тела, за които знаем, че ни влияят. В астрологията са десет. Не знам точно какво правят, но всички те са в различни позиции на небето, нали така? Някои са по-близо до Земята, други са по-далеч. И ако Луната може да влияе на морето, а Слънцето — на растенията, защо да не могат да влияят и на човешките същества?

— Накъде биеш, Ев? — попита Адам. — Защото дотук не каза нищо, с което да ме убедиш.

— Опитвам се да кажа, че там в небето може да има природни сили, които оказват влияние и на нас, като се има предвид, че сме живи същества на тази планета. Това е нещо като гигантска компютърна програма — всички различни елементи наоколо в момента на раждането ни определят конкретни неща за нас. В зависимост от разположението на планетите в небето и ъгъла на наклона на земната ос възниква нещо изключително уникално за всеки индивид.

Лилит кимна.

— Мисля, че ще се съглася с теб.

— Тъкмо затова, когато съм се родила аз, двацет минути след Лилит, в подредбата на планетите в небето е настъпила някаква промяна в сравнение с момента на раждането на Лилит. Защото през това време Земята се е завъртяла малко, така че всички планети са се разположили под леко по-различни ъгли.

Адам кимна.

— Може и да имаш право. Това би обяснило защо тя обича да командва, а ти — не. — После се засмя. — Но все пак всичко това може да са пълни глупости.

Вдясно от Лилит забелязах някакво движение с ъгълчето на окото си. Хвърлих поглед зад нея и... кълна се, че видях движеща се сянка сред дърветата. Беше толкова тъмно, че не можех точно да я различа.

— Адам, зад теб — изпъшках. — В дърветата! Сигурна съм, че има някого.

Адам даже не си направи труда да се обърне.

— Да, да, няма да се хванем повече. Поне измисли нещо ново.

— Ама аз...

— Тъъпооо — рече Лилит.

— Лилит, ти поне познаваш кога казвам истината — знаеш, че е така.

Лилит се вгледа съсредоточено в очите ми за няколко секунди.

— Добре, мисля, че не лъжеш. Но Адам твърди, че там няма никого, и според мен той също казва истината. А и нали знаеш как човек започва да си въобразява разни неща, когато е уморен. Мисля, че просто си уморена. Късно е и...

Чашата преля. Исках да се махна от това гробище възможно най-бързо.

— Добре де. — Забутах Лилит към пролуката в храстите. — Добре, може и така да е. Да речем, че не мога да измисля сваятна страшна история тази вечер, не мога и астрологията да обясня, но има и още нещо, което не мога да обясня. Истинска мистерия! — Снизих гласа си до загадъчен шепот. — И тя се намира вкъщи под леглото ми точно в тази минута!

— Какво е? Стар чорап и миризлива маратонка? — предположи Адам. — Това не е никаква мистерия.

— Не точно. Аз... — Поколебах се за момент, чудейки се как щях да обясня тенекиената кутия с тайните ми неща вътре и мястото, където я бях крила години наред. После осъзнах, че няма значение дали ще научат за скривалището ми, защото се местехме и то вече беше непотребно. А ако се качах в стаята си достатъчно бързо, можех да извадя и да скрия тайните листове под дюшека и да им покажа само мистериозните пакети.

— И какво има под леглото ти тогава? — попита Лилит. — Труп?

— Разбира се, че не. Никога не съм ви казвала, но имаше едно местенце в градината, където си криех разни неща. В една стара тенекиена кутия...

Лилит изглеждаше изненадана.

— Имала си скривалище и не си ми казала?

— Нали не мислиш, че знаеш всичко за живота ми?

Тя се намуси.

— Явно не. И какво си държеше там?

— О, нищо важно. Разни неща от детските си години, като стари камъчета или миди, които събирахме по време на ваканциите си, такива неща.

— Но защо не ми каза? — недоумяваше сестра ми.

— Не знам. Просто исках... не знам точно. Както и да е, не бях слагала вътре нищо от много отдавна — излъгах. — Но отидох да я изровя, защото кутията е хубава. Получих я веднъж за Коледа с шоколадови бонбони вътре. И ти получи същата, Лилит, само че зелена, а моята беше червена. Мисля, че ти си изхвърли своята.

Адам взе да губи търпение.

— Е, и какво? Изровила си я и си намерила вътре мухлясали бонбони и умрял плъх?

— Не. Изрових я и вътре имаше два пакета.

— Които ти си оставила там? — подсказа Лилит.

— Не. Които не съм оставяла вътре.

Това привлече вниманието им.

— Не е възможно. Измисляш си — каза Адам.

— Не, истината ви казвам.

— И какво имаше в пакетите? — попита той.

— Още не знам.

— Защо не ги отвори?

— Ами, тъъ... — Поколебах се отново, понеже не ми се щеше да им разкривам цялата истина, а част от мен вече съжаляваше, задето изобщо си бях отворила устата, но отчаяно исках да ги разкарам от гробището. — Мама точно тогава влезе в стаята и не исках да ги види.

— Най-вероятно тя ги е сложила — предположи Адам, а Лилит кимна в съгласие.

— Не, не мисля, че е тя. Тя не знаеше за скривалището. А и пакетите бяха опаковани в тъмночервена хартия. Опаковани много хубаво при това, а знаем, че мама хич не я бива в опаковките. Тя просто натъпква всичко в пакетите и слага малко тиксо отгоре.

Лилит кимна.

— Вярно е. А как изглеждаха?

— Като опаковани в някой магазин. Много хубаво... но по-интересното е, че върху единия имаше етикет, на който пишеше: „За Момичето на зодиака“.

Адам избухна в смях и запляска бавно с ръце.

— О, добър опит, Ева. Не беше много страшно, но си го биваше.

— Не ви лъжа.

— Добре — продължи брат ми. — Кога за последно си слагала нещо в безценната си кутийка, момиченце на зодиака?

— Беше отдавна — излъгах. Всъщност беше преди около две седмици, но нямах намерение да им казвам, освен ако не намереха листовете ми.

— Има само един начин да разберем дали казва истината — заяви Лилит.

— Май да — рече Адам. — Да отидем да проверим.

Най-последно тръгнах по посока на пролуката в иглолистните храсти.

— Сбогом, гробище — провикна се Адам.

— Шшшт! — обадох се аз. — Ще събудиш мама и татко.

— Както и мъртвите — добави Лилит през смях. — Но не мислите ли, че трябва да извършим ритуала със свещта и всичко останало? Както си му е редът?

— Не. Да се прибираме сега и тъъ... да се върнем през някоя специална вечер — като вечерта на Хелюин например. Пада се в края на месеца, така че не е много далеч.

— Май стана късно — размисли Лилит, — а сутринта трябва да ставаме рано.

— Сбогом, призраци и таласъми, сбогом на всички, които почивате там — изтърси Адам с висок шепот.

— Дано изтерзаните ви души намерят покой — добави Лилит, а аз я задърпах напред.

Когато дойде моят ред да се провря през храстите, аз се обърнах назад, за да се уверя, че никой не ни следва. И още веднъж зърнах нечия фигура, мога да се закълна. За част от секундата, щом луната се показа иззад един облак и освети гробището, мярнах висок тъмен мъж с наметало. За миг луната освети бялото на очите му, щом той се обърна, и бях сигурна, че гледа право в мен. Хвърлих се напред в храстите и почти паднах, но не се сдържах и погледнах назад за последен път. Мъжът беше изчезнал и видях само лъч лунна светлина, спускащ се върху гроба, където само допреди секунди бе стоял той.

ПЕТА ГЛАВА ПИ ДЖЕЙ?

— Вие ме чакайте в хола — казах, щом най-после влязохме в кухнята, — а аз ще донеса кутията.

— А, не, идваме с теб. Може да ни измамиш — възрази Адам.

Завъртях очи към тавана.

— Как — като увия два пакета за пет секунди? Стига! А и защо ще искам да ви мамя? Повярвай, Адам, просто не искам да събудим мама и татко.

— Хайде, остави я — намеси се Лилит. — Или има такива пакети, или няма.

— Точно така — заявих и изтичах от кухнята нагоре по стълбите, преди да са си променили решението. Щом влязох в стаята си, бръкнах под леглото, грабнах кутията, извадих отвътре снопа с тайни писания и ги натъпках в раницата си, след което слязох обратно долу, като вземах по две стъпала наведнъж. Лилит и Адам ме чакаха в хола.

— Ето. — Подадох кутията на Лилит.

Тя я погледна, отвори капака и отвътре се показаха двата пурпурни пакета. Извади ги и понечи да ги отвори, но Адам спря ръката ѝ.

— Всъщност тези пакети са на Ева. Тя трябва да ги отвори.

За миг по лицето на Лилит пробяга раздражение, но тя бързо го прикри.

— Да, разбира се. — Тя сложи обратно пакетите вътре и ми подаде кутията.

— Нямам нищо против — рекох. Чувствах се зле, задето тя нямаше нищо, което да отвори. Досега винаги двете бяхме получавали подаръци. Никой никога не бе подарявал нещо само на едната — изключение правеха единствено наградите в училище.

— Все едно — каза Лилит. — Сякаш ми пука. — Но знаех, че ѝ пука. Често усещахме какво мисли или чувства другата.

— Ето — ти отвори единия, а аз — другия — предложих и ѝ подадох по-малкия пакет. Макар да се преструваше, че ѝ е все едно, личеше си, че няма търпение да разкъса опаковката и да види какво има вътре.

— Ама хайде де — обади се Адам, — почна да ми писва от вас. Щом преброя до три, да сте ги отворили. Едно... две... три...

Разкъсахме опаковките.

— О! — възкликнах, щом видях какво има в моя — сладурски мобилен телефон, супер съвършен, стилин и тотално готик. Беше кървавочервен с камък от черен опал. — Разкошен е!

Лилит надникна и видях в очите ѝ пламък на възторг, но подобно на раздражението отпреди малко, тя бързо го прикри.

— Да, обаче дали работи?

Натиснах няколко копчета и го вдигнах до ухото си.

— Не съм сигурна. — Погледнах в пакета да видя дали има някакво упътване, но не намерих такова. Тъкмо щях да изхвърля опаковъчната хартия в кошчето, когато от нея изпадна малка картичка.

Адам я грабна и я прочете:

— „Момиче на зодиака, скоро ще ти се обадя. Твой Пи Джей“.

По гърба ми полазиха тръпки. Това не беше история, измислена от Лилит и Адам. Случваше се в действителност.

— Пи Джей? Пи Джей кой? — попитах.

Адам вдигна рамене.

— Таен обожател? Някой натрапник? Убиец с брадва? Може да е всеки. Какво има в другия пакет?

Лилит погледна вътре. Беше разопаковала малка кутийка, като за бижута, но още не я бе отворила.

— Хайде! — подкани я Адам.

Тя откряхна кутийката и въздухът се изпълни с прекрасен дървесен аромат. Вътре имаше сребърна верижка с медальон. Сестра ми я извади. Медальонът имаше формата на мъничък скорпион и подобно на телефона беше изящно изработен. Разбрах, че Лилит го иска за себе си, а и на мен ми се струваше честно да си поделим подаръците. Един за нея, един за мен. Всъщност започвах да се плаша от всичко това, докато Адам и Лилит бяха напълно очаровани.

— Можеш да го задържиш, ако искаш — рекох. — Както и да бъдеш Момиче на зодиака. Тая работа не е за мен.

Лилит се усмихна, но после забеляза, че вътре има картичка — същата като в пакета с телефона. Взе я и прочете:

— „За Ева Палумбо, Момичето на зодиака този месец“. — Тя ми подаде медальона. — Не мога да го взема. Който го е изпратил, очевидно го е предвидил за теб.

— Не. Може би не е знаел, че сме близначки. Наистина, задръж го — настоях и се опитах да ѝ го подам.

— Не. Не го искам. — Тя избута ръката ми. — Мога да си купя същия от магазина.

Но и двете знаехме, че няма да може. Не бяхме виждали такъв из местните магазини и павилиончета за готик аксесоари, а и изглеждаше много скъп.

— Значи казваш, че тези неща просто са пристигнали в тенекиената ти кутия, заровена в земята от години, и че ти не си ги слагала вътре? — попита Адам.

— Да, кълна се. Но кой според вас го е направил? И как е разбрал за кутията ми? Не е ли странно?

Лилит стана и отиде до вратата.

— Ясно е като бял ден — заяви тя. — Сама си ги сложила вътре, защото си искала да измислиш тайнствена история и да привлечеш вниманието към себе си.

От думите ѝ ми се зави свят. Понякога Лилит казваше неща, които жилеха.

— Не отричай, че понякога изпитваш завист, знам, че е така...

Отворих уста да възразя, но беше вярно — на моменти наистина ѝ завиздах. И точно както знаех какво чувства тя понякога, процесът, разбира се, беше двустранен и тя също усещаше моите чувства. Въпреки това обаче нямаше как аз самата да съм поставила подаръците вътре.

— Така е, но... кой не би ти завидял? Ти винаги си най-добрата във всичко, винаги си първа... но — кълна се в собствения си гроб и в гроба на първия ни котарак Монти, погребан там в градината — кълна се, че не съм слагала онези пакети вътре.

Лилит и Адам се вгледаха изпитателно в лицето ми.

— Казва истината — заключи Лилит.

— В такъв случай трябва да има друго обяснение — започна Адам. — Мисля, сестричке, че тайното ти местенце е било известно на

мама или на татко. Най-вероятно мама те е съжалила, задето никога не печелиш никакви награди, и когато е чула, че Лилит е спечелила поетичния конкурс днес, ти е купила няколко подаръка, за да компенсира, и ги е дала да ги опаковат в магазина, заради което изглеждаха толкова професионално увити.

Двете с Лилит кимнахме. Беше точно в стила на мама. Тя винаги твърдеше колко е важно равенството и поделянето и грижата за онези, които нямат нашия късмет.

След правдоподобното обяснение на Адам аз се почувствах мъничко по-добре, взех подаръците си и си легнахме. Но веднага щом изгасихме лампите и се сгуших в завивките, си спомних компютърната разпечатка, прозорчето на екрана, обявяващо, че аз съм Момичето на зодиака, както и картичките в пакетите, надписани за Ева Палумбо, Момичето на зодиака. И мама, подобно на татко и Адам, имаше същите възгледи, щом станеше дума за хороскопи и астрология. Тя смяташе, че това е занимание за малоумни. Значи, в края на краищата, не беше възможно подаръците да са от нея. Но ако не бе тя, кой тогава бе оставил пакетите? И от къде на къде ще ги крие на тайното ми място? Кой, по дяволите, беше Пи Джей? И какво искаше той или тя от мен?

ШЕСТА ГЛАВА

НОВ ДОМ

— Матео, *Mateo*! Свали ме долу! — извика мама, щом татко я взе на ръце.

— Нали трябва да те пренеса през прага? — отвърна той, клатушкайки се по алеята, която водеше до верандата на новата ни къща. — Нов дом, ново начало.

Лилит хвърли поглед в двете посоки на улицата от мястото на паркираната ни кола.

— Поведението им е направо унижително. Дано никой не ни гледа, за да не разберат какви откачалки имаме за родители.

Засмях се. Аз пък го намирах за сладко, а и Лилит напразно се тревожеше, защото фиаското им не трая дълго. Въпреки че мама е слаба и дори клони към кльоцава, формата на татко не е както едно време и видях как коленете му почнаха да сдават багажа. След секунди и двамата се строполиха един върху друг на ливадата отпред.

— Това ми идва в повече — измърмори Лилит и се затича към входната врата. — Току-що пристигнахме, а вече ме карат да се срамувам!

В този момент чух звънене на телефон. Не беше моят, нито на Лилит, понеже и на двете мобилните ни звъняха с „Реквием“ на Моцарт. Адам ни я бе сложил и трябваше да му се признае, че никой друг в училище нямаше такава мелодия на телефона си. Но тази, която се разнасяше в момента, приличаше на звуци от църковен орган. Беше шантава.

— Откъде идва този шум? — попита мама, след като стана от тревата и, си изгупа долнището.

Адам посочи към мен.

— От теб. Идва от раницата ти, Ева — поясни той.

— Няма ли да се обадиш? — попита мама.

Имах ужасното предчувствие, че това е новият ми телефон, затова поклатих глава.

— Ще се обадя после.

— Ела тук — настоя мама. — Аз ще вдигна. Сигурно е някой от приятелите ти. Ще ги поканя да ни помогнат с разопаковането. — Преди да успее да я спра, тя грабна раницата ми и в следващия миг я видях как изважда телефона от страничния джоб, в който го бях сложила. — Какво е това? — попита учудено. — Това не е твоят телефон.

— Този... този... ми е подарък.

Татко се приближи и погледна телефона, който въпреки че все още звънеше, започна да затихва.

— От кого? — Той го взе от мама, преобърна го в ръката си и пак ѝ го подаде. — Изглежда скъп. Кой ти го даде, Ева?

Не успях да измисля отговор толкова бързо и усетих, че почвам да се изчервявам. Лицето на мама помръкна.

— Нали не си го задигнала от някой по-малък ученик? Четох как тийнейджърите ограбвали телефоните си един от друг.

— Мамо! Как можа да си го *помислиш*? Дори за секунда! — ядосах се аз. Бях ужасена, че може да ѝ хрумне такова нещо.

Мама се ухили.

— Само се майтапя, скъпа. Няма нужда да си толкова сериозна.

— Разбира се, че не бихме си помислили такова нещо — добави татко. — Но може да си го купила от някого, който го е откраднал от другия?

— Сигурно се шегувате! Сякаш не ме познавате! Собствената си дъщеря!

Мама и татко се разсмяха.

— Само те занасяме, Ева — осведоми ме татко. Хвърлих им най-кръвнишкия си поглед. Понякога имаха странно чувство за хумор.

— Но кажи все пак откъде го имаш — продължи той. — Нали не е паднал от небето?

Адам се изкикоти.

— Може и да е. Беше в тайната ѝ кутия, скрита зад навеса в градината в старата ни къща.

— Каква тайна кутия? — попита баща ми.

Изгледах кръвнишки и Адам, но той само сви рамене, сякаш казваше: „Да не е лъжа?“. Аз се местих от крак на крак, трескаво претърсвайки съзнанието си за някакво обяснение.

Мама погледна от Адам към мен, после пак към Адам и пак към мен.

— Чакам да чуя истината.

— Подарък ми е от някой си Пи Джей. Получих го, защото съм Момичето на зодиака този месец. И го открих в тайната си тенекиена кутия, когато я изрових снощи.

— Тайна кутия? — попита мама.

Татко въздъхна и я погледна уморено. Тя стоеше и чакаше обяснение, но в този момент по улицата се зададе микробусът с багажа ни и взе да бибитка. Татко започна да маха като луд на шофьора, за да му покаже къде да паркира.

Мама все още ме гледаше.

— Двете с теб ще си поговорим по-късно, млада госпожице — заяви и ми върна телефона, след което отиде при татко, за да дадат наставления на преносвачите.

— Няма ли да се обадиш? — попита Адам.

Сведох поглед към телефона. Пак бе започнал да звъни още по-силно, щом мама ми го подаде.

— Да видим — отвърнах и натиснах копчето, което най-много приличаше на копче за приемане на обаждането. — Ало?

— Най-последно — чух непознат глас от другата страна. — Разговаря с Ева Палумбо, да? — Не можех да разпозная що за акцент бе този. Звучеше като смесица от италиански и руски.

— Ами... да. Кой се обажда?

— Аз Пи Джей Власова. Обаждам се каже, че е твой покровител този месец.

— Моля?

— Ти Момиче на зодиака, я?

— А, това ли? Хм! Всички така казват.

— Ти Скорпион, я, я?

— Я, я. Искам да кажа — да.

— Е, тогава аз е твой покровител. Плутон е управляваща планета на Скорпион, тъй че бъде твой покровител.

— Покровител? Управляваща планета... Но какво означава това?

— Означава, че ще получава помощ от мен и други планети в продължение на един месец, докато бъде Момиче на зодиака. Но най-вече от мен, понеже аз управлява Скорпион.

— От теб и *другите* планети? — попитах и се намръщих на Адам, който слушаше разговора.

— Да. Всички дошли тук в човешки облик. Това не чак такава тайна.

— Кой се обажда? — попита Адам.

Закрих телефона с ръка и прошепнах:

— Някакъв тип Пи Джей. Май е смахнат.

Но Адам не ми обърна внимание. Наблюдаваше приближаването на една кола по пътя. Черен мерцедес с тъмни стъкла, карана от шофьор.

— Какво случва там? — попита гласът от другия край на телефона.

— Току-що пристигна баба. Ъъъ... трябва да вървя. Местим се в нова къща — обясних. Искях да го разкарам. Отчасти защото не го познавах, а и защото исках да ида да посрещна Нона. Нона на италиански означава „баба“.

— Я, я, тръгвай. Много скоро срещнем с теб — каза Пи Джей. — Отивай каже здрасти-здрасти на баба.

— Я, я. Чаооо — изгърсих и прекъснах разговора. Отидох при Адам и Лилит, които махаха към колата от тротоара.

Колата на Нона забави ход и шофьорът паркира пред микробуса. След малко тя излезе и ни лъхна неизменният ѝ парфюм, ухаещ на портокалов цвят. Наричаше се „Загара Ди Сисили“. Разпознавам го, защото веднъж за Коледа тя подари едно шишенце на мама. Мама никога не го използва, но аз обичам да се пръскам с него при специални случаи, тъй като той ме кара да се чувствам пораснала и модерна.

Нона, както винаги, изглеждаше елегантна и стилна в спретнат, шит по поръчка костюм, изрязани обувки без връзки и червен шал, метнат върху раменете ѝ, до които се спускаше гладката ѝ сребристосива коса. Тя разпери ръце срещу нас. Нона е единственият човек, на когото Адам разрешава да го прегръща. Според Лилит брат ни се натискаше да стане любимият ѝ внук с надеждата да наследи солидна част от парите ѝ. А Нона е бъкана с пари. Семейството ѝ е в хотелиерския бизнес в Италия и притежава верига от шестзвездни курорти по Амалфийското крайбрежие^[1]. Адам твърди, че когато „предаде богу дух“, ще остави голямо наследство. Не че за мен е от

значение. Аз просто си я обичам. Тя е една от малцината, които могат да ни различат с Лилит дори когато не стоим една до друга (много хора могат да забележат разликата, когато сме заедно, но не и като ни видят поотделно), и освен това разбира от всичко, свързано с мода и дизайн.

— Хубавите ми дечица! — възкликна тя. — Ева, Лилит, още ли сте в черно? Направо ме отчайвате. Красиви момичета като вас трябва да носят цветни дрехи, а не да ходят облечени като за погребение. Адам, колко си пораснал! Всеки път те намирам все по-висок. — Нона спря и погледна към къщата. — Хм, значи е тази, така ли?

Ние кимнахме, застанахме зад нея и заедно се загледахме в новия си дом. Той представляваше бяла самостоятелна къща във викториански стил с четири спални, отдалечена от пътя зад малка предна ливада с храсти и дървета. Беше на два етаж, с големи еркерни прозорци и приятна веранда пред входната врата.

— Какво мислиш, Нона? — попитах.

Тя се обърна и ми намигна заговорнически.

— Мисля, че има потенциал. Тези стари къщи имат хубави четвъртити стаи и високи тавани. Смятам, че може да се направи много уютно с малко принос от точните хора.

— С Лилит ще си имаме собствени стаи — съобщих.

— И аз така чух — отвърна тя и се обърна да ме погледне с тъмнокафявите си очи, които никога не пропускаха нищо. — И как се чувстваш по въпроса?

Под пронизателния ѝ взор усетих, че се изчервявам, и се зачудих дали се досеща как наистина се чувствам.

— Ами добре, предполагам. Нали знаеш — ново място, нова страница.

Тя вдигна поглед към небето, което се бе заоблачило като пред заваляване, и стисна ръката ми.

— Браво на теб. Хайде сега да влизаме вътре, преди да е заваляло. Имам изненадващ подарък за рождения ви ден, момичета, както и общ подарък по случай преместването. — После се изкикоти и пак ми смигна. — Не съм сигурна дали майка ви и татко ви ще го одобрят, но мисля, че ще го харесате!

Двамата с Адам я хванахме под ръка от двете страни и се запътихме по алеята.

— Здравейте, милички — извика Нона на мама и татко, които надзърнаха иззад микробуса и си размениха тревожни погледи. Посещенията на Нона винаги бяха свързани с някаква намеса в живота им. Нямах търпение. Обичах намесите ѝ.

Щом влязохме, разведохме набързо Нона из сутерена, а после се качихме в спалните. Моята и на Лилит бяха в задната част с банята между тях. И двете бяха празни, понеже мебелите още не бяха качени, но представляваха светли, просторни стаи с дървени подове.

— Много хубаво — отбеляза Нона с одобрително кимване.

— Нали? Имаме куп планове — обади се Лилит. — Разглеждах разни готик сайтове в интернет и натрупах множество идеи и за двете ни.

Нона ме погледна.

— Сигурна съм, че и Ева има един куп собствени идеи, нали, ангелче?

— Аз... — започнах.

Лилит махна с ръка, сякаш искаше да ме отпрати.

— Да, обаче вкусът ни напълно съвпада.

— Наистина ли? — попита Нона и пак ме погледна.

Забих поглед в пода. *Да ѝ кажа ли истината?* — зачудих се. — *Да издам тайната си?*

Но Лилит отговаряше вместо мен.

— Ние винаги вършим нещата заедно, Нона — заяви сестра ми. — И макар че ще имаме отделни стаи, ще бъде сякаш сме в голяма стая, само че разделена на две, ако ме разбираш. Аз ще влизам и излизам от нейната когато си поискам, а също и тя.

Усетих, че сега не му е времето за разкриване на тайни, затова поведох Нона обратно към стълбите и долу в кухнята. Навън вече се изливаше пороеен дъжд, така че нямаше как да ѝ покажа задния двор. Дори преносвачите си бяха взели почивка и се бяха подслонили навън под навеса до ливадата.

— Мамо, извинявай, че не можем да ти предложим нищо за пиене — обади се татко, щом влезе, понесъл един кашон, — обаче още разопаковаме, както виждаш.

— Матео, за подстригване си — забеляза Нона. После извади една плоска бутилчица от джоба си и я вдигна нагоре. — Пиенето не е проблем. Познаваш ме — винаги идвам подготвена.

— Всъщност, може би щеше да е по-добре да бе дошла по друго време — продължи татко. — Днес сме ужасно заети, а не искаме да се чувстваш пренебрегната.

— О, няма такава опасност — успокой го Нона. — И не се безпокой, няма да ви се пречкам, нито ще остана дълго. Дойдох само да ви поднеса подаръка си по случай преместването.

Мама влезе след татко.

— Колко щедро от твоя страна. Нямахте нужда да си правиш труда — включи се тя.

— О, напротив. Обичам да ви правя подаръци. Този път много мислих какво да избира, както и за рождения ден на момичетата на двайсет и шести, и смятам, че съм се справила идеално. Знам какви сте със сина ми, когато стане въпрос за обзавеждане — нямате време, все сте заети с книгите си и работата... — Тя направи ефектна пауза и можех да усетя безпокойството, което се надигаше у мама и татко. — Така че се спрях на нещо, което ще ви спести време и пари.

Татко все още изглеждаше на нокти.

— Наистина, мамо, не биваше. А и... — Той извърна поглед към дъжда, който се лееше, сякаш се опитваше да спечели състезанието за най-пороен дъжд на всички времена. — ... трябва да продължим с нанасянето.

— Винаги си толкова нетърпелив! Няма да отнеме много време — заяви Нона и погледна часовника си. — Всъщност той трябва да е тук всеки миг.

— Той ли? Кой? — попита мама.

Нона пусна широка усмивка.

— Подаръкът ви. Преобразителя.

Лилит изглеждаше пред припадане.

— Да не би да говориш за Преобразителя от телевизионното предаване?

— Какво предаване? — пак попита мама. Двамата с татко никога не гледаха телевизия, с изключение на разни странни документални поредици на историческа тема, които ни отегчаваха до смърт.

— Той е гост водещ на едно дизайнерско шоу — обясни сестра ми.

— Същият — потвърди Нона. — Използвахме го за всичките ни хотели в Италия, никой не може да се мери с неговия декораторски

усет. Разбира се, това беше далеч преди да изгрее звездата му по телевизията.

Татко изглеждаше напълно объркан.

— За какво сте го използвали? Какъв усет?

— Става въпрос за интериорен дизайн — намеси се Лилит. — Той е най-добрият.

— Най-добрият. Но кой точно е този човек? — не спираше с въпросите татко. — Преобразител ми звучи малко странно за нечие име. По-скоро ми прилича на название на електрически уред.

— Преобразителя е прозвище, с което участва в предаването по телевизията. Истинското му име е Пи Джей Власаова.

Сега беше мой ред да припадна, но не от радост, а от изненада.

— Пи Джей ли каза? — Въпросът ми бе заглушен от пронизителния звънец на входната врата.

— Това трябва да е той — обяви Нона. — Обича да оглежда дадения имот, докато е празен, преди хората да са го напъпили с лошия си вкус, тоест с мебелите си.

Лицето на татко се зачерви, а мама изглеждаше на ръба на избухването.

— Е, идете да го поканите вътре — нареди Нона. — Наела съм го за един месец. Ще направи каквото поискате, а аз ще уредя сметките. Нека най-последно момичетата да получат стаята на мечтите си, като се има предвид в какво мрачно подобие на стая живееха преди.

Двете с Лилит се втурнахме към входната врата. В мига, в който я отворихме, просветна една светкавица, която освети верандата и него — Преобразителя. Висок, тъмен, облечен в черно наметало, изглеждащ досущ като готик принц. В същия момент изтреця гръмотевица.

— Еха! Впечатляващо — възкликна Лилит.

Преобразителя направи нисък поклон.

— Пи Джей Власаова на ваши услуги — съобщи той.

След секунди от сенките изникнаха още две тъмни фигури и застанаха зад Пи Джей. Неговите странни на вид асистенти — блондинката с големи черни очила и здравенякът с бръснатата глава — изглеждаха повече като телохранители, отколкото като интериорни дизайнери.

— Мои асистенти — Наталка и Олександър — представи ги Пи Джей.

Двамата се поклониха по съвършено същия начин, по който го бе направил Пи Джей преди малко. Не можех да си поема дъх. Непознатият имаше същия глас и същото име като на мъжа, с когото разговарях по телефона по-рано. А и приличаше на човека, когото бях видяла да ни наблюдава предишната нощ на гробището. Сигурна бях. Сърцето ми се сви от страх, щом той погледна към мен и се усмихна.

[1] Названието на северния бряг на Салернския залив в Южна Италия. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

ПОКРОВИТЕЛЯТ

— Той е Пи Джей — прошепнах на Лилит, щом Преобразителя влезе в кухнята да се представи на мама и татко, а Наталка и Олександър се заловиха за работа в хола с бележници и рулетки в ръце.

Погледът на Лилит блуждаеше замечтано.

— Не мога да повярвам, че е дошъл у нас. Нямам търпение да разкажа на всички в училище. А ти?

— Тъъргх... — беше всичко, което успях да изрека. Бях вцепенена. Дори ужасена. — Но... той е мъжът, когото видях на гробището. Кълна се. И тъкмо той е оставил телефона. Пи Джей. Това беше името от картичката, *помниш ли?*

— Върховно! — възкликна Лилит. — Значи трябва да го попитам дали може и на мен да подари такъв.

— Недей. Ще ти дам моя — наистина, моля те.

— Защо? Не го ли искаш?

— Аз... аз... — Още не ми се щеше да си признавам колко съм уплашена, но изведнъж ме осени гениална идея — начин хем да се измъкна, хем всички да са доволни. Избутах я в антрето. — Слушай, какво ще кажеш да се разменим? Ще се престориш на мен и ще си Момичето на зодиака. Аз не искам. И без това ти повече си падаш по Преобразителя.

Видях, че идеята ѝ хареса. Бяхме се разменяли милиони пъти, когато ни изнасяше, тъй като повечето хора не ни различаваха. Още като малки разбрахме, че това е едно от преимуществата на близнаците.

— Сигурна ли си?

Кимнах.

— Напълно. По-късно може да се разменим за нещо друго, което ти не искаш. Съгласна?

Лилит изглеждаше доволна.

— Да. Супер.

Върнахме се в кухнята, където Нона бе запознала Пи Джей с мама, татко и Адам, и забелязах, че въпреки първоначалната им съпротива, сега май непознатият ги бе спечелил на своя страна. Пи Джей беше умен и явно ги омайваше с приказките си за обзавеждането през различните епохи и за значението на стиловете за всяка цивилизация. Говореше напълно на техния език, а те го зяпаха, сякаш им бе направил магия.

След половин час дори баща ми започна да говори за мека мебел. Не повярвах на ушите си! Татко по принцип не се вълнуваше от дивани и възглавнички. И двамата с мама и брат ми ходеха след Пи Джей и асистентите му като тайфа запалняковци и слушаха лирическите му отклонения за бои с имена като „вулканично червено“ и „урбанистично синьо“. А татко и Адам нито веднъж не се изсмяха пренебрежително. От време на време Пи Джей ми мятеше по някой поглед, но аз бързо извързвах глава встрани. Мен нямаше да успее да хипнотизира. Един от нас трябваше да остане нормален, в случай че превърнеше цялото ми семейство в зомбита и после се върнеше, за да изпие кръвта ни.

Когато се качихме горе, Наталка и Олександър продължиха с измерванията си, а Пи Джей, Лилит и аз отидохме в стаята на Лилит, където тя му разказа за всичките си планове да превърне своята и моята стая в проява на готик фантазията си. Забелязах, че Пи Джей на няколко пъти поглежда към мен, но аз се обръщах към прозореца. *Не го гледай в очите* — повтарях си по време на огледа на останалите стаи на горния етаж. — *Не го гледай в очите.*

— Котката ли ти изяде езика? — попита Адам, след като бяхме свършили с обиколката и се бяхме върнали долу, а аз не бях обелила и дума.

— Не, котката не ми е изяла езика, защото, ако не си забелязал, нямаме котка — сопнах се сърдито и очаквах мама и татко да ме смъмрят заради държанието ми. Но те не го направиха. И двамата се засмяха, сякаш бях казала нещо смешно. Беше наистина странно.

Пи Джей поговори малко с асистентите си, после ги изпрати за материали. Когато те си тръгнаха, той се обърна към мен:

— Добре, нека върнем пак горе и огледа ваши стаи с Лилит, защото не е сигурен какво искат *двете*. — Той ме погледна многозначително, щом каза „двете“.

Лилит веднага тръгна по коридора и се обърна да види дали я следваме.

— След теб — рече Пи Джей.

— Благодаря — отвърнах и затрополих по стълбите. Щом стигнахме стаите си, сестра ми пак започна да разправя готик плановете си, а Пи Джей даде вид, че ги приема. Всъщност и той подхвърли няколко доста добри идеи.

След малко се обърна към мен:

— А ти, Ева, ти какво желае?

— Аз... не съм... тъъ... — измънках.

Пи Джей се обърна към Лилит:

— Лилит, моли теб за чаша вода. Ще може донесе?

Лилит ме погледна и повдигна вежди.

— Аз съм Ева, не Лилит — заяви тя.

— Аз съм Лилит — рекох и посочих сестра си. — Тя е Ева.

Пи Джей кимна.

— Добре тогава, *Ева*, може донесе чаша вода, моля?

Впих очи в Лилит и започнах да ѝ изпращам съобщение по телепатичен път, което гласеше: *Моля те, не ме оставяй насаме с него!*

— Не бива страхува да остане сама с мен — обади се Пи Джей, сякаш прочел мислите ми. — Аз не хапе. — Той се изкикоти. — Хапе само когато лъже мен. Но вие не лъже, нали?

Лилит всеки момент щеше да излезе от стаята, затова трябваше да измисля нещо.

— Тъъ... не. Разбира се, че не. Тъъ... сестра ми получи твоя хубав телефон и медальона, нали, Ева?

Лилит кимна.

— И тя много се радва, че е Момиче на зодиака, *нали*, Ева? — попитах.

Лилит пак кимна.

— Така било? — учуди се Пи Джей. — Добре, тогава няма да пречи донесе мен чаша вода, нали? — Той заслепи Лилит с една усмивка и тя веднага тръгна.

— След минутка се връщам, господин Власова — отвърна и също му се ухили.

— Не нужно да бърза — рече мъжът.

Щом тя излезе, той впери поглед в мен.

— Е, Момиче на зодиак, кога ще каже какво иска?

— Не. Не. Аз съм Лилит. Казах ти. Не съм Момичето на зодиака.

Пи Джей повдигна вежди.

— Май ти мисли, че аз вчерашен. Аз не мисли така.

— Не, наистина. Хората постоянно ни бъркат. Разбираемо е.

— Аз не бърка. Ти втора близначка, родена двадесет минути след първа. Ти Момиче на зодиак. Ти Ева.

Наведох глава и се зачудих дали да продължа с цирка. Погледнах го. Веждите му все още бяха повдигнати и от изражението му разбрах, че няма да е добра идея да продължавам да го мамя. Очевидно нямаше да се хване.

— Добре де, аз съм Ева. Обаче... нямам нищо против да ѝ дам зодиакалните предмети. Честна дума. Ние обичаме да си делим всичко.

— Това невъзможно, и точка. А и е голяма чест — много момичета иска бъдат момичета на зодиак.

— Знам. Лилит е една от тях. Тя истински ти се възхищава. Не ми пречи тя да е Момичето на зодиака. Както казах, обичам да делея всичко с нея.

— Обаче не виждам да споделя с нея идеи за стаи, познал?

— Какво, за черните стени ли? Ами...

— Ти чувства уплашена, вярно ли, Ева? — прекъсна ме Пи Джей с кротък глас.

— Не. Не. Разбира се, че не. Не съм се уплашила.

— Ева, аз е Пи Джей. Също е и Плутон.

Разсмях се.

Той сякаш се засегна.

— Знае за Плутон?

— Да, знам за Плутон. Това е планета. Също така знам, че няма как да си планета. Да не искаш да кажеш, че си от Плутон? Какви ги говорят? Това е още по-смахнато.

— Казвам, че аз е Плутон.

— Тогава вероятно ти хлопа дъската — изтърсих и взех да се отдръпвам на заден ход. — Така че сигурно има защо да се плаша.

— Аз плаши теб?

— А Дракула вампир ли е? Естествено, че ме плашиш. Имам предвид — твърдиш, че работиш като Преобразител, но че всъщност си Плутон. Извинявай, ама и аз не съм вчерашна.

Пи Джей кимна.

— Знае. Ти родена почти преди тринайсет години на двацет и шести октомври. Добре. Разбираемо е. Не лесно за възприемане, но няма нужда да страхува. Аз не дошъл да ти изкарва акъл. Дошъл да помогне. Затова да започнем с нещо хич не страшно. Просто мисли за мен като Пи Джей. Сменя темата. Без повече смахнати приказки. И така — какво мисли за твоя стая? Как иска бъде?

Сбих рамене.

— Лилит вече ти каза, нали?

— Казала какво тя иска, а не ти. Сега да чуе теб.

Не посмях да кажа нищо.

— Хайде, да идем да видим твоя стая — предложи той, излезе от стаята на Лилит и влезе в моята. След малко го последвах.

— Хм — рече и се огледа. — Хубава стая, я?

— Я. Искам да кажа — да.

— И мисли, че понеже твой изгрыващ знак Телец, а този на сестра — Овен, вие иска различни неща?

— Да — Телец се управлява от планета Венера, както е при Везни, знае това?

— Не съвсем.

— Планета Венера е планета на любов и красота. Хората със силно присъствие на Телец или Везни в свои хороскопи обичат хубави неща. Те има развито чувство за красота, затова мисли, че ти не харесва много да има черни стени в твоя стая.

— Аз... — Не смеех да му кажа как наистина ми се иска да изглежда стаята ми. На никого не бях признавала желанието си.

— Видял листовите в твоя кутия, на място, където оставил твой телефон и медальон. Ти харесва телефон, я?

— Я, обаче... откъде знаеше къде да ги оставиш?

— Аз Пи Джей. Казал тебе, че е твой покровител, я? За един месец, докато ти Момиче на зодиак, я?

— Да, но май на всички ще бъдеш покровител. Нали Нона те е наела?

Той се засмя.

— Вярно, но за да оправи къща. Няма проблем. Аз има и асистенти. Те помогнат. Но за теб неща различни. Ти прави различни неща.

— Добре, тогава ми кажи откъде разбра за тайното ми скривалище?

Пи Джей потупа носа си.

— Аз е Пи Джей и... пак трябва каже нещо откачено, но ти не плаши, моля. Изобщо не страшно. Аз е също Плутон и макар в момента това за теб изнервящо, нека малко обясня. Като Плутон управлява Подземен свят и всичко скрито и тайно — затова знае какво ти таи в свое сърце, Ева Палумбо. Знае твои тайни и твои страхове. Заедно поработи върху тези страхове. Да те направи по-силна.

Докато го слушах, изпитах най-странното чувство — сякаш той бе разбрал и най-тайните ми мисли, разгадавайки всичките ми действия и маски, и бе стигнал до истинската ми същност. Беше прав. Направо си умирах от страх.

— Всичко наред. А сега...

Лилит се върна, щурмувала стълбите с водата на Пи Джей в ръка.

— Хей — каза тя. — Хрумна ми най-гениалната идея. Нали се сещате, че не можех да реша дали искам всички стени да са черни или само таванът? Е, понеже имаме две стаи, моята и на Ева... искам да кажа на Лилит, какво ще кажете за това — едната стая ще е спалнята ни, а другата ще ни е нещо като дневна, където ще се мотаем и ще пишем домашните си, и по този начин ще може да ги обзаведем по два различни готик начина. — Тя премести доволен поглед от мен към Пи Джей.

— Той знае, Лилит — рекох.

Тя ме погледна кисело и ме изрита по пищяла.

— Не, не, аз съм Ева — прошепна.

Поклатих глава.

— Той *знае*.

Лилит се засрами и ме погледна обвинително.

— Ти ли му каза?

— Няма нужда казва мене нищо. Знае тайни — намеси се Пи Джей. — Знае много тайни, дето хора крият. — Той я изгледа продължително и, заклевам се, тя се изчерви и сведе очи към пода.

Никога преди не бях я виждала да се изчервява и се зачудих — дали и тя криеше тайни, за които не подозирах? Пи Джей пак се обърна към мен: — И тъй, Момиче на зодиак, какво мисли за тази идея на твоя сестра? Да спи двете в една стая и да живее в друга?

В главата ми шеметно запрепусаха мисли. *Ако продължим да спим в една стая, тогава няма да съм сама и да ме е страх толкова от тъмното — би било чудесно. Може и кошмарите ми да спрат. Обаче пък ще се наложи да живея в стая, направена по вкуса на Лилит, а това значи тъмни цветове и странни плакати с гарвани и капещи кървища, от които ми е писнало. А най-вероятно именно те ми причиняват кошмари. Така ми се иска да направя стаята си според моите разбирания. По начина, по който го планирам от седмици.*

— Аз...

— Откъде знаеш тайните на хората? — прекъсна мислите ми Лилит.

Пи Джей се потупа по носа. Реших, че е време и тя да разбере що за перко е тоя, макар Нона да го бе довела у нас.

— Твърди, че не просто е Преобразителя — обясних. — Само работи като такъв. В действителност е планетата Плутон. Всъщност всички планети били тук в човешки облик. — Очаквах Лилит да падне от смях, като чуе това, а после да каже на Пи Джей да си хване пътя за астероида или планетата, от която е изпаднал. Но тя не стори нищо подобно. Лицето ѝ премина през спектър от емоции: на шок, недоверие, доволство, после съмнение, след това объркване и накрая учудване.

— Супер — каза накрая.

Пи Джей се усмихна.

— Благодаря.

— Лилит, да не би някой да е сварил мозъка ти? — попитах.

— Някой не сварил неин мозък. Неин изгряващ знак Овен. Тя по-импулсивна от теб. Спонтанна. Знак Телец прави тебе инат. Мисли, че трябва изпрати тук и други хора планети. Някои, които повече ти харесва. Да види какво има в твой хороскоп. Предстои среща с Луна. Да, това може помогне. И Венера има добър аспект. Ще помисли, но при вас дойдат и други планети. Я, я.

Обзе ме панически страх, от който сърцето ми заби в лудешки ритъм. Още страхове... това беше последното, което исках.

ОСМА ГЛАВА

ПЪРВА НОЩ

Лилит откряна вратата на стаята ми и промуши глава.

— Лека нощ, Ева — каза.

— Лека — отвърнах.

— Вълнуващо е, нали?

— Да — кимнах.

Лилит затвори вратата, а аз легнах и се загледах в тавана на новата си стая. Тъкмо от този момент се бях ужасявала през изминалите седмици. Къщата беше тиха. Преносвачите, Нона и Пи Джей си бяха тръгнали и цялата суматоха по пренасянето на багажа бе престанала преди часове. За вечеря си поръчахме пица и мама и татко разопаковаха всичко, което успяха, за да ни настанят за през нощта. Беше странно да се намирам в тази непозната стая, миришеца на прясна боя и лак за мебели. Мама и татко вече бяха минали да ми пожелаят лека нощ, преди да се приберат в спалнята си в предната част на къщата. Дори Адам се бе отбил да провери къде съм решила да бъде леглото ми (до прозореца от дясната страна). Стаята все още изглеждаше малко гола, но поне мама бе окачила завеси и бе извадила завивки. И въпреки че повечето от нещата ми бяха още в кашони, всичко беше разпределено в правилните стаи, готово да бъде разопаковано през остатъка от междусрочната ваканция.

— Гаси лампите, Ева — чух мама да се провиква.

— След малко — извиках в отговор. — Само довършвам нещо.

Чух отдалечаването на стъпките ѝ и шума от затварянето на врата. Поех си дълбоко въздух и изгасих лампата. Беше толкова тъмно. В предишната ни стая светлината от уличните лампи се процеждаше през завесите, но тъй като тази стая гледаше към градината, беше тъмно като в рог. Пресегнах се да напипам ключа за нощната лампа до леглото ми. Не можах да го намеря в продължение на няколко секунди и усетих, че се напрягам, тъй като въображението ми препусна с бясна скорост. *Има някого в стаята и е преместил лампата. В капан съм.*

Всеки миг нечия ръка ще сграбчи моята в тъмното. Устата ми пресъхна, гърдите ми се стегнаха, а сърцето ми задумка. Да се изправя срещу страховете си? Разправяй ги на баба ми, Пи Джсей — помислих си.

Точно тогава намерих ключа, натиснах го и стаята се изпълни със светлина.

Нямаше никого.

Глупачка. Разбира се, че няма никого — ядосах се на себе си. Но не ми стискаше да изгася пак. Най-добре да се увериш, че наистина няма никого — обади се един глас от дъното на съзнанието ми. — Провери в гардероба и зад завесите.

Трябваше да го направя. Сякаш нещо ме принуждаваше и нямаше начин да се успокоя, ако не го сторех.

Станах, отидох до завесите и погледнах зад тях. После отворих гардероба и надникнах вътре. След това коленичих и проверих под леглото.

Нищо.

Очевидно няма никого, идиотке — рекох си. Върнах се в леглото, изгасих лампата и преметнах пухената завивка над главата си. Ако имаше някого, а аз не го виждах, значи и мен не можеха да видят. Докато лежах, усещах блъскането на сърцето в гърдите си, както и учестеното си дишане. Като дишам толкова шумно, няма да чуя, ако се появи някой — помислих си и задържах дъха си няколко секунди. Дочух кучешки лай, може би от съседната улица. Премина някаква кола. Изскърца стълба. Трябваше да издишам. Стълба ли изскърца? Или дъска на пода? Предполага се, че всички спят. Кой е там? Кой е на стълбите? Стъпките станаха по-доловими, приближаваха в моята посока. Чух вратата на банята да се отваря и затваря. Уф! Вероятно Адам. След малко чух водата от казанчето на тоалетната. Поне има хора в къщата. Би било ужасно, ако бях съвсем сама. Обърнах се на другата страна.

Успокой се вече, Ева — казах си. — Успокой се, брой овце. Една, две... Представих си овце, прескачащи ограда. След известно време все още броях. Сто деветдесет и девет, двеста. О, няма смисъл. Не можех да заспя. Беше ужасно да лежа, чувствайки, че целият свят спи блажено, с изключение на мен в странната ми стая. Бях напълно будна, а стомахът ми бе свит на топка. Нямаше начин да заспя. Може да

почета малко — реших. Включих нощната лампа и погледнах кашоните в другия ъгъл на стаята. Не помнех в кой от тях са книгите ми.

Станах и намерих раницата си. Вътре беше тайната ми кутия, както и зодиакалният ми телефон. Разгледах го за пореден път. Беше много стилиен. Включих го и взех да си играя с копчетата. Изглеждаше лесен за използване. Може би щях да го занеса в училище и да го покажа на Мери. Всъщност можех още сега да въведа номера ѝ. А утре щях да я поканя на гости с преспиване. Да, това щеше да е страотно. Ако дойдеше, поне една вечер нямаше да съм сама и уплашена. Отидох на списъка с контакти и се канех да въведа номера ѝ, когато забелязах, че там вече имаше десет номера. Странна работа — учудих се и прегледах списъка.

Там пишеше:

Джо: Юпитер;
Пи Джей: Плутон;
Херми: Меркурий;
Доктор Кронос: Сатурн;
Сони (господин О): Слънцето;
Селена Луна: Луната;
Капитан Джон Дори: Нептун;
Ури: Уран;
Неса: Венера;
Марио: Марс;

Другите планети, за които спомена Пи Джей — сетих се аз. — Но не е възможно наистина да са планети. Това е откачено. Сигурно е нещо, свързано със значенията на имената им, както Ева означава втората жена, а Лилит — първата. Това трябва да е. Херми сигурно означава Меркурий, и така нататък. В средата на екрана се мъдреше малък плик, който показваше, че имам съобщение. Натиснах бутона ПРОЧЕТИ и съобщението се показа:

През този месец скритите ти страхове ще излязат на повърхността. Време е да се изправиш пред тях. Ако имаш нужда от помощ, обади се на някой от посочените номера. Всички сме тук, за да помогнем. Всички сме твои приятели.

О, така ли? В такъв случай да видим дали някой от вас ще ми помогне да заспя. Прегледах списъка и реших да не се обаждам на Пи Джей. Хм... Доктор Кронос. Е, ако някой разбира от безсъние, би трябвало да е доктор. Натиснах бутона за избиране номера на доктор Кронос.

След секунда се обади мъжки глас:

— Кой е? — попита. Звучеше доста сърдито.

— Тъъ... Ева Палумбо.

— А, ти ли? Така. Момичето на зодиака, ако не греша, вероятно поредната досадница — като всички останали момичета на зодиака.

— Пи Джей ми даде този телефон. Той каза, че всички вие ще ми помагате и номерът ти беше вътре...

— Знаеш ли кое време е, млада госпожице?

— Единайсет и половина.

— Точно. Бях заспал дълбоко и те съветвам да сториш същото.

— Не мога да заспя.

— Няма нищо невъзможно.

— Е, аз пък не мога.

— Не думай! Опита ли да броиш овце?

— Да, стигнала съм до двеста.

— Аха. Класически случай на безсъние. Добре, върни се в леглото и ще ти изнеса една лекция по въпроса.

— Лекция?

— Чу ме.

— Доктор Кронос, истински доктор ли си?

— Да.

— По медицина, болести и такива работи?

— Със сигурност не! Учител съм. Пъхна ли се в леглото?

Тонът му беше заповеднически, затова направих както ми каза.

— Да.

ДЕВЕТА ГЛАВА ПОСЕЩЕНИЕТО

— Взех ти специален подарък по случай преместването — съобщи ми Лилит на следващия ден, след като бяхме приключили с по-голямата част от разопаковането и си почивахме със сок и бисквитки в моята стая. Тя ми подаде завит на руло плакат, вързан с алена панделка. — Купих го от магазина за плакати долу до пазара и знам, че много ще го харесаш. Всъщност замалко да го запазя за себе си, толкова е готин, но исках да ти подаря нещо наистина специално заради новия ни дом.

Отвързах панделката, развих плаката и зяпнах от удивление. Представляваше скелет, разположен на фона на огромно червено сърце, от което се стичаше кръв, а на заден план беше изобразено нощно небе, предвещаващо буря. Скелетът държеше коса като зловец жътвар. Направо да ти настръхнат косите. Мразех го.

— Уха! Н-не знам какво да кажа — заекнах аз.

— Разбирам те. Нали е изумително драматичен? — попита Лилит.

— Тъъ... имаш право — измънках.

Мери надникна през рамото ми и избухна в смях.

— Гадост! Ама вие двете сте доста смахнати — рече. — Не бих искала това *нещо* да ме гледа от стената, докато спя.

Думите ѝ ме поразиха. Толкова прости и искрени. Просто ги каза, без да ѝ пука какво ще си помислят другите. Беше дошла да ни помогне с разопаковането и Лилит ѝ бе разправила за случилото се предния ден с Пи Джей, но аз копнеех да остана с нея насаме, за да ѝ разкажа собствената си версия.

— Предполагам, че предпочиташ снимчици на пухкави котенца с панделки на шията? — подразни я Лилит.

— Да, определено. За разлика от мен, ти явно би предпочела котенцата да са с глави на гарвани или нещо друго откачено — не ѝ остана дължна Мери.

Искаше ми се и аз да мога да измислям такива отговори. Да не ми пука чак толкова от това, че Адам и Лилит ще се ужасят, ако разберат какво в действителност искам да имам по стените си.

Лилит бръкна в една чанта, която бе донесла в стаята ми.

— Гледай! Изненада! Ходих до „Домашни потреби“ и купих някои мостри на бои. — Сякаш за миг тя бе развъртяла капачките на няколко и започна да маца стената ми с резки от черна боя.

— Тази се казва среднощно черно — осведоми ни тя, след което мацна още една резка с четката. — А това е черно перфект. Как смяташ?

Мери се опули.

— И двете ми изглеждат еднакви. Черни.

— А, не — възрази Лилит. — Има разлика в нюансите. Ще видиш, като изсъхнат. Оттатък имам и други. Ще ида да ги донеса. — Тя остави мострите и излезе от стаята.

Мери стана от леглото, където седеше, и взе зодиакалния ми телефон от перваза на прозореца.

— Е, ще се съгласиш ли с плановете й? — попита.

— Не знам — отвърнах. — Аз... май имах собствени идеи, но мисля, че тя ще се шокира, ако научи за тях.

— Лилит да се шокира? Не ми се вярва, особено след като видях плаката с тоя скелет. Със сигурност идеите ти не могат да са по-зле?

— Повярвай ми, направо ще се ужаси, ако разбере какво имам наум.

Мери сви рамене.

— И двете сте ненормални, но затова ви харесвам. Всеки луд с номера си. Искам да кажа, знаеш, че обичам добрите хорър филми, но да държиш такива страхотии в стаята си е отврат според мен. Обаче ако ти е тръпка, ти е тръпка. — Тя прехвърли телефона в ръката си. — Това се казва сладурски телефон. Можеш ли и мен да уредиш с такъв?

— Не, Мери, помогни ми, моля те. Нали чу Лилит да ти разказва за появата на Пи Джей, а сега се опитва да завземе и стаята ми. Помогни ми, нали си ми приятелка?

— О, просто й кажи да се разкара и после прави каквото знаеш, дори това да я хвърли в ужас. Тя обича да се ужасява. Иначе нямаше да гледа всички тези хоръри. Е, мислиш ли, че можеш да ми намериш такъв телефон?

Въздъгнах.

— Ще се опитам, но апаратът не работи както трябва. Например, опитах се да въведа номера ти, но не стана и после получих съобщение от Пи Джей, в което обясняваше, че мога да се свързвам само с него и приятелите му.

— Велико! Не мога да повярвам, че наистина ще работи у вас. Такава си късметлийка! — Също като Лилит, и Мери следеше телевизионното предаване и беше голям фен на Преобразителя.

— *Мери!* Ти слушаш ли изобщо какво става тук?

— Да. Най-страхотното нещо на света — ти си Момичето на зодиака този месец. Аз ти показах онзи сайт, но избраха теб. Не разбирам обаче защо се дърпаш. Нямах ли поне малък стремеж към приключения? Какъв ти е проблемът?

Сърцето ми се сви.

— Просто не съм сигурна какво точно става...

— Трябва да се успокоиш, Ева. Отпусни се и се остави на течението — посъветва ме тя, сякаш беше толкова лесно.

— Но това значи да се съглася с плановете на Лилит да имаме една спалня и една всекидневна.

— Да, може да е хубаво. Но какво те разубеди? Мислех, че с радост очакваше да имаш собствена стая?

— Така е — отвърнах. Само да можех да преодоля страха си от тъмното и кошмарите си, всичко щеше да е наред. Макар най-накрая да бях заспала миналата нощ, пак сънувах страховити сънища за лица, появяващи се на прозореца, и фигури с качулки, дебнещи в сенките. — Аз... Пи Джей ще се върне утре с асистентите си и му казах, че тогава ще го уведомя какво искам. — Разкъсвах се между желанието за компанията на Лилит, защото се страхувах, и желанието за собствено пространство за пръв път в живота си.

— Хей, Мери! — извика Лилит от стаята си. — Ела да чуеш това.

Мери стана.

— До после.

Кимнах и след пет минути чух от стаята на Лилит да се носи шумна музика. *Поне засега явно е забравила за черните мостри, които искаше да ми покаже* — отдъхнах си и се загледах през прозореца към небето. Дъждът бе спрял и слънцето се мъчеше да се

покаже. Зареяла поглед към облаците, забелязах бяла птица. Гълъб — помислих си, а той литна право към къщата ни. И към дърветата в градината ни. Всъщност... летеше право към мен! *Боже!* — стреснах се. — *Дано не се блъсне в прозореца.* Бях виждала някои птици да правят това, когато слънцето е под определен ъгъл. Но не — гълъбът спря точно пред прозореца и подскочи на перваза. Почука на стъклото с човката си и погледна право към мен. На крачето му имаше прикрепено нещо. Отворих прозореца и птицата се приближи, без да отвръща поглед от мен. Около крака ѝ имаше мъничко рулце хартия. Отвързах го и птицата отлетя.

Затворих прозореца и развих листчето.

Венера има добър аспект в хороскопа ти тази седмица и ще внесе хармония и спокойствие в тревожна ситуация.

В коридора чух извъняването на телефона и след няколко минути мама се появи на вратата.

— Беше Пи Джей, скъпа.

— О, с мен ли искаше да говори?

Мама поклати глава.

— Не. Помоли ме да те оставя във фризьорски салон „Пентаграм“ в Осбъри — някаква жена там искала да ти покаже разни идеи за обзавеждането на стаята ти. И каза да си вземеш тенекиената кутия. Коя кутия? Ти сецаш ли се? Да не е тази, която си криела, преди да се преместим?

— Ами да. Това е просто кутия с... разни неща. Но каква е тази жена?

— Казвала се Неса. Трябва да отида до селото, така че се приготви и да тръгваме.

— Да кажа ли на Лилит? О, и Мери е тук.

Мама поклати глава.

— Няма да се бавим. Пи Джей каза да заведе само теб, понеже Лилит вече е наясно с плановете си. Човекът звучеше загрижен, че вероятно ще се съгласиш със сестра си. Вярно ли е това, миличка?

— Още... не съм сигурна какво точно искам.

— Тогава да вървим! Да идем да видим какво има да ти покаже тази жена.

Поколебах се за момент, след което изтърсих:

— Мамо, този тип Пи Джей не ми вдъхва много доверие.

Мама ме дари със загадъчна усмивка и ми помахаша да я последвам.

— На мен също отначало, затова го проверих в „Гугъл“ веднага щом татко ти инсталира компютъра тази сутрин. Ела с мен. — Тя ме поведе към долния етаж, където беше стаята с компютъра. — Виж това. — Отвори „Гугъл“ и написа „Преобразителя“, после щракна с мишката. Отвори се страница с безброй линкове. Тя натисна първия. — Ще те оставя да почетеш, докато ида да се приготвя.

Беше удивително. Страница след страница показваха обзавежданията, които бе проектирал. Къщи, които е преобразил. Различни стилове, различни вкусове — изглежда, за него не съществуваха невъзможни неща и трябваше да признае, че всеки негов проект беше зашеметяващ.

Мама се върна след малко и застана зад гърба ми.

— Първо реших, че е нахално от страна на Нона да наеме този непознат, но всъщност е избрала най-подходящия подарък, при това доста щедър. Както пише в сайта му — „Пи Джей се нарича, промяната обича“.

— Не го ли намираш за малко... плашец?

— О, имаш предвид вида му на викториански поет? Не бих казала. Мисля, че изглежда дори доста романтично — въздъхна, гледайки замечтано снимката му на монитора.

— Мамо! Паднала си си по него!

Мама се изкикоти, после сложи показалец на устните си.

— Шшшт, не казвай на татко си. Шегата настрана, Пи Джей може да сътвори чудеса с къщата ни, което означава, че двамата с баща ти можем да се отпуснем и да не се притесняваме за нищо. Честно казано, това ще е голямо облекчение. Изобщо не отбирам от обзавеждане и стилове, но различавам хубавото, когато някой друг го направи. Затова да идем да видим какво ще ти покаже онази тайнствена жена.

Пристигнахме в Осбъри след около петнайсет минути и потърсихме фризьорския салон „Пентаграм“.

— Ей там — посочих, щом забелязах името над една бяла витрина. Приблжихме се и се опитахме да надникнем вътре, но не се виждаше нищо, защото имаше спуснати бели щори.

— Да звъннем на звънеца — предложих и натиснах сребристия звънец, който видях до вратата.

Тогава вратата се отвори и точно в същия момент слънцето проби облаците, осветявайки фигурата, застанала пред нас. Видът ѝ бе в пълен контраст с тъмния силует на Пи Джей, който бе стоял на верандата ни в бурята миналата вечер. Фигурата беше на жена, облечена в бели дънки и вталена блуза. Руса мадама. *Адам ще се побърка, ако я види* — хрумна ми и казах „здрости“. Пред нас стоеше Барби от плът и кръв.

Жената засия с широка усмивка, разкриваща идеални бели зъби.

— Добре ли сте? — попита тя с югоизточен акцент.

— Да — отвърна мама. — Пи Джей ни изпрати. Вие сигурно сте Неса, нали?

— Да, очаквах ви. Влизайте.

— Ами всъщност се надявах да оставя Ева тук, докато отида да напазарувам в супермаркета.

— Разбира се, кукло. Пи Джей ми каза, че сте се преместили вчера, нали така?

Едва се сдържах да не се разхиля. Никой не бе наричал майка ми така. „Професоре“ — да, „кукло“ — не. Тя обаче, изглежда, нямаше нищо против и кимна.

— Да, пълна лудница.

— Представям си. Ами добре, остави Ева при мен. Ще си прекараме супер.

— Тогава ще дойда след около час, става ли?

— Не бързай, скъпа — рече Неса. — Добре ще си поговорим, нали?

— Ами да.

Мама тръгна към супермаркета, а Неса ме въведе вътре.

— Ти си Момичето на зодиака, нали?

Почудих се за момент дали да не се опитам да се престоря, че съм Лилит — уж Ева не е успяла да дойде, но тя забеляза колебанието

ми. Засмя се и ме побутна игриво.

— Не смей да опитваш номера на близнаците. Пи Джей ми каза, че има такава вероятност. Но двете със сестра ти май често се забавлявате с това, така ли е?

— Понякога — отвърнах. Харесвах я. Излъчваше сърдечност и изглеждаше забавна, но не страховито забавна като Адам и Лилит. — Да, аз съм Момичето на зодиака, макар че...

— Е, какво смяташ за моето местенце в такъв случай?

Огледах се наоколо. Обзавеждането беше прекрасно. Семпло, но стилно. Стените и таванът бяха бели и имаше огледала, каквито се очаква да има във фризьорски салон, но между тях бяха изрисувани преплетени сребърни листа, а горните ръбове на стените бяха боядисани в сребристо.

— Това са келтски мотиви — обясни Неса, като ме видя да се оглеждам. — Тъкмо приключих с обзавеждането. Обичам да го променям веднъж-дваж годишно.

— Веднъж-дваж годишно?

— Да. Виждаш ли, харесвам толкова много различни цветове и стилове, защо да се задържам на един? Мисля, че хората не бива да се забиват само в един стил, защото така все едно са в застой. Например миналата година бях обзавела това място като приказна пещера, с блещукащи лампички навсякъде. Наистина беше красиво. Обаче обикновено не съм част от екипа на Пи Джей. През повечето време управлявам този салон, а понякога водя вечерни курсове на тема „Как да откриеш богинята в себе си?“.

— Ще ми покажеш ли разни идеи за вътрешно обзавеждане?

— Да, но всяко нещо с времето си. Първо се настани удобно. След малко ще дойдат две от моите момичета. Мислех си първо малко да релаксираме. — Тя сведе поглед към изгризаните ми нокти, после бързо го извърна, сякаш не искаше да привлича вниманието ми към тях. — Може да си направим педикюр и да си побъбрим по женски.

За своя изненада, след десет минути лежах на един козметичен стол, докато едно русо момиче на име Шантел масажираше стъпалата ми с етерично масло. Чуваше се нежна музика. Никога преди не ми бяха правили педикюр и чувството беше превъзходно.

— Ухае прекрасно — споделих с Неса, която беше в стола до мен, а за стъпалата ѝ се грижеше дребно тъмнокосо момиче на име

Сена.

— Да, това е смес от тамян и жасмин. Хубаво, нали?

Кимнах.

— И музиката ми харесва.

— Да. Ури, който работи в интернет кафето по-надолу по улицата, направи компилацията на компютъра в стил „чилаут“^[1].

— Много е приятна — рекох и се наместих назад, затваряйки очи. Докато Шантел правеше вълшебства със стъпалата ми, започнах да се отпускам, а из тялото ми се разнесе топлина и ми стана уютно. Преди да се усетя, съм се унесла в дрямка. Сигурно съм поспала, защото, когато се събудих, беше минал половин час, масажистките си бяха отишли, а Неса ми бе донесла гореща напитка.

— Мед, лимон и още няколко тайни съставки — заяви тя, като остави чашата до мен. — Как се чувстваш, мила?

— Като умряла и попаднала в рая — отвърнах. — Чувствам се лека и свободна. Тук е прекрасно.

Неса се усмихна.

— Опитваме се да доставяме удоволствие. А и според мен е важно да намериш баланса в живота си. Малко работа, малко забавление, малко релаксация.

— Съгласна съм — рекох и си отбелязах наум отсега нататък да направя педикюра част от живота си.

— И тъй, кукло. Пи Джей смята, че ще искаш да чуеш някои от декораторските ми идеи.

— Да, с голямо удоволствие.

— Но проблемът е, че това, което на мен ми харесва, може да не се хареса на теб. Затова, преди да ти покажа, бих искала да знам какви са твоите виждания за стаята ти? Имаш ли някакви идеи?

Отново се поколебах. На никого не бях споменавала желанията си — нито на Лилит, нито даже на Мери, — но Неса изглеждаше като човек, който би ме разбрал и дори би харесал идеите ми, а и се чувствах толкова уютно, толкова спокойна и сигурна, че можех да ѝ споделя всичко.

— Сестра ми Лилит много си пада по готик стила и иска да направи стаята си, вероятно стаите и на двете ни, в този стил, нали се сещаш — с мрачни страховити плакати по стените...

— Да, но говориш за сестра си, нали? Не за себе си, нали, кукло?
— попита. — Веднага мога да позная, че това не е твоят стил. Ти искаш нещо различно, права ли съм?

Кимнах.

— Така е, но се притеснявам, че хората, които ме познават... които ни познават, може би ще останат шокирани.

— Можеш да я обзаведеш според вкуса си, а на следващата година да я промениш, ако решиш, както постъпвам аз. В това няма нищо лошо. Една кофа боя не е чак толкова скъпа. Няколко плаката. Някой друг аксесоар. Взemi няколко списания, прегледай ги, така правя аз. Събирам в специална папка всички страници с обзавежданията, които съм харесала.

— Аз също! Аз... аз... — Знаех, че няма нужда да разглеждам списанията й. Вече бях наясно какво искам, понеже от месеци бях събирала идеите си в тайната си кутия. — Обаче... имам проблем, Неса.

— Повечето момичета на зодиака имат проблеми — отвърна тя. — Често пъти тъкмо затова са момичета на зодиака — защото се намират в преломен момент от живота си или трябва да преодолеят някакво препятствие. Вие току-що се преместихте в нова къща, нали така? Това си е доста сериозна стъпка.

— Тогава защо сестра ми не е Момиче на зодиака?

— Защото тя вероятно се чувства по-комфортно при случващото се. Вярно ли е?

Кимнах.

— Е, какъв е проблемът ти? Не ми казвай, ако не искаш.

— Ами аз... на никого не съм казвала.

— Ще опазя тайната ти. Обещавам. Честен кръст, мила.

— И обещавах, че няма да се смееш?

— Освен ако не е нещо наистина смешно — отвърна с усмивка и ме стисна нежно по ръката. — Ако нещо те тормози, най-добре е да го споделиш. Споделената болка е половин болка. Ако я държиш затворена в себе си, тя се подхранва и расте, и расте, докато стане като чудовище вътре в теб.

— Точно за това говоря — рекох.

— Ами изплюй камъчето тогава.

— Добре. Моят... моят проблем е, че... знам, че звучи глупаво и детинско, но аз... се страхувам от тъмното.

— В това няма нищо глупаво. Много хора се страхуват от тъмнината.

— Не и тези от семейството ми — подметнах и бързо я осведомих за страшните вечери на Лилит и Адам.

Тя ме изслуша търпеливо и по очите ѝ си личеше, че ми съчувства.

— Но защо не си разказала на никого досега?

— Не можех. Не мога. И така съм си все втора във всичко. Лилит е идеалната близначка. Винаги получава всички награди. Тя е умна и безстрашна и пише великолепна поезия, а аз само ѝ дишам праха, без да мога да я настигна. Ако тя и всички други разберат, че освен пълна загубенячка съм и лигла и ме е страх от тъмното, ще бъде ужасно унижително за мен. *Затова* не мога да кажа на никого.

— О, горкичката — рече Неса.

Кимнах.

— Разбираш ли къде е проблемът — не мога да реша. Ако спим в една стая с Лилит, тогава няма да ме е страх нощем, защото тя ще е там — щом има и друг, горе-долу се чувствам добре, но пък в този случай няма да имам собствена стая по мой вкус, както се надявах.

— А дълбоко в сърцето си какво наистина искаш да се случи?

— Да не се страхувам повече.

Неса кимна.

— Ако преодолееш това, ще си свободна. Ще можеш да отидеш навсякъде, без да изпитваш страх. Но какви по-точно са плановете ти за твоята стая?

Отидох до раницата си и извадих тайната си кутия. Обърнах се, държейки я до гърдите си.

— Аз... въз... тук съм събрала някои идеи как си я представям.

— Хайде тогава, да видим.

— На никого не съм ги показвала. Обещай, че няма да изпаднеш в шок.

Неса премигна.

— Ще се постарая.

Реших, че мога да ѝ се доверя.

— Добре, обаче е тайна, чу ли?

— Добре — обеща тя.

Заровичках в кутията и магнах стихотворенията си (тях все още не бях готова да покажа на никого!) и ѝ подадох останалите изрезки. Тя ги прегледа и кимна, след което ме погледна и се усмихна.

— Така си и мислех — рече. — Този стил повече ти отива. — И изведнъж се разсмя. — Но няма да е голяма тайна, ако направиш стаята си по този начин.

Неса разпиля по леглото снимките, които бях изрязала от различни списания. Всяка една от тях преливаше от разкошно, превъзходно... розово.

[1] Стил в електронната музика, възникнал през 90-те години на ХХ век. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПРЕОБРАЗЯВАЩА МАГИЯ

— Бъди смела — посъветва ме Неса, след като признах, че се страхувам да разкрия плановете си на семейството си, и тъкмо такава възнамерявах да бъда. Напуснах салона ѝ успокоена и окуражена — освен това се бях сдобила с яркорозов лак на краката, за да се връзва с мечтания декор на стаята ми.

На връщане към вкъщи споделих на мама идеята си да се спра на розовото. Тя изобщо не се учуди.

— Както решиш, скъпа — каза. — Нали ти ще живееш там.

И така, първата ми тайна е споделена с човек от семейството. Едно на нула — зарадвах се аз, щом слязох от колата, когато стигнахме у дома, но поначало ми бе ясно, че мама няма да е проблем. Тя просто не се интересуваше толкова от тези неща. Сега следваше да се кача в стаята на Лилит. Двете с Мери седяха на пода и си лакираха ноктите на краката. Перлено бяло за Мери и вампирско червено за Лилит. Не се изненадах да видя, че Лилит се е отдала на същото занимание като мен преди малко, защото това често се случваше, докато сме разделени. Свързано е с факта, че сме близначки.

— Трябва да ви покажа нещо — съобщих и преди да съм изгубила смелост, извадих розовите си планове и ги изложих на пода. — *Ето* как искам да направя стаята си — изтърсих.

Мери и Лилит ги погледнаха. Мери вдигна поглед към мен и вдигна палци одобрително. Лилит изглеждаше объркана.

— Шегуваш се — рече.

— Ами... не. Така искам да изглежда стаята ми, затова няма да можем да спим заедно, понеже, нали разбираш, идеите ни напълно се разминават.

Сестра ми се вторачи в мен, опитвайки се да прецени дали се будалкам.

— Божичко, не е майтап значи — заяви тя след няколко секунди. Кимнах.

— И... и не се опитвай да ме откажеш, защото това е, което наистина искам. — И излязох от стаята, преди тя да успее да каже нещо.

Вечерта си легнах, притеснена заради реакцията на Лилит. *Отпусни се* — казах си. — *Действай лека-полека. Бях смела и споделих плановете си с Лилит* — и това е някакво начало. Поне тъмнината не ме тревожеше толкова, защото Мери остана у нас, и когато най-накрая заспах, спях добре и почувствах, че може би животът ми е започнал да излиза от затрудненото положение.

Рано на следващия ден пристигнаха Пи Джей, асистентите му и екип от декоратори — имах чувството, че гледам предаване за обзавеждане на бързи обороти. Започнаха от сутерена и навсякъде беше шумно, прашно и се чуваше чукане и блъскане. В един момент, докато работниците бяха в почивка и пиеха чай, аз останах насаме с Пи Джей, който ръководеше работата, и му показах плановете си. Той май ги хареса, насърчи ме също като Неса и започнах да си мисля, че вероятно не е толкова страшен, колкото бях решила отначало. Той дори нахвърли някои свои идеи, които ми допаднаха.

— Прилича на твой стил — заяви, след като разгледа отново изрезките ми. — Добре е, че споделя на хора какво иска за стая, но Неса твърди, че ти още неща има разкаже, я?

— Всичко, което ѝ казах, беше тайна! — възкликнах.

— И преди ти казал. Знае всички тайни, защото е Плутон — планета, свързана с всички скрити неща. Нещо като мой талант, ако иска. Просто знае тези неща, без да иска.

Разбирах, че говори за страха ми от тъмното.

— Обаче не казвай на другите, може ли?

Той даде честна дума.

— Аз никога не прави така. От теб зависи кога готова, а мисли, че ти готова скоро — затова избрана за Момиче на зодиак.

— Защото ме е страх от тъмното?

— Защото готова да пребори този страх и ние заедно с мои приятели планети дошли да помогнем.

— Но как?

Пи Джей се замисли за момент.

— В твой хороскоп предстои съвпад между Луна и Меркурий.

— Меркурий е планетата на общуването, нали? — попитах. Бях прочела в седмичния си хороскоп в списание „Градско момиче“, че тази седмица предстои някакво влияние на Меркурий.

Той кимна.

— Е, какво по-точно означава това?

— Ще значи онова, което ти реши — отвърна. — Зависи как реагира. Също както слънце грее за всички, но някои решава излезе и се пече, а други остава вкъщи или си слага шапка. Разбира?

— Горедолу. Но... нещо от случващото се не се ли отнася и за Лилит, макар да нямаме един и същ изгряващ знак? — поисках да узная.

— Да, има право. Някои неща само за теб, Момиче на зодиака, други се случва на всички Скорпиони, но дори тогава винаги зависи от отделен човек и негово отношение. Тази седмица е време за всички Скорпиони да бъде отворени и да общува, но само ти ще получи специална помощ. Разбрано?

— Горедолу — отвърнах.

Говори със загадки — помислих си, но по-късно вечерта, точно след като се пригответе да си лягаме, Лилит дойде в стаята ми.

— Здравсти — каза тя и се премести от крак на крак, сякаш й беше неловко.

— Здравсти.

— Аз... трябва да ти кажа нещо. Исках... само да ти се извиня, задето се държах толкова властно и не се поинтересувах от твоите виждания за стаите ни. Знам, че обичам да командвам, но за в бъдеще те моля да ми казваш мнението си, ако се опитам да се наложа.

— Добре — приех. — Аз... — *Кажми й сега! Кажми й, че те е страх от тъмното и се ужасяваш да оставаш сама* — обади се един глас в главата ми. — Аз... аз... — Не ми идваха сили да произнеса думите.

— Какво? — попита Лилит.

— Мисля, че стаята ти ще стане супер — казах. — Но просто не е това, което на мен ми се иска в момента.

— С нетърпение чакам първата вечер, когато ще дойдеш да спиш при мен. Можем да си разказваме истории за духове и такива неща. Ще бъде велико.

Кимнах. Такова нещо не беше за изпускане.

Тя ме прегърна за лека нощ, след което за пореден път останах сама в новата си стая. Чух мама да се провиква да гасим лампите и знаех, че е време да се изправя срещу страховете си.

Изгасих лампата и стаята потъна в мрак. Стиснах очи, но от това не стана по-светло. Устата ми пресъхна, а сърцето ми заби силно — бум, бум, бум — като голям барабан. Вдигнах ръка към устата си и си загризах ноктите. Хрумна ми да се обадя на доктор Кронос, за да ме приспи пак с досадното си мърморене, но миналия път звучеше толкова сърдито, че не посмях. Може би трябваше да се обадя на Херми, след като той отговаряше за комуникацията и имаше някакво влияние в хороскопа ми в момента. *Навярно това се опитваше да ми обясни Пи Джей — предположих.* Включих лампата, намерих телефона и натиснах бутона за избиране на Херми.

Натъкнах се на гласова поща: „Здравей, МЗ. Ще се видим сутринта“ — изрече мъжки глас.

Брей! Откъде е знаел, че ще му звънна? Дори аз не го знаех. А и ми трябваш сега — помислих си, като се върнах в леглото. Легнах, опитвайки се да се отпусна, но както и през първата вечер, която прекарах сама, ме обзе непреодолимо желание да проверя навсякъде, за да се уверя, че в стаята няма нищо и никого. *Трябва да го направим десет пъти* — обади се един глас в главата ми. Станах и десет пъти проверих зад завесите, а после и десет пъти в гардероба.

Пъхнах се в леглото и изгасих лампата. Сърцето ми все още биеше оглушително в гърдите ми, а стомахът ми бе свит на топка. Нямахме начин да заспя в това състояние.

Ще звънна на Неса — тя ще ме разбере — реших, измъкнах се от леглото и набрах номера на Неса. Отново попаднах на гласова поща: „Здрасти, МЗ, мисли си за хубави неща“ — съветваше тя.

Пак се върнах в леглото. *Мисли си за хубави неща, мисли си за хубави неща.*

Положих усилие да си представя всичките си любими неща. *Мелба с праскови и малинов сироп. Ванилов сладолед с шоколадова заливка. Как плувам в морето през ваканцията си в Италия. Как се смеем с Лилит, след като сме били разменени и са ни простили. Как Мери се опитва да разкаже виц, но забравя края му. Да, сякаш се получаваше. Да, да мисля за хубави неща. Мога да се справя. Тогава чух шум от прозореца и застинах. Имаше ли някого там? Да проверя*

ли? Да. Неее. Ами ако наистина имаше някой — лице, което ме гледа? Хубави неща, мисли за хубави неща. Завих се презглава. Мразя това — изтръпнах, — но трябва да го преодоля. Трябва. Ще броя овце. Една, две, три. Боже, овцете се превръщат в чудовища. Дори вълната им потъмнява, от главите им порастват рога и те се отправят към мен. Махайте се. Да дойдат хубави овце. Малки агънца. Мисли за малки, сладки, пухкави агънца. О! Какво беше това? Друг шум. Някой идва. Пак скърца дъска на пода. Някой влезе ли в стаята ми? Не смея да погледна. После подскочих като попарена, щом зодиакалният ми телефон извъня. Светнах лампата и отидох да го взема.

— Здравей, кукло — каза Неса. — Извинявай, че не успях да се обадя по-рано. Не можеш да заспиш ли?

— Не, ужасно е. Толкова съм уморена, но се чувствам така, сякаш някой е сложил колан около кръста ми и го стяга ли, стяга...

— Добре — рече Неса. — Опита ли да си мислиш за хубави неща?

— Да, опитах. Но все си мисля за лица, дебнеци на прозореца ми, и пълзящи към мен същества...

— Не, не, така няма да стане. Върви в леглото. Легни по гръб и прави онова, което ти кажа — нареди Неса.

Сторих както ми заръча. Дори само гласът ѝ ме накара да се почувствам по-добре.

— Сега искам да си поемеш дълбоко въздух, направо от стомаха, чу ли? Правиш ли го? Все едно коремът ти е плажна топка, която се издува нагоре, докато вдишваш, да, и спада, докато издишваш. И си кажи наум: „Дишането ми е спокойно и равномерно“.

— Да — отвърнах, след като вдишах и издишах. — Дишането ми е спокойно и равномерно.

— Сега се фокусирай върху пръстите на краката си, нали схващаш? Искам да стегнеш пръстите си. Стягай, стягай. Сега ги отпусни. Добре. Сега се фокусирай върху стъпалата. Стегни ги. Добре ли е? Сега ги отпускай и си мисли: „Стъпалата ми натежават“.

Стягах и отпусках, докато Неса бавно ме караше да се съсредоточавам върху частите от цялото си тяло — мускули на прасеца, колене, бедра, стомах, гърди, ръце, рамене, шия, — и изпълнявайки напътствията ѝ, чувствах как всеки крайник ставаше отпуснат и тежък.

— Сега стегни лицевите мускули, стегни челюстта, чуваш ли?
Сега отпусни.

По-нататък не чух какво каза, понеже заспах непробудно — за пореден път бях приспана чрез телефонен разговор с планета.
Хъъррррррррррррррррррр.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КУРИЕРЪТ МОТОРИСТ

— Какво става, по дяволите? — извика татко и изтича до предния прозорец. Беше петъчната утрин от междусрочната ваканция.

Лилит остави препечената филийка, с която закусваше, и се втурна след него. Аз не бях толкова бърза. Всъщност изобщо не ми се занимаваше. Бях прекалено уморена, за да се втурвам накъдето и да било, понеже цяла седмица почти не бях спала. След обаждането на Неса положението не се бе подобрило, защото, преди да се усетя, бе дошла поредната нощ. И следващата. И по-следващата... И всеки път изникваха същите стари страхове, без значение колко пъти си повтарях, че трябва да се отпусна. През две от нощите стоях будна до малките часове, борейки се с въображението си и страха от тъмнината, преди най-накрая да се унеса вследствие на изтощението.

— Ела, Ева! — провикна се Лилит. — Трябва да видиш това.

Затътрих крака към прозореца, където стояха с татко. Гледката беше много странна. Пред къщата ни имаше спрял мотоциклет, а на задната му седалка, обвила ръце около водача и облечена от глава до пети в черна кожа, беше Нона. Тя ни видя, че я зяпаме, и ни помаха весело.

Татко изпуфтя.

— Какво пак ѝ е скимнало на тази жена! — изсумтя той.

— Браво, Нона! — възкликна Лилит, щом мъжът от мотора си свали каската и пред нас се разкри красив младеж, може би към осемнайсетгодишен, с дълга до раменете лъскава кестенява коса, която той небрежно разтърси. — Къде е намерила това момченце?

Нона слезе от мотора и се отправи по алеята към къщата, а татко отиде да я посрещне, като през цялото време сумтеше и пуфтеше неодобрително.

— Наистина, смяташ ли, че е приемливо на твоята възраст да се държиш като щура тийнейджърка? — попита я той.

Нона се засмя.

— Смятам, че *точно* това трябва да правя — отвърна тя, после погледна към нас със сестра ми. — Момичета, имам инструкции от Пи Джей. Каза ми, че тъй като родителите ви ще ходят на работа днес, аз трябва да ви отстраня от пътя на работниците тук. Няма да е много забавно да стоите наред целия шум, който вдигат. И така, Лилит, скъпа, с теб отиваме на покупки.

Лилит изглеждаше много доволна, защото пазаруването с Нона винаги беше страхотна забава, понеже тя обичаше да ни глези и да ни купува подаръци.

— Може ли и аз да дойда? — попитах, макар да знаех, че вече имам друга уговорка. Такава, която ме ужасяваше от седмици — с психоложката, с която трябваше да обсъдим гризането на ноктите ми.

— Не сме те забравили, ангелче — рече Нона. — Ти тръгваш с Херми, който чака отвън.

А, Херми — това е името за Меркурий, крилатия вестносец — сетих се аз, като надзърнах към него. Той ме видя, че го гледам, и ми махна.

— Какво? На мотора? — извикахме татко, Лилит и аз едновременно, но татко го каза с изненада, Лилит — със завист, а аз — с вълнение. Винаги съм мечтала да се возя на мотор.

— Точно така, Матео — потвърди Нона. — Не се тревожи, проверила съм го. Няма начин да пусна внучка си с някой непознат. Познавам дядото на Херми, доктор Кронос. Заедно играем бридж в Осбъри. Той е учител между впрочем.

— Ами само ако Ева иска да се качи на мотор — смотолели татко. — И къде ще я заведе? Тази работа изобщо не ми харесва.

Надзърнах отново към Херми. Изглеждаше дружелюбен и както бе отбелязала Лилит, беше тотален сладур. Може би някой трябваше да ни снима заедно и можех да показвам снимката наляво-надясно из училище. Всички щяха да си умрат от завист.

— За бога, Матео, аз съм ти майка. Имай ми малко доверие. Херми е тук, за да заведе Ева на срещата ѝ с психоложката днес. Без съмнение си забравил.

На татко му стана неудобно за момент.

— Мариса ме помоли да уредя някой да я закара, тъй като и двамата ще сте на работа — добави Нона.

— Да, но не сме очаквали мотор — обади се мама, която се появи зад нас с поднос с кафе. — Мислех, че ти ще я заведеш с колата си.

— Добро утро и на теб, Мариса — каза Нона. — Наистина не си пестите благодарностите в това семейство. Защо ли изобщо си правя труда!

Обвих ръце около кръста ѝ.

— Умирам да се возя на мотор — признах.

— И аз — чух как измърмори Лилит зад мен. В погледа ѝ се четеше неподправена завист.

След петнайсет минути носех каска и се намирах на задната седалка на мотора, който се носеше с ръмжене по улиците. Беше прекрасен ясен есенен ден, без нито едно облаче в небето, и усетих как настроението ми се вдига, виждайки как хората по тротоарите спираха и ни гледаха, докато профучавахме край тях. Минахме през цялото село Осбъри, покрай магазините и край фризьорския салон „Пентаграм“ и поехме по един селски път.

— Почти стигнахме — извика Херми. — Добре ли си там отзад?

— Да — извиках в отговор.

Подминахме една църква, изкачихме един хълм покрай някакъв парк, за който се рекламираше, че бил свещено място и в него имало свещен кладенец, и едва тогава Херми спря. Слязох и се огледах.

— Ех, че красиво! — възкликнах. Вдясно от мен, над малка каменна ограда, се откриваше панорамна гледка към обширни полета, простиращи се докъдето поглед стига. Вляво от нас се издигаше лек склон със скалист връх.

Херми посочи склона.

— Там горе — рече.

— Сигурно има някаква грешка — обадох се. — Имам среща с психоложката си. Звънни на Нона или на мама. Мисля, че си объркал мястото.

— Не, тук е — заяви Херми и се отправи нагоре по хълма. — Тя каза, че ще се срещнем на върха. Често обича да работи на открито.

Последвах го нагоре по очертаните стъпки, които ставаха все по-стръмни, колкото по-високо се изкачвахме. От време на време се налагаше да спирам да си поемам дъх, понеже върхът явно бе по-

далеч, отколкото ми се бе сторило отдолу. Гледката ставаше все по-хубава с набирането на височина. Сякаш се намирахме на върха и в средата на света — виждаше се на километри във всички посоки. Херми изобщо не изглеждаше затруднен от стръмния наклон. Той крачеше уверено, все едно се разхождахме по равното.

Щом приближихме върха, различих по-ясно скалистото възвишение. Беше висока постройка с отворени сводове отпред и отзад. От отсрещната му страна мярнах нечий силует. Беше жена с бяла коса до кръста, облечена в дълга до глезените синьо-зелена рокля. Изглеждаше като някоя дама от времената на крал Артур и Камелот.

Херми ми направи знак да се приближа и помахна на жената, която също помахна в отговор. Беше красива като приказна кралица, с чиста, бяла кожа и синьо-зелени очи, които отиваха на роклята ѝ. На врата си носеше медальон във формата на полумесец.

— Момиче на зодиака — приветства ме тя, щом се качихме при нея.

— Ух, уф, да — изпъхтах аз, едва поемайки си дъх.

— Аз съм Селена Луна — представи се жената. — Майка ти те записа да се срещнем.

Загледах я с възхищение.

— Да, обаче... ти *наистина* ли си психолог?

Тя кимна и ми посочи една тревиста могилка, на която да седна. Седнах и Селена дойде при мен.

— Прекрасно е тук горе, нали? — попита.

Кимнах.

— Обичам да работя на открито, когато мога — продължи тя, а Херми се излегна на земята по гръб, сложи ръце на тила си и се загледа в небето. — Искам да кажа, защо да се затваряме в някаква стая, когато можем да сме навън на чист въздух?

— Ами да — смотолехих, но вътрешно се зачудих какво, за бога, щяхме да правим тук. Познавах няколко момичета, които бяха ходили на психолог, и според разказите им нищо такова не им се бе случвало.

— Е, казаха ми, че се страхуваш от тъмнината? — подхвана тя.

Кимнах, макар да ми се стори нелепо. Страховете ми от предишната нощ ми се струаха на светлинни години от слънчевото, открито място, на което се намирахме, и от двете прекрасни личности, които бяха до мен.

— И че никой в семейството ти не знае за това? — добави Херми.

Проклятие — възнегодувах. — *Тази Неса май не може да си държи устата затворена. Има ли някой, който да не знае тайните ми?*

— Не се бой — каза Селена, сякаш доловила мислите ми. — Само ние, хората планети, знаем за страховете ти. Налага се, иначе няма да можем да ти помогнем, а тъкмо такава е ролята ни през този специален за теб месец.

— Разбирам. Хм, за тази работа с хората планети — поправи ме, ако греша — да не сте част от едно семейство, което обича да си избира имена, означаващи планети?

Херми и Селена се спогледаха, сякаш бях казала нещо смешно. После жената кимна.

— Може и така да се каже. Имената ни произхождат от планети, но всяко Момиче на зодиака тълкува присъствието ни по различен начин — обясни тя.

— Ще оставим на теб да решиш кои или какви сме — вметна Херми. — Няма особено значение. Важно е какво ще научиш през този месец. А и като се замислиш, ти самата можеш ли да обясниш коя си в действителност отвъд името си и физическото си описание?

Така поставен въпросът, осъзнах, че не мога и че аз, Ева Палумбо, съм също такава загадка за себе си, каквато бяха и те.

— Май не — отвърнах.

— Е, готова ли си да започнем сеанса? — попита Селена.

— Предполагам — рекох. — Какво трябва да правя? Трябва ли да говоря?

— Можеш да правиш каквото пожелаеш. Обикновено водя сеансите сама, тъй като някои хора предпочитат разговорите ни да останат поверителни, но при теб нещата са различни. В хороскопа ти Луната и Меркурий са в съвпад в момента. Меркурий ръководи комуникациите, както и други неща, а Луната управлява емоциите и... о, нека те улесня. Днес просто е хубав ден да изкажеш чувствата си, ако поискаш. Затова първи въпрос — имаш ли нещо против Херми да остане и да се намесва от време на време? Той наистина познава всички тънкости на общуването и може да ни бъде от помощ.

Херми ме заслепи с неустоима усмивка.

— Добре, може да остане — отвърнах и му се усмигнах на свой ред.

— Хубаво — каза Селена. — Как се чувстваш, Ева?

— Страхотно. — Наистина се чувствах страхотно, но после се притесних, защото видях как Селена се загледа в ноктите ми или по-скоро в тяхната липса.

— Но невинаги се чувстваш така май? — предположи тя.

— Май не.

— Страхотно уплашена, страхотно несигурна, страхотно нервна и страхотно изтощена — обади се Херми. — Понякога хората отговарят механично на този въпрос — „О, страхотно!“, — но ако се задълбочим малко, разбираме, че са изплашени, несигурни, нервни и изтощени.

— Хей, не съм чак толкова зле — възразих. — Имам предвид, че съм добре, като казвам „страхотно“.

— Добре, страхотно — отбеляза Херми, но не бях сигурна дали се занася.

— Как се чувстваш, когато, да речем, си гризеш ноктите? — попита Селена.

— Понякога ми е нервно — признах.

— Разкажи ми какво изпитваш в тези моменти — насърчи ме тя. — Опитай се да си припомниш последния път, когато си се почувствала така. Може да затвориш очи, ако ще ти бъде по-лесно.

Затворих очи и се помъчих да си спомня как се бях чувствала миналата нощ, преди да се обадя на Неса и най-накрая да заспя.

— Добре. Понякога сякаш вътре в мен се спотайва нещо, нещо ужасяващо, като отровна змия, стегната и увита в стомаха ми, и тогава се чувствам най-зле. Всяка частица от мен сякаш се напънга до краен предел и напълно блокирам, без да мога да изляза от положението. И това състояние ме кара да си представям разни неща, които ме изпълват със страх.

Отворих очи и Селена кимна.

— Страх. Може да те парализира.

— Но понякога страхът е хубаво нещо. Например ако попаднеш в ситуация, когато сетивата ти те предупреждават, че не си в безопасност — да кажем, когато си вървиш по улицата и усетиш, че нещо или

някой не е наред. В такива моменти страхът може да ти е приятел, понеже може да те предупреди за нещо.

— По-често обаче — изтъкна Селена — онова, от което се страхуваме, е част от въображението ни и може да се трупа и трупа, докато съсипе живота ни.

— Страхът — намеси се Херми — в много случаи означава лъжливи очаквания, които са привидно реални. Както каза Селена, ние се плашим от неща, които си въобразяваме, които дори не са реални. Това не е за пренебрегване обаче, защото ни кара да се чувстваме ужасно. Понеже *чувството* на страх си е съвсем реално.

— Точно за този вид страх ще си говорим днес — заяви Селена, — защото в такива моменти най-доброто нещо, което може да се направи, е да поговориш с някого. Кажу на майка си или на сестра си или на някоя приятелка.

— Не! Не мога. Не мога. Не мога. *Не мога.*

— Защо не? — поиска да узнае Херми.

— Мама и татко биха го сметнали за слабост. Те не боравят с чувства, а само с разум и логика. Ще се наложи да обяснявам *защо* се чувствам така понякога, а аз не мога да започна. Адам и Лилит ще ме вземат за лигла, както и Мери. Няма да ме канят на страшните си сбирки, нито да ме викат да гледам филми на ужасите с тях. Ще остана без приятели и ще изпусна всички купони. — Доплака ми се след това признание и Селена се пресегна и сложи ръката си върху моята.

— Но тези купони не са ти забавни, нали? — попита тя.

— Трябва да се довериш на близките си — намеси се Херми. — Хората са по-склонни да изслушват, отколкото предполагаш. Ти само си въобразяваш каква би била реакцията им, както и всичко останало.

— Защото не ги познавате. — Разбрах, че съм прозвучала сърдито.

Изведнъж Селена се изправи и се протегна.

— Но първо трябва да се освободиш от всичките си проблеми — каза тя. — И точно това ще направим — затова те доведох тук горе, където никой не може да те чуе.

Започна да ме обзема паника. *Божичко!* — изтръпнах. Нона грешеше. Тези двамата ме бяха довели на място, където никой да не можеше да ме чуе. Усетих познатото чувство на страх да ме завладява, докато въображението ми се развихри и си представих как ме

изоставят тук или ме отвличат. Сигурно физиономията ми ме е издала, защото Селена ми помахна да застана до нея.

— Това е — заяви тя. — *Това* е чувството, нали? Кое то изпитваш сега, което те яде отвътре и превзема съзнанието ти.

Почувствах се объркана. Какво ставаше?

— Да, уплашена съм. Аз... изведнъж ме обзе съмнение дали мога да ви имам доверие — прошепнах.

Херми ми предложи телефона си.

— Обади се на майка си или на Нона, ако искаш.

— Не, сигурна съм, че няма нужда. Обаче... не знам защо така... — измърморих.

— Просто го кажи — насърчи ме Селена.

— Защо се страхувам — прошепнах едва-едва.

— По-високо. Хайде, стани и го кажи — настоя тя, щом станах да отида при нея.

— СТРАХ ме е — изкрещях.

— ПО-ВИСОКО — подтикна ме Херми, който също се бе изправил до нас. — Всичко е наред. Викай с всички сили. Тук си в безопасност. Единственото страшно нещо наоколо е чувството, което е вътре в теб. Изкарай го, изхвърли го.

— Да, колкото ти глас държи — добави Селена, отметна глава назад и изкрещя към небето: — СТРАХ МЕ Е.

И Херми стори същото:

— СТРАХ МЕ Е. Хайде, Ева, изкарай го навън! Всички онези чувства, които си таила в себе си през всички онези страховити ноци, всичките пъти, когато не си можела да заспиш и си чувствала, че не можеш да споделиш с никого. Изкарай всичко.

Поех си дълбоко въздух. Беше вярно. Беше се трупало в мен от месеци, от години, задушавайки истинските ми чувства. Отметнах глава назад като Селена и изкрещях към небето:

— СТРАХ МЕ Е. СТРАААХ МEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE. — Изкрещях това още няколко пъти за късмет и усещането беше странно освобождаващо.

— Супер — отбеляза Селена. — Сега да покрещим още малко. — И за мое най-голямо учудване тя отвори уста и нададе оглушителен и продължителен писък. Наложих се чак да запуша ушите си с пръсти.

Херми ми се ухили.

— Получава се само ако действително осъзнаеш онова, което те тревожи.

— Брей. Какво ли тревожи нея? — изумих се аз.

Херми се засмя.

— О, един куп неща. Понякога прелива от емоции. Но сега е твой ред. Давай!

Затворих очи и се замислих за всички случаи, в които съм била принудена да си замълча, да задържа всичко в себе си, за цялото напрежение, което се бе трупало заради страха ми от тъмнината, за завистта ми, задето винаги съм на второ място във всичко. И после нададох вой:

— А... А... Аaaa... ААААА. АААААААААААААААААА.
АААААААААААААААААААААААААААААААААА.

Не знам колко дълго крещях, но изведнъж спрях. Всички лоши чувства си бяха заминали и цялата ситуация изглеждаше наистина, *наистина* глупава. Ето че се намирах на върха на някакъв хълм с двама много необикновени придружители с имена на планети и крещях с цяло гърло. Стана ми смешно и се разхилих. Смехът ми се оказа заразителен, защото скоро Херми и Селена се присъединиха и след малко всички се смеехме, все едно бяхме чули най-голямата смехория на света. Селена се смееше толкова неистово, че чак ѝ потекоха сълзи от очите.

Тъкмо се успокоявахме за малко, когато някой отново се размиваше и другите започваха да му пригласят — и се почваше отначало. И така няколко пъти, докато всичко приключи. Всичко приключи. А аз се чувствах достатъчно уморена, за да спя цяла седмица без прекъсване.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

РАЗКРИТИ ТАЙНИ

— Бих искала да свикам семеен съвет — заявих по-късно същия ден, когато всички бяха вкъщи, строителите си бяха тръгнали и ние седяхме около масата след вечеря.

— Аз пък искам да гледам едно предаване по телевизията — обади се Адам.

— Само за пет минути — настоях. — Важно е.

— Виж я ти! — изсумтя Адам, но остана на мястото си.

Мама и татко добиха притеснен вид.

— Нали не вземаш наркотици, ангелче? О, боже... — подхвана мама.

— Не, мамо! Не вземам наркотици. Само на дванайсет съм!

— Напоследък децата започват отрано — вметна Адам.

— О, я млъквай! — рекох. — И не съм дете.

— Да не си се провалила на изпитите? — предположи татко.

— Оставете Ева да се доизкаже — намеси се Лилит, която също имаше разтревожен вид. — Явно има да ни казва нещо сериозно, а за твоя информация, тате, още не сме държали изпитите си.

Беше време да призная и втората си тайна на семейството си. Поех си дълбоко въздух и си спомних всичко казано от Херми и Селена.

— Добре. Аз... днес имах сеанс с госпожица Луна и... аз... такова. — Имаше само един начин да го направя. — А... А... ААААА. СТРАХ МЕ Е ОТ ТЪМНОТО!

Мама доста се стресна от този мой изблик.

— Не е нужно да крещиш, скъпа — рече.

— СТРАХ МЕ Е ОТ ТЪМНОТО! — повторих.

— Леле, със сигурност се друсам — рече Адам. — Класически симптом — не може да контролира силата на гласа си.

— Грещиш, Адам. Не се друсам. Страхувам се от тъмното.

— И откога? Винаги са ти харесвали страшните сбирки... — учуди се той.

— И страшните филми... — добави Лилит.

— Мразя ги. Винаги съм ги мразела. Те ме плашат и ми причиняват кошмари.

— Страшни сбирки? Страшни филми? — повтори татко. — Как...

— Откога продължава това, скъпа? — прекъсна го мама.

— Някъде откакто станах на шест — отвърнах.

Адам изглеждаше шокиран.

— Сериозно? — попита той.

— Сериозно.

— Не, имам предвид — откога са тези страшни сбирки? — попита мама.

— О... — започнах. Лилит ме гледаше съсредоточено, а Адам — с безпокойство. — Ами аз... това е тайна...

Мама въздъхна и поклати глава.

— Ама и вие с вашите тайни. Не знам...

— Защо никога не си ни казвала, че се страхуваш от тъмното? — пожела да узнае татко.

Погледнах към Лилит.

— Не исках да ме изолират.

Мама стана, дойде при мен и ме прегърна.

— Мъничката ми. Да ни беше казала.

— Мислех, че всички вие ще ме сметнете за страхлива или глупава.

— Ами такава си — обади се Адам.

Лилит го срита по пищяла.

— Не оказваш особена помощ в момента.

Адам сви рамене.

— Може да е страхливка, но това не означава, че не ми пука. Не е нужно повече да идваш, щом не искаш.

— Точно от това се притеснявах — изтърсих. — Че няма да ме вземате с вас на страшните сбирки.

— Какво *по-точно* представляват тези страшни сбирки, за които говорите непрекъснато? — кипна татко. Адам и Лилит незабавно

скръстиха ръце, сякаш по този начин искаха да възпрепятстват издаването на тайната ни.

— О, просто на тях си разказваме истории за духове и такива работи — измърмори сестра ми. — Не е нищо кой знае какво. — Тя стана и тръгна да излиза.

— Седни веднага на мястото си, госпожичке — нареди татко.

— Ама, тате...

— Никой няма да стане от масата, докато не разнищим тази история — заяви той. — Е, някой ще ми обясни ли какво става? — Той погледна строго Адам.

Брат ми сби рамене.

— Както каза Лилит — не е нищо особено, просто някои вечери се събираме, за да си разказваме страховити истории. Всички деца го правят.

— Не и на гробището — чух се да казвам.

— Какво? Какво гробище? — извиси глас мама.

— Тъъ... онова, дето беше до предишната ни къща — обясних, след което се проклех. Нямах намерение да издрънкам всичко толкова бързо, но някак не успях да се сдържа. Сякаш този сеанс по-рано днес бе развързал езика ми и думите ми се лееха като вода през повреден бент. Херми и Селена бяха казали да дам шанс на семейството си да ме разберат, но май работите не вървяха толкова гладко, колкото се предполагаше.

Татко обърна поглед към Лилит.

— Е? — рече. — Ти няма ли да добавиш нещо към този разговор?

Лилит сведе поглед към масата.

— Ами може и да сме излизали един-два пъти навън, обаче...

— През нощта? — подхвърли мама.

Тя кимна, а мама ахна смаяно.

— А къде сме били ние с баща ви?

— В леглото — измърмори Лилит.

— О, боже мой! — възникна мама и погледна ужасено татко, който поклати глава. — Ами ако ви се беше случило нещо? Знаете ли какви хора се разхождат из улиците по нощите? Аз... аз...

— Мариса, успокой се — обади се баща ми, макар че той самият изобщо не изглеждаше спокоен. — Всички са тук, така че ме чуйте.

Бъдете сигурни, че отсега нататък ще следим зорко какво се случва в тази къща. И извън нея. Забранявам страшните сбирки. Както и филмите на ужасите. Разчитах, че имате повече мозък в главите си, отколкото да се занимавате с разказване на страшни истории и да си изкарвате акъла един на друг.

— Беше забавно — измърмори Адам под носа си.

— Какво каза? — поиска да разбере татко.

— Нищо.

— Ева и Лилит, тази вечер ще спите в нашата спалня, защото утре рано започва ремонтът на стаите ви. Така че, Ева, няма от какво да се боиш. Ние ще сме до теб, а след това ще се опитаме заедно да разрешим проблема. Адам, вярвам, че си достатъчно голям, за да не постъпваш толкова глупаво занапред.

Адам и Лилит ме изгледаха свирепо. Изгледах ги и аз.

По-късно вечерта цялото семейство седнахме пред телевизора. Всички гледахме историческия канал. Давах документален филм за някакъв древен крал. Беше супер досаден. На няколко пъти се опитах да уловя погледите на Адам или на Лилит, за да направя смешна физиономия или нещо такова, но те не ме поглеждаха. Седяха неподвижно, със стиснати устни. Предложих да направя горещ шоколад, но само мама и татко поискаха. По-късно изгасиха телевизора и ние се затътрихме към леглата си в гробна тишина.

Точно това ми се щеше да избегна — мислех си, докато си миех зъбите. — Издадох две тайни и веднага успях да разстроя всички, а Адам и Лилит вече ме мразят. Не мога да си представя каква ще е реакцията им, щом научат и последната ми тайна.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВТОРА ЗОДИАКАЛНА СЕДМИЦА

— Кога ще се местиш в стаята си? — попита Мери следващия петък, щом излязохме в училищния двор през обедната почивка.

— Другата седмица — отвърнах. — Пи Джей каза, че сте ни с Лилит са почти готови и това ме ужасява. Само като си помисля, и се изнервям.

— Добре де — рече Мери. — Може би отново е време да помолиш зодиакалните хора за помощ. Значи Пи Джей е известен още като Плутон, а името на тази психоложка беше нещо свързано с луната, нали?

Кимнах.

— Да, Селена Луна, а Херми е Хермес, което е другото име на Меркурий — проверих всичко това в една книга за древните богове, която намерих в татковата библиотека.

— Ама че работа! — промърмори Мери, щом седнахме на една скамейка до навеса за велосипеди. — Дай пак да видим телефона ти.

Седнах до нея и ѝ подадох телефона. Тя разгледа списъка с контактите.

— Тук има десет. Ти си се срещала с четирима — Неса...

— Венера. Пи Джей — Плутон, Селена — Луната, и Херми — Меркурий, да.

— Добре, Ева, мисля, че това са им нещо като прозвища. Обаждала ли си се на някой друг от тези номера?

— Да, на доктор Кронос. Явно е някакъв учител. Стори ми се доста строг.

— Защо си му звъняла?

— Ами... ъъ... Не можех да заспя, когато се преместихме в новата къща.

— А, това ли? — рече безстрастно. — Лилит ми каза. — После се засмя. — Бясна ти е, нали?

Кимнах.

— Направо да се чудиш. Никога досега не ми е била толкова сърдита и не знам дали е защото не съм съгласна с плановете ѝ, или защото съм Момиче на зодиака, или задето казах на мама и татко за сбирките.

Липсваше ми близостта ни като близначки и начинът, по който можехме да си четем мислите. Откакто бях станала Момиче на зодиака, едва няколко пъти се бе случило да изричаме думите едновременно — обикновено това ни се случваше всеки ден.

— Вероятно и заради трите неща. Ще ѝ мине. Защо не се обадиш на някого другиго? Да видим какво ще стане.

— Може. На кого?

Мери пак огледа списъка.

— На Нептун. Капитан Джон Дори. Според наръчника ми по астрология Нептун управлява сънищата и мечтите. Помня, защото го имаше на снимка, облечен като цар. Нали е морският цар.

— Може да ми помогне за кошмарите — предположих.

Мери ми подаде телефона.

— Давай. Няма какво да губим.

Избрах номера му, а Мери наклони глава към моята, за да може да чува разговора ни. След малко отговори дрезгав мъжки глас:

— Ало?

— Да, здрасти. Обажда се Ева Палумбо. Пи Джей ми даде един телефон с твоя номер вътре.

— Отлично. Значи ти сигурно си нашето Момиче на зодиака.

— Да, аз съм и се чудех...

— Обичаш ли риба и картопки?

— Да.

— Нали живееш до Осбъри?

— Да.

— Идвай тогава.

— Моля?

— В „Посейдон“. Така се казва ресторанчето ми в селото. — И той затвори.

— Вкусно — отбеляза Мери. — Да вървим.

— Добре, да вървим — рекох. — И без това мислех да ида в селото да купя подарък на Лилит като извинение, задето издадох тайната за страшните сбирки.

— Отлична идея — одобри Мери. — Може да й купиш нещо прекрасно, от рода на череп или маска за Хелюин.

Хванахме автобуса, който щеше да ни отведе у дома, но слязохме няколко спирки преди това в село Осбъри и скоро открихме рибното ресторантче. Вратата се отвори със звънтене и в носа ни блъсна миризмата на пържено и оцет, от която устата ми се напълни със слюнка. Стената срещу вратата бе облицована с мозайка в зелено, сиво и синьо. Тя изобразяваше морския цар с бяла коса и голяма бяла брада, който седеше с тризъбеца си върху огромна мидена черупка. Край краката му сред вълните се виждаха различни видове риби. Зад щанда стоеше мъж на средна възраст, който изглеждаше досущ като царя от мозайката — сякаш бе оживял и слязъл от стената. Той ни погледна и засия.

— Два пъти треска с картопки и две коли? — попита.

Кимнахме. *Странно* — казах си.

Мъжът ни сервира две порции и ни посочи да седнем на една от масите срещу щанда.

— Сега хапнете, а после ще говорим.

Последвахме заръката му и след като ние се нахранихме, а капитанът бе обслужил неколцина клиенти, той дойде при нас.

— Е? Как върви зодиакалният ти месец, млада госпожице? — поинтересува се белобрадият капитан.

— Странно — отвърнах.

— Колко време мина? Трябва да си в края на втората си седмица по мои изчисления?

— Май да. Пи Джей каза, че ще продължи един месец.

— Можеш ли да й помогнеш? — включи се Мери. — Сънува кошмари.

Капитан Джон ме погледна със сините си очи, които блещукаха като слънце по морска повърхност.

— Все още ли?

Кимнах.

— И от тъмното ме е страх, но предполагам, че това вече ти е известно.

— Чух нещо такова — изкикоти се той. — Мога да ти разкрия някои тайни за сънищата, както и за кошмарите. Можеш да се научиш да ги контролираш.

— Няма начин — извикахме в един глас с Мери.

— Има начин — възрази капитан Джон. — Имате ли телевизори у вас?

— Да — потвърдихме пак заедно.

— С дистанционно?

— Да.

— И какво правите, когато попаднете на предаване, което не ви харесва?

Гледам го — рекох си, — *понеже обикновено дистанционното е у Адам или у Лилит.*

— Сменям канала — отвърна Мери.

— Именно — кимна капитанът. — Същото е и със сънищата. Ако сънуваш такъв, който не ти е по вкуса, мислено сменяш канала. Отиваш на нещо, което ще ти е интересно.

— Нима е възможно да го направя? — усъмних се аз.

— Напълно. Нужни са известни тренировки, но е възможно. Във всеки случай не пречи да пробваш. Другото, което можеш да сториш, е да си мислиш за нещо хубаво преди лягане, защото доста често сънищата ни са свързани с онова, което е минало през главата ни по-рано, нали така? Страхове, тревоги, притеснения — трябва да ги замените с по-приятни мисли.

— Това каза и Неса.

— Права е. Преди да си легнеш, си кажи: „Искам хубави сънища, искам хубави сънища“. Това програмира съзнанието ти — обясни капитан Джон.

— Не искам лоши сънища, не искам лоши сънища — обадох се аз.

Капитанът поклати глава.

— Не, не го казвай по този начин. Не наблягай на отрицателното в подсъзнанието си, само на положителното. Подсъзнанието не чува думичката „не“. Затова, ако кажеш „не искам лоши сънища“, то чува само „искам лоши сънища“. Кажи го в положителен смисъл — „искам хубави сънища, искам хубави сънища“. Виждаш ли разликата?

— Мисля, че да — рекох.

— Ами пробвай — посъветва ме капитанът и в същото време влезе друг клиент. — Успех!

Той стана да сервира, а ние извадихме портмонетата си, за да платим обяда си.

— Заведението черпи — заяви той.

— Звучи прекалено лесно — отбелязах, щом излязохме навън. — Да имаш хубави мисли и да си повтаряш, че искаш хубави сънища, когато те гони шубето — на теория е по-лесно, отколкото на практика.

— Все пак си струва да пробваш — рече Мери, докато пресичахме полянката, вървейки към автобусната спирка. — И... исках още нещо да кажа. Следващия път, когато те е страх от тъмното и не можеш да заспиш, винаги можеш да ми се обадиш — нали разбираш, може би не от зодиакалния телефон, а от нормалния. Нали затова сме приятелки.

По-късно вечерта се свих на походното легло в спалнята на мама и се замислих върху думите на капитан Джон относно кошмарите. Щеше да е удивително да мога да ги контролирам, особено след като представляваха такава значима част от живота ми, обсебили ме като вреден навик, от който не можех да се отърся. Настаних се удобно и както ми бяха казали Неса и капитанът, се опитах да мисля за хубави неща. Представих си капитан Джон като морски цар, а Неса — като облечена в бяло богиня, която танцува в облаците.

Унесох се за нула време без никакви проблеми. Беше прекрасно: виждах морския цар с танцуващите в краката му риби и Неса, седяща в мидената черупка до него като богиня. После черупката се превърна в шейна, а морето — в сняг. Те се носеха през побелели полета към някаква гора. Щом я наближиха, изведнъж се стъмни. Дърветата хвърляха плътни сенки. Небето изчезна, а клоните се залюляха заплашително, като скелети с остри костеливи ръце.

Морският цар и Неса започнаха да се преобразяват — синьобелите им наметала станаха черни. Вече не летяха. Движеха се по труднопроходима земя и беше толкова мрачно, че едва се виждаше.

И изведнъж се озовах в гробището. Неса и Нептун се бяха изпарили, а на тяхно място се бяха появили тъмни фигури с наметала с качулки. Когато ги погледнах по-отблизо, видях, че нямат лица.

Смени канала, смени канала — казах си. — *Хубави мисли, хубави мисли.* Силуетите се приближаваха към мен. В стомаха ми се надигна

ужас. *Смени канала, смени канала, хубави мисли, ХУБАВИ мисли.* Но не се получаваше. Все едно натисках дистанционно с изхабени батерии, закачулените фигури ме приближаваха.

Толкова се изплаших, че се стреснах и се събудих изпотена и с разтуптяно сърце. В другия край на стаята различих Лилит, обърната към стената, а откъм голямата спалня се чуваше лекото хъркане на татко. *Добре си, Ева — отдъхнах си. — В безопасност си.* Открих за малко завивката си да се охладя и скоро пулсът ми се успокои. Пак се сгуших под юргана. *Мога да се справя —* мислех си и пак взех да се унасям. — *Мога да се справя. Искам хубави сънища, искам хубави сънища.*

След малко отново бях в гората, където насреща ми замахаха скелети дървета. *О, не, това не ми харесва. Става страшно.* А после пак се появиха ужасните закачулени фигури. *Не, не. Махайте се. Искам да гледам друг канал. И мога да го сменя. Светлина и слънце. Хубави неща. Мисли за хубави неща, Ева.*

Бонбони... ъъъ... ягоди и слънце и пикници и смеещи се хора. Изведнъж фигурите захвърлиха плащовете си. Показаха се феи с ягодно розови коси, завити на върха на главите им. Носеха зелени полички като ягодно листенца и гумени ботуши. Започнаха да потропват и да танцуват някакъв смешен танц. После някой ме сръга в хълбока.

— Ева, престани да се смееш — изсумтя Лилит.

— К-к-какво? — промърморих.

— Смееш се насън — рече. — Млъквай.

— Извинявай — промълвих и пак се свих в леглото. Нямах търпение да се върна в съня си. Все едно прожектирах свой собствен „Дисни“ филм в главата си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТРЕТА ЗОДИАКАЛНА СЕДМИЦА

— Аз искам да му направя — обади се Лилит, когато разбра, че правя кафе за Пи Джей.

— Казах му, че аз ще го направя — възразих, — а и той е *моят* зодиакален покровител.

— Да, но Нона го нае за всички ни.

— Ей, каква е тази врява? — попита мама, която влезе от коридора.

— Ева смята, че притежава Пи Джей — отвърна Лилит.

— Не е вярно. Само му правех кафе.

— Аз ще го направя — отсече мама. — А вие извадете от онези кексчета, които той толкова обича.

— Мама го харееесва, мама го харееесва — затананиках и дори Лилит се подсмихна, щом мама се изчерви. Когато след малко се появи татко, забързан, както всяка сутрин, и ни изгледа подозрително, ние всички избухнахме в смях.

— Какво става тук? — зачуди се той.

С Лилит обвихме ръце около кръста му и го прегърнахме.

— Нищо — казах.

— Само си говорехме какъв страхотен татко си имаме — рече Лилит.

И това накара трите ни с мама и Лилит отново да се разсеем.

Татко грабна една препечена филийка от подноса на масата.

— Никога няма да разбере жените — заяви. — Ще се видим по-късно.

Щом мама започна да прави кафе, зодиакалният ми телефон изпиука и аз получих съобщение.

Слънце навлиза в Скорпион на двацет и трети октомври. Господин Сони О изпратил подарък, за да

отпразнува събитие. Венера също има добър аспект тази седмица и също връчи теб подарък. Аз водя тях с мен в четвъртък. До скоро.

Пи Джей.

Усмяхнах се заради начина му на писане и говорене. Отначало ми беше трудно да го разбирам, но вече нямах проблеми със странния му изказ и намирах акцента му за очарователен. Чувствата ми към него коренно се бяха променили до третата седмица от месеца ми като Момиче на зодиака. Всъщност изобщо не можех да си представя, че някога съм се страхувала от него. Сега го очаквах с нетърпение всяка сутрин и исках да направя престоая му с нас възможно най-приятен.

Пи Джей, Наталка, Олександър и екипът им от работници напълно бяха преобразили първия етаж на новата ни къща. Антрето изглеждаше топло, приветливо и модерно в меденозлатисти цветове и прекрасни кедрови щори на прозорците. Холът бе решен в тъмночервено, което подходеше на викторианския стил на къщата, а Пи Джей бе обединил кухнята и трапезарията в задната част в едно голямо открито пространство. Беше го обзавел в марокански стил, използвайки наситени цветове — като охра, оранж и тъмночервено. Изглеждаше изключително стилно.

Пи Джей обичаше да пристига преди екипа си и да обсъди идеите си с всички от семейството, но винаги намираше време да поговори с мен за всичко, което би могло да ме тревожи. С напредването на дните започнах да се чувствам по-уверена в справянето със страховете си, а и със сигурност спях по-добре, въпреки че още не бях сама в стаята си, понеже екипът на Пи Джей работеше там. Бяха обещали да я приготвят навреме за рождения ни ден с Лилит.

Имах втори сеанс със Селена (този път на по-служебно място в Осбъри) и тя ми показа още техники за справяне със стреса и страха. Любимата ми беше да си затворя очите и да си представя, че държа в ръка купчинка ненадути балони. После трябваше да си представя, че издухвам страховете си в балоните и щом надухам докрай толкова, колкото смятах, че е необходимо, трябваше да си представя, че ги пускам във въздуха и ги гледам как отлитат. Сбогом, страхове.

Когато в четвъртък вечерта с Лилит се прибрахме вкъщи, заварихме в антрето Пи Джей, който ни чакаше с купчина пакети.

— Честит ви рожден ден — поздрави ни той и посочи към горния етаж. — Ние готови.

— Божичко! — извика Лилит. — Стайте ни?

Пи Джей кимна.

— И подаръци от планети за Ева, има три подаръка за теб — един от господин О, той е Слънце, и два от Неса, която ти познава.

Забелязах, че лицето на Лилит помръкна леко, щом чу това, и ми стана много мъчно за нея. Наистина се чувствах зле, когато получавах подаръци, а тя — не.

— Лилит — обади се Пи Джей, — и за теб има два подаръка. Не забравил, че и ти има рожден ден. Надявам се харесат на теб.

Лицето на сестра ми отново се разведри.

— Но първо показва ваши стаи — заяви и ни помаха да го последваме нагоре по стълбите.

— Добре, първо момиче — каза, щом стигнахме коридора на втория етаж. — Ако не възразява, Ева, показва първо стая на Лилит? — И той ми смигна заговорнически.

— Няма проблеми — рекох. — Така е редно. Тя е първата близначка.

И наистина смятах така. Изобщо не се сърдех, че Лилит е първа, защото знаех, че после ще дойде и моят ред. Със сигурност този път нямаше да ме пропуснат.

— Добре, сега и двете затваря очи — нареди той.

Затворихме очите си и го чухме да отваря вратата, след което ни въведе вътре.

— Добре, отваря очи — обади се той.

— Еха! — възкликнахме едновременно, щом се огледахме. — Разкошно е.

Така си беше. Изглеждаше като мечтата на всяко готик момиче. Три от стените бяха боядисани в матовочерно, както бе искала Лилит, а четвъртата — в тъмночервено. Срещу нея бе разположено легло с балдахин от черна дантела, застлано с черна копринена покривка и украсено с тъмночервени възглавници, на които бе подпряна викторианска порцеланова кукла. Не бях виждала нищо по-

романтично през живота си, изобщо не изглеждаше мрачно и страховито.

— Леле, много ми харесва — призна Лилит и се приближи до лакираната в черно тоалетка отдясно на леглото. Върху нея имаше сребърна ваза, пълна със сухи червени рози, и свещник от ковано желязо. — Това е най-хубавият подарък за рожден ден на света. Всичко е... перфектно.

— Виж това, Лилит — обадих се аз, щом се обърнах и видях дългото огледало, което изглеждаше като задигнато от някой старинен замък. — Изглежда толкова старо.

Лилит прегърна Пи Джей.

— Ти си истинска звезда — отбеляза тя.

Той ѝ се усмихна.

— Не точно, но почти. А сега — Ева. Готова за твой ред?

Кимнах. Нямах търпение да видя какво е сътворил. Отново ни каза да затворим очи и ни отведе през коридора в моята стая.

— Отваря очи — каза Пи Джей.

— Мили боже! — отново ахнахме в един глас и се усмигнахме една на друга заради подновения ни синхрон, който бяхме позагубили през последните седмици.

Стаята ми не бе много по-различна от тази на Лилит, само че беше розова. Три от стените бяха боядисани в бледорозово, а четвъртата — в тъмен пурпур със сатенен гланц. По нея от дясната страна се виждаха пръснати стотици мънички сребърни пеперуди, устремени към горния край на стената, които се разпиляваха във всички посоки. Докато мебелите на Лилит бяха лакирани в черно, моите всички бяха сребристи. И моето легло беше с балдахин, само че от розова дантела, към която бяха пришити сребърни пеперудки, подобни на тези от стената. Беше божествено.

— Моята стая е като на готик принцеса, а твоята — като на приказна принцеса — отбеляза Лилит.

— Харесва ли? — попита Пи Джей.

— О, да! — отвърнах. Бях се притеснявала да не би да стане малко захаросано, но изобщо не беше така. Изглеждаше изключително ведро и приятно.

— Добре, ето и ваши подаръци — каза Пи Джей. — Няколко за Лилит и няколко за Ева.

Първо Лилит разопакова своите. Единият представляваше дебел бележник с корица от черно кадифе и червена спирала на листовите. Вторият ѝ подарък беше страхотна червена писалка с червено перо.

— Това е да пише вътре твоя поезия — обясни Пи Джей.

В един миг ми се стори, че Лилит се смути.

— О, благодаря. Аз... въз... обикновено пиша стихотворенията си направо на компютъра — рече тя.

— Знае — кимна Пи Джей. — Защо следващ път не опита в бележник? — И я погледна проницателно, при което сестра ми се изчерви още повече.

Нещо става тук — помислих си, докато ги наблюдавах. — *Сигурно е свързано с поезията ѝ. Лилит рядко се изчервява.* Почнах да разопаковам своите подаръци, като си отбелязах наум да я попитам покъсно.

Първият ми подарък беше плакат от Неса, към който имаше поздравителна картичка. Изобразяваше красива жена, облечена в гръцка роба и с лък в ръката. И тя като Селена изглеждаше забележително.

— Артемида — информира ме Пи Джей. — Богиня на светлината. Известна още като богиня на лова. Подхожда да сложи на стена, щом не обича тъмнина, нали? Тя ще прогони всичко, което ти не харесва, със свой лък и стрела.

Кимнах и за кратък миг, когато си се представих сама в собствената си разкошна розова стая, изпитах старото познато чувство на страх. Бързо го прогоних.

Вторият ми подарък от Неса бе малко шишенце с етерично масло. Махнах капачката и го подуших.

— Лавандула — познах. — Знам, защото растеше в градината на предишната ни къща.

Пи Джей кимна.

— И е най-добро масло за приспиване. Поръси малко върху възглавница. Така правели във Франция едно време. Всъщност даже зашивали торбички с лавандула във възглавници за добър сън.

— Супер! — възкликна Лилит. — И аз може да опитам.

— Разопакова последен. Този от господин О.

Изпълних заръката и видях, че към него също има картичка. Разгърнах я и прочетох написаното: „Тъмнината е само липса на

светлина. С обич, господин О. ХХХХ. Където има светлина, не може да съществува мрак“.

Отворих кутията. Вътре имаше малка нощна лампа. Включих я и от нея бликна мека розова светлина, която обля стаята.

— Не знам защо преди не си се сетила за нощна лампа — обади се Лилит.

— Защото бях прекалено уплашена, за да кажа какво искам, и прекалено много се срамувах, че ще ме помислиш за страхливка — отвърнах.

Лилит ме прегърна.

— Е, Ев, сега всичко ще е наред, нали?

Кимнах. Една малка нощна лампа щеше да е идеална за целта! Не бе прекалено ярка, за да ме държи будна, но осветяваше достатъчно, за да държи страховете ми настрана. Благодарение на розовата ми стая, на богинята на лова, която бдеше над мен, и на новата ми лампа, сенките на мрака бързо се оттегляха.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТА ЗОДИАКАЛНА СЕДМИЦА

Розовата ми стая се оказа успешно попадение.

Малката ми нощна лампа бе успешно попадение. Техниките ми за заспиване бяха супер-мега-изключително успешни. Към края на четвъртата ми седмица като Момиче на зодиака се чувствах като нова. Спях си щастливо на собственото си легло, в собствената си стая, сама. Чувствах се по-силна, като намерила себе си, сякаш бях решила проблема и вече нямаше от какво да се страхувам. Пи Джей и екипът му бяха приключили с банята (в красиви пясъчни и морски цветове), със стаята на Адам (в синьо и тъмносиво — той много я хареса) и вече довършваха спалнята на мама и татко.

— Е, предполагам, че всичко свърши, Пи Джей? — обадох се аз, когато той се канеше да си тръгне вечерта на тридесет и първи октомври. — Дойде краят на зодиакалния ми месец, нали?

Пи Джей сви рамене.

— Не съвсем. Винаги зависи от Момиче на зодиака как ще използва свое време. Някои съпротивлява. Други пренебрегва. Мисля, че ти направила добри усилия. Чувства по-добре, я?

— Я — потвърдих и протегнах ръце, за да покажа чисто новия маникюр на ноктите си. Предишния ден след училище ми ги бяха оформили в „Пентаграм“ и за първи път от години не изглеждаха изгризани и нацърбени.

Пи Джей се усмихна.

— Да, добре. Само едно последно нещо. Сатурн е в квадратура с твоето слънце през последна седмица...

— Което означава какво? — попитах.

— Какво решиш ти. Сатурн е учител на зодиака...

— Доктор Кронос ли?

— Да. Планета, която научава на важни житейски уроци. Ако възприела уроци, тогава всичко фасулска работа. Но ако съпротивлява на уроци — оууу, тогава може стане много трудно.

— Няма проблеми — заявих. — Не съм се съпротивлявала на нищо. Чувствам се съвсем нов човек.

— Да, няма проблеми — рече Пи Джей, но ме погледна загрижено за кратък миг, през който новоизградената ми увереност като че ли леко се огъна.

Цяла седмица в училище всички говореха само за Хелоуин — в часовете по рисуване се правеха маски, по английски се пишеха истории за духове, по история се обсъждаше произходът на празника. Разбира се, Лилит се трудеше усърдно над стихотворение по темата, като прекарваше часове пред компютъра, без да позволява на никого да види творбата ѝ, преди да я е завършила. Зачудих се дали не е време да издам и последната си трета тайна.

Когато настъпи вечерта на 31 октомври, Лилит слезе долу, облечена в костюма си за Хелоуин. Беше екип на скелет и представляваше бели кости и череп, изрисувани със светеща на тъмно боя върху стар черен чорапогащник, черна тениска и черен чорап с дупка за носа, който бе надянала върху главата си. На тъмно наистина бе много ефектен. Мери бе маскирана като вещица, с черна рокля и боядисано в зелено лице. Адам си беше сложил сива перука и раздърпани дрехи, а от кожата му висяха късчета лепкаво желе за игра.

— Ти като какъв си се маскирал? — попитах. — Приличаш на изпълзъл от казан с овесена каша.

Той ме погледна възмутено.

— Аз съм зомби.

— Тогава няма голяма разлика — ухилих се нагло.

Тази година щеше да ходи на купон с приятели, затова нямаше да участва в традиционната обиколка за лакомства^[1]. Заради обилното количество одеколон, което си бе сложил, реших, че вероятно се надява да му излезе късметът с някое момиче.

— Ева, не мислиш ли, че е време да се преоблечеш? — подкани ме Мери, след като Адам излезе.

— Вярно — обади се Лилит. — Имаме само няколко минути преди срещата ни с останалите от групата и госпожица Рийгън от училище. А ти още не си готова.

— Ами аз... въъ... тази година ще пропусна — промърморих.

Лилит се изненада.

— Защо? О, защото все още те е страх от тъмното?

Поклатих глава. Знаех, че трябва да кажа какво чувствам, а седмиците, през които бях Момиче на зодиака, ми бяха дали силата да го направя.

— Не съвсем. По-скоро защото се чувствам пораснала — открих, че да се шляя по улиците с тайфа деца, облечени като зомбита, дяволи, вещици и вампири, не ми е точно по вкуса. Всъщност никога не е било.

— Брей, гледай я ти! — изсумтя сестра ми. Изглеждаше разочарована, но не тръгна да спори с мен.

— А пък и въъ... Неса каза, че ще се отбие и ще ни подстриже двете с мама — добавих.

Лилит повдигна вежди.

— Неса от „Пентаграм“?

Кимнах и забелязах, че Мери се разкъсва между алтернативата да излезе навън в студената дъждовна вечер или да остане на топло в приятна женска компания. Тя прокара ръка през косата си.

— Май и аз се нуждая от подстрижка.

— Само *смей* да ме изоставиш, Мери! — ядоса се Лилит. — Обеща ми, а и вече си облякла костюма си.

Мери сви рамене.

— Добре де, добре, обаче няма да стоим до късно, нали?

Лилит сви рамене и тропна с крак.

— Не разбирам какво ви прихваща всички. Вече не се получава никакъв купон. И какво стана с традиционната страшна сбирка на Палумбо в нощта на Хелюин?

— Може би онова, което мислехме за купон, се е променило и ти си единствената с достатъчно мозък да го разбере — обърна се Мери към мен, но все пак последва Лилит и те излязоха от стаята.

— Сигурно — промълвих. Чувствах се добре, приела факта, че двете със сестра ми не сме длъжни винаги всичко да вършим заедно.

С мама прекарахме приятна вечер в компанията на Неса, а и Нона се появи по средата на вечерта и донесе голяма кутия с вкусни белгийски шоколадови трюфели. *Ето това вече съвпада с представата ми за хубаво прекарана вечер* — мислех си, докато слушахме приятна музика, тъпчехме се с шоколад и преглеждахме разни списания с прически. С мама никога преди не бяхме

преживявали заедно такива приятни моменти, но на нея явно ѝ харесваше колкото и на мен. Неса отрязва дългата ѝ разпиляна коса и я скъси до раменете, след което ѝ показва как да си слага лек грим. Подобрението бе стопроцентово. Тя изглеждаше много красива и много по-млада. Когато дойде моят ред, Неса скъси леко косата ми, оформи я на пластове и ми отрязва бретон. А най-хубавото беше, че ми направи и няколко яркорозови кичура. Стана наистина фантастично. Когато татко се върна, го попитахме дали не иска да се подстриже, но той избяга и се скри в кухнята. На Нона това се стори смешно до припадък и не можеше да спре да се смее. *Трябва да приема, че макар някои неща да се променят, други никога няма да се променят — въздъгнах. — И мърлявият стил на татко е едно от тях.*

След като Неса си тръгна, с Нона се настанихме пред телевизора с купа пуканки, за да изгледаме една романтична комедия. Мама и татко излязоха да приберат Адам от купона. След малко Нона задряма и изобщо не се стресна при извънпяването на нормалния ми мобилен телефон.

Беше Мери. Стори ми се задъхана.

— Ева, трябва да дойдеш. Л-лилит е в беда.

— Да бе, да — рекох. — Няма да ме заблудиш така лесно.

— Не, Ева, сериозно. Моля те, ела! Страх ме е за нея.

— Хелоуински номер, знам. Виж какво, и двете вече може да се приберете вкъщи. И без това става късно.

— Знам. И *наистина* искам да се приберам, обаче... *моля* те, Ева, трябва да ми повярваш! *Не* е номер. Кълна се.

Наистина звучеше изплашена и започнах да се чудя дали не се е случило нещо.

— Къде си?

— На гробището, а Лилит е в...

— До старата ни къща?

— Да.

Сърцето ми се сви.

— О, стига, Мери. Сега вече съм убедена, че е номер. Лилит беше сърдита, задето не исках да дойда с вас тази вечер на страшната сбирка, и сега иска да ме принудите да дойда, за да ме уплаши. Не, приключих с това.

— Не, *не* е така, наистина. — Гласът на Мери потрепери. Ако се преструваше, проявяваше майсторски талант. — Моля те, ела бързо! Ужасно ме е страх.

— Мери? Какво е станало? Защо да идвам, ако не е, за да ме уплашат?

— Чувам виковете ѝ, но не знам къде е. Боже, Ева... трябва да тръгвам. Някой идва. Ела бързо, *бързо!*

Линията заглъхна. Опитах се да ѝ звънна обратно, но веднага се включи гласова поща.

Погледнах към Нона, която все още спеше дълбоко. Зачудих се дали да я събудя, понеже имах усещането, че Мери не се будалка. Лилит беше в беда. Усещах го така, както можеха само близнаци. Винаги предчувствах, когато нещо с нея не беше наред — като онзи път, когато падна и си счупи китката, бяхме на седем години, или когато си удари главата при една автомобилна катастрофа. *Какво бях научила от Пи Джей и зодиакалните хора?* — запитах се. — *Да помоля за помощ и че тъмнината е само липса на светлина.*

Отидох да намеря най-големия фенер, с който разполагахме в къщата, после натъпках зодиакалния и нормалния си телефон в джоба си и се обадох на мобилния на мама от домашния апарат. След секунда го чух да звъни от кухненската маса, където го бе забравила. До него стоеше телефонът на татко. *Типично за тях* — изпъшках. Никога не носеха телефоните си със себе си.

Върнах се в хола, внимателно събудих Нона и ѝ разказах за обаждането на Мери. Тя веднага скочи.

— Ще се обадя да докарат колата.

— Добре, но аз отивам да намеря Лилит — заявих.

— Не — възрази Нона. — Не, не бива. Ще отидем заедно. Да изчакаме колата.

Кимнах, но щом Нона се качи до тоалетната, докато я чаках пред стълбите, кълна се, че чух Лилит да ме вика. Гласът ѝ бе едва доловим, като струйка дим в дъното на съзнанието ми, но ето че пак се появи и... сигурна съм се, че я чух да казва... *О, не!* Тя беше в криптата! *Не. Неее! Не е възможно. Не би постъпила толкова глупаво, нали?* — запитах се.

Не можех да чакам колата. Надрасках бележка на Нона: „Отивам на «Грийб Стрийт», гробището, вероятно в криптата, ще се видим

възможно най-скоро“ — и я оставих на масата в антрето, където щеше да я види на слизане. Отворих вратата и се измъкнах навън в нощта. Беше тъмно и ветровито като пред буря. Вятърът фучеше между дърветата, карайки ги да се люлеят и огъват. Горе в небето пълната луна изглеждаше като грамадна бяла сянка, надвиснала над улиците и къщите. *Лилит Палумбо, ще те убия заради това* — заканих се наум, като пристегнах палтото си. — *Освен ако вече не си мъртва!* — обади се един глас от дълбините на съзнанието ми, който ме накара да изтръпна.

Навън по тротоарите все още се виждаха хора — скитащи групички, които се връщаха от обиколката си, или по-големи тийнейджъри, които се прибираха след празничните си купони. Или поне се *надявах* да са такива — някаква тайфа вещици с бели лица се изхилиха насреща ми. Група зомбита минаха покрай мен и ме погледнаха злобно. Насреща ми изскочи вампир, чиято пелерина се развяваше от вятъра. Поне *той* не успя да ме уплаши — беше висок едва метър и нещо и около шестгодишен!

— Изгаси фенера — провикна се някой от долния край на улицата. — Нощта на Хелюин е.

— Е, и? — викнах аз по посока на гласа. — Кой е казал, че трябва да вървим на тъмно?

— Светлината е за живите, мракът е за мъъртвитее — обади се друг призрачен глас зад мен. Извърнах лъча на фенера и разпознах едно четиринайсетгодишно момче от нашата улица.

— Смотанячка — рече той. — Изгаси скапания фенер.

Не му обърнах внимание и се затичах по тротоарите, докато стигнах до улицата, където беше старата ни къща. Табелата „Продадена“ все още стоеше отпред и нито един прозорец не светеше, затова — с надеждата новите собственици да не се бяха нанесли още — минах по пряката пътека край къщата и през градината към пролуката в живия плет.

И ето че се озовах точно на мястото, където се бях заклела никога повече да не стъпвам. Гробището. Бях толкова ядосана на Лилит, докато тичах натам, че не ми бе останало време да изпитам страх, но щом попаднах на познатата територия, всичките ми стари чувства изплуваха на повърхността. Огледах се наоколо с фенера, осветявайки гробове и шубраци. Нещо се раздвижи зад мен, счупи се

клонка, чуха се стъпки и иззад един храст се показа нечий силует. Сърцето ми подскочи и аз се завъртях с фенера.

— Аз съм — каза Мери.

— Уф! Замалко да получа инфаркт — възкликнах задъхано и я прегърнах. — Къде е Лилит? Намери ли я?

Мери посочи по посока на криптата.

— Мисля, че... че е вътре.

— Божичко, не! Чух я. В криптата! Да не се е побъркала? Никой не влиза там. Какво е станало? Как се е озовала вътре?

— И не е сама — продължи Мери, като задърпа ръката ми и забързахме покрай надгробните плочи към криптата.

— Какво? С кого е?

— С група деца.

— Неее. О, не. Колко са?

— Пет.

— Пет? Значи с Лилит стават...

— Шест — довърши Мери вместо мен и разбрах, че и тя си мисли за същата история. Шест беше броят на децата, които бяха влезли там в нощта на изчезването си преди толкова много години. Шест бяха и гробовете край криптата. Шест деца, чиито останки никога не са били открити.

— Но... как стана така?

— Правихме обичайната обиколка по къщите, когато едно хлапе каза, че това е прекалено скучно и че иска да види нещо наистина страшно и...

— И Лилит е предложила да му покаже това място?

— Точно. Откъснахме се от учителите и училищната група и избягахме тук. В началото всичко беше забавно и смешно, докато същото това момче не попита за криптата и започна да обвинява Лилит, че е страхливка.

Представих си ясно картинката.

— И, разбира се, тя е трябвало да ми покаже, че не е такава.

— Точно така — потвърди Мери. — Дори не предполагахме, че е отворена, но вратата беше открената и Лилит ги поведе вътре. Не знам какво стана. Вратата се затвори след тях точно когато стигнах там. Заключени са вътре и не мога да ги измъкна. Опитах се, но... божичко, Ева, какво ще правим сега? Изпаднали са в истерия. Дори

Лилит не е на себе си. Излязох на улицата да потърся помощ от някой възрастен. Всички хлапета, които спирах, мислеха като теб — че е номер. Нали се сещаш... това, че са заключени в криптата на Хелюин.

Щом се приближихме, сред свистенето на вятъра чух друг звук — ридания на плачещи деца.

— Лилит, *Лилит!* — извиках аз.

— Ева. ЕВА! — чух как се провикна Лилит.

След секунди бяхме до криптата и шестметровата метална врата се изпречи пред мен, кованото желязо проблесна на светлината на фенера. Забутах я с всички сили, но Мери имаше право — беше яко залостена.

— Лилит, Лилит, тук съм — обадох се.

Щом чува гласа ми, децата вътре заридаха по-високо.

— Кой говори? — изплака глас на малко дете. — Да не е плизлак?

— Това е сестра ми — съобщи Лилит. — Дошла е да ни спаси. Ева, измъкни ни навън. Не ми харесва тук.

С Мери отново се опитахме да бутаме вратата, но без резултат. Беше като бетонирана.

— Лилит, трябва да доведем гробищния служител — извиках.

— Но той ще ни убие — рече тя, а децата заплакаха още по-силно. — За бога, я МЛЪКНЕТЕ! Нямах предвид, че наистина ще ни убие, а че ще се разсърди. — Думите й обаче явно не ги утешиха, защото риданията им се усилиха.

Опитах се да се успокоя.

— Там тъмно ли е?

— Да — обади се едно от децата.

Насочих фенера към процепа под вратата.

— Виждам светлина — рече Лилит. — Фенер ли си донесла?

— Да, и... — Забелязах една дупка в долната част на вратата, където металът беше ръждясал. Беше достатъчно голяма да промуша фенера през нея. Поех си дълбоко въздух. Това означаваше, че двете с Мери щяхме да останем на тъмно, но знаех как се чувстват онези деца вътре и не исках да ги карам да се чувстват така по-дълго от необходимото.

— Тъмнината е само липса на светлина — извиках. — Няма от какво да се плашите. — Промуших фенера през дупката.

После извадих телефона си и се обадох на Нона.

— Къде си, *непослушница* такава? — попита тя.

— Съжалявам, Нона, трябваше да тръгна. Намирам се при криптата на гробището. Лилит заедно с група деца са се заключили вътре. Не можем да отворим вратата. Ще доведеш ли помощ? Обади се на госпожица Рийгън — това е учителката ни, която ръководеше групата. Тя ще знае на кого да се обади.

— Добре — каза Нона. — Ще се заема, но ти звъни на Пи Джей. Той е способен да влезе навсякъде.

Извадих зодиакалния си телефон и набрах номера на Пи Джей. Тъкмо натиснах копчето, когато той се появи от плът и кръв иззад един надгробен паметник на надвесен ангел, при което и двете с Мери подскочихме от ужас.

— Ти на мен обаждат?

— Да. Ама как? Какв...?

Той посочи към другия край на гробището.

— Аз живея ей там. Често минава през гробище. За по-напряко. Видял те тук веднъж, преди преместили, я?

— Я. — *Значи него бях видяла последния път, когато бяхме тук* — помислих си. — *Не съм си въобразявала.* — Пи Джей, Лилит се е заключила в криптата.

— Тъкмо идвал насам. Чул викове — каза той и прокара ръка по ръба на вратата. — Първо помислил за вой на вятър, но после разбрал, че това човешки гласове.

— Можеш ли да направиш нещо? Ако останат там до полунощ, ще се превърнат в прах.

Пи Джей се разсмя.

— Кой ти казал това?

— Всички наоколо знаят историята — намеси се Мери. — Случило се е на шест деца преди два века.

— Не, изобщо не вярно — отрече Пи Джей. — Деца прибрали вкъщи живи и здрави и легнали да спят в свои легла. Оставили свои костюми в криптата. Това било всичко.

— Откъде знаеш? — попитах.

— Бил тук. Казал, че живее наблизко, в един апартамент в сутерен.

Поклатих глава.

— Това би означавало, че си на няколкостотин години. Луд си колкото Лилит. Но да оставим това засега. Можеш ли да ги измъкнеш?

Пи Джей бръкна в джоба си и извади огромна верига, на която висяха закачени около стотина ключа с най-различни форми и размери. Започна да опитва всеки един от тях в ключалката.

— Кой е там? — запита Лилит, щом чу тракането по вратата.

— Пи Джей — извиках. — Всичко ще е наред.

След малко Пи Джей намери ключ, който пасна, вратата се отвори и децата се втурнаха навън, последвани от Лилит, която изглеждаше уплашена и бледа. Все още носеше костюма си на скелет, но си бе свалила маската от главата. Трепереше от студ, както и останалите деца.

— Върте беше... бррр... като в хладилник — обясни тя.

Едно от момичетата изпищя, щом ме видя, и посочи към мен, а после към Лилит.

— Тя е зла. Разделила се е на две и сега ще ни ИЗЯДЕ.

Досмеша ме и наистина щях да се разсмея, ако не бях видяла, че момиченцето действително си вярва. Клекнах до нея, за да изравним погледите си.

— Тя не е зла. Това е сестра ми, близначки сме. Нали знаеш какво значи близначки?

Момичето ни измери и двете с поглед и кимна.

— И в нашето училище има близначи.

Прегърнах я, а тя ми увисна на врата, сякаш бяхме дългогодишни приятелки.

— Няма нищо — рекох. — Всичко е наред и няма от какво да се боиш.

Над раменете ѝ видях Пи Джей, който ми се усмихна и кимна.

Мери прегърна всяко от другите деца и те се накачулиха около краката ѝ, което беше странна гледка, като се има предвид, че все още бе облечена като вещица, а повечето от децата бяха с костюми на таласъми.

— Сега всички да се хване за ръце и да отива при портата — нареди Пи Джей.

Шест бледи личица вдигнаха очи към него.

— Хубав костюм — отбеляза едно момиченце.

— На Дракула ли е? — попита малко момче.

— Не, не Дракула. Защо винаги всички мисли така? Аз господар на подземен свят, Плутон — велик преобразител, син на Церера — отвърна той. — А ти кой си?

— Кевин Патерсън, син на Бети — отвърна момчето. — На колко години си?

— На четири милиарда, петстотин четиридесет и три години, три месеца, два дни, пет минути и двацет и две секунди... приблизително — съобщи той.

— Върхът! — ахна детето.

— Защо? Ти на колко години? — попита го Пи Джей.

— На шест години, три месеца, въъ... три дена, въъ... и не съм сигурен — рече Кевин.

— Върхът — заяви Пи Джей и протегна ръка. Кевин я хвана, след което, тържествено и безмълвно, и останалите се хванахме за ръце и тръгнахме към портите на гробището, като Лилит осветяваше пътя ни с фенера.

— Добре ли си? — попитах я.

Тя поклати глава и очите ѝ се насълзиха.

— Не съвсем. Честно да си призная, никога досега не съм била така уплашена. Вътре беше наистина ужасно, толкова студено и не се виждаше нищо. Беше страшно.

Свалих палтото си и настоях да го облече. Тя отначало поклати глава.

— Недей, ще ти бъде студено!

— Няма нищо, аз не съм стояла заключена в хладилник повече от час. Ти го облечи. На мен ми е добре.

Тя го сложи и ние се прегърнахме.

— Ще се оправяш — обещах и тя облегна глава на рамото ми.

Изведнъж стисна ръката ми.

— О, не, *неее!* — изстена сестра ми и посочи към портите пред нас. Лицето ѝ се бе изкривило от страх.

Погледнах да видя към какво сочи.

— Мили боже! — изпъшках. Гледката си беше наистина страшна. Не бяха зомбита, нито вампири, нито вещици, нито таласъми.

Беше много, *много* по-лошо.

Беше гълпа от разгневени родители. И те идваха право към нас.

[1] На този празник обикновено децата се обличат в страшни костюми и ходят от врата на врата да искат лакомства. Ако някой откаже да ги почерпи, според традицията трябва да му бъде спретнат номер за наказание. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОСЛЕДНИ ТАЙНИ

— Коя е Лилит? — попита един разярен баща, след като огледа странно изглеждащата ни групичка при портите на гробището.

Госпожица Рийгън бе пристигнала, както и Нона с колата и шофьора.

Децата посочиха към двете ни с Лилит. Сестра ми се бе вцепенила, затова не се поколебах и за миг.

— Аз — казах и пристъпих напред.

Нона ни наблюдаваше и за миг си помислих, че ще ме издаде, но тя погледна към Лилит и явно разбра защо го правя.

— Ще си платиш — заплаши ме ядосаният баща.

— Точно така. Какво си си въобразявала, че правиш, да му се не види? — попита една майка със съсипан вид, чието дете я бе сграбчило през врата и стискаше като удавник.

— Много съжалявам, *наистина* много — рекох. — Беше ужасно глупаво от моя страна и се кълна, че никога, никога повече няма да правя така. Моля ви да ми повярвате.

— Трябва да я отстранят от училище до края на годината — подхвърли бащата.

— Ще бъде наказана — заяви госпожица Рийгън, като пристъпи напред, — но засега нека приберем децата по домовете им и да ги сложим да си легнат. Училището по-късно ще вземе решение как да постъпим с Лилит.

За щастие събралите се също като нас искаха да се приберат възможно най-скоро и бързо се разпръснаха.

След малко се намирахме на задната седалка в колата на Нона на път за къщи. Лилит мълчеше, седнала със събрани ръце, и гледаше през прозореца. Хванах едната ѝ ръка, а тя ме погледна и ми се усмихна тъжно.

Нона се държа страхотно. Не каза нищо на Лилит, нито спомена нещо на мама и татко, след като те се върнаха десет минути след нас.

— Нека да остане наша малка тайна — прошепна тя, докато те окачаха палтата си. После пригответи гореща вана за Лилит и ни направи горещ шоколад, който донесе в стаята ми.

— Защо не спиш при Ева тази вечер? — предложи тя, щом пресушихме чашите си. — Преживя голям ужас.

Лилит ме погледна.

— Съгласна ли си, Ев?

— Разбира се — отвърнах. — Няма проблеми.

Мама разпъна походното легло в другия край на стаята ми и застана усмихната на вратата.

— Уж искахте отделни стаи, а май не можете една без друга.

— Само за тази вечер — обади се Лилит. — Понеже е Хелуоин.

По-късно, когато изгасихме лампите, аз седнах в леглото и включих фенера.

— Мислиш ли, че ще можеш да съчиниш стихотворение за случилото се тази вечер?

Лилит не ми отговори веднага.

— Всъщност, Ева, аз... трябва да ти кажа нещо по този повод. Нещо като... тайна...

Моментът е подходящ — прецених. — Трябва да ѝ съобщя последната си тайна.

— Аз също.

— Обещай да не ме намразиш — изрекохме в един глас.

— Обещавам — отвърнахме пак заедно, а после и двете се засмяхме.

— Първо ти — казахме едновременно и отново се засмяхме.

— Добре — започна Лилит. — Обикновено съм първа, след като съм първата жена и тъй нататък.

— Именно — съгласих се.

— Ето какво. Аз... толкова... уф, трудно е. Добре, просто ще го кажа. Става въпрос за стихотворенията ми. Аз не ги съчинявам сама. Използвам един интернет сайт, в който има готови стихове и аз само избирам от четири възможни, а програмата ги подрежда и съчетава... така че виждаш, че съм долна измамница и не заслужавам наградите, които съм получила... и се обзалагам, че ме мразиш и ме мислиш за лъжкия.

— Аз... — Не знаех какво да кажа. Лилит не бе написала нито едно от стихотворенията си. — Нито едно ли? Не си съчинила дори едно стихотворение?

— Не. Изобщо не ме бива в писането на поезия и съм пълна бездарница.

— Аз... аз... — Започнах да се смея. Всички тези драматични и страховити стихове — не бе написала нито един от тях. Тя също се смееше, но си личеше, че смехът ѝ е по-нервен.

— Нали няма да кажеш на никого? — попита.

— Няма, ако не искаш.

— Повече няма да правя така. И без това не ми е особено приятно да мамя.

— Няма да те издам. Не се тревожи.

Отвън просветна светкавица, която освети стаята ми, а след нея изтрещя оглушителен гръм. И двете подскочихме, а Лилит изглеждаше особено разтревожена.

— Мислиш ли, че това е знак, че трябва да върна наградите си за поезия? — попита тя.

— Може би — рекох. — А може би е най-обикновена гръмотевица.

Просветна втора светкавица и изтрещя още по-оглушителен гръм. Прозвуча така, сякаш е паднал току над къщата.

— Май... трябва да върна наградите — заяви Лилит. — Да. Ще го направя. Трябва.

— Решението е твое — изтъкнах. — Аз няма да кажа на никого.

И двете легнахме и се загледахме в тавана.

— Каква е твоята тайна? — попита Лилит след няколко минути.

— Че пиша свои собствени стихотворения — отвърнах. — От години. Не знам дали стават за нещо, обаче... не са готик, а са... за хубави работи, за всичко, което харесвам, включително и за котенца. Обещай да не повърнеш.

— Обещавам.

— Криех ги в тайната си кутия — обясних. — Заедно с тайните си планове за стаята.

Отново замълчахме за кратко, размишлявайки върху тайните, които си бяхме споделили една на друга.

— Уж сме близначки, а изобщо не сме предполагали за какво си мисли другата — учуди се Лилит.

Сетих се как бях чула в съзнанието си виковете ѝ от криптата.

— Понякога се усещаме. Мисля, че се получава, когато сме в беда.

— Може би — каза Лилит.

— Определено. Винаги ще бъдем близначки, никой не може да ни отнеме това, но едно нещо се промени — преди си мислех, че аз съм си аз, но в две тела. Сега смятам, че съм не само близначка, но също и независима и уникална личност.

— И аз така — съгласи се Лилит.

След което и двете избухнахме в смях.

ФАЙЛ НА ЗОДИЯ СКОРПИОН

24 октомври — 22 ноември

Профил на зодията: особености, характеристики и интересни факти

Потайни, загадъчни и пламенни, Скорпионите се справят чудесно в пазенето на тайни. Те са амбициозни и решителни и ще сторят каквото е необходимо, за да постигнат каквото желаят, затова не заставайте на пътя им!

Макар че обичат мистериите и тайните, Скорпионите ненавиждат да бъдат лъгани и могат да са доста мнителни. Бъдете готови за много въпроси и срѣдни, докато ви принудят да им признаете истината!

Елемент: вода;

Цвят: черно, тъмночервено;

Камък: опал, златист топаз;

Животно: тигър;

Щастлив ден: вторник;

Управляваща планета: Плутон;

Скорпионът се разбира най-добре с: Рак, Риби;

Скорпионът не се разбира с: Водолей, Телец, Лъв;

Представата на Скорпиона за рай: Да играе ролята на детектива в играта на детективи.

Ще ядосате Скорпиона: Ако криете тайни от него!

Известни Скорпиони

21 октомври — Кари Фишър;

24 октомври — Кевин Клайн;

26 октомври — Хилъри Клинтън;

28 октомври — Хоакин Финикс;

28 октомври — Джулия Робъртс;

29 октомври — Уинона Райдър;

30 октомври — Хенри Уинкълър;
2 ноември — Дейвид Шуимър;
4 ноември — Шон Коумс;
6 ноември — Итън Хоук;
7 ноември — Джони Мичъл;
9 ноември — Ник Лашей;
10 ноември — Британи Мърфи;
11 ноември — Леонардо ди Каприо;
13 ноември — Упи Голдбърг;
14 ноември — Принц Чарлз;
17 ноември — Мартин Скорсезе;
18 ноември — Оуен Уилсън;
19 ноември — Калвин Клайн;
21 ноември — Бьорк;

Съветите на Ева за страхотна промяна на интериора

Ако идеята за цялостно преобоядисване на стаята ти не се приеме, поискай разрешение да боядисаш само една от стените. Това ще е значителна промяна и ще направи стаята да изглежда по различен начин. Потърси интересни бои — може да са блестящи, металически или дори магнитни!

Промяната на осветлението ще придаде на стаята ти напълно нов вид. Може да опиташ блещукащи лампички, цветни абажури или даже свещи, но при условие че изключително много внимаваш с тях!

Опитай се да закрепíš парченца цветен плат по стените и тавана. С тях стаята ще стане по-уютна, а и те се слагат много по-лесно от тапетите!

Шаблоните с шарки са евтин начин да освежиш обикновената стена. Има ги в повечето магазини за домашни потреби, могат да се намерят и от интернет.

Дори изобщо да не те бива в шиенето, калъфките за възглавнички се правят много лесно, а стаята ти ще изглежда страхотно с тях. Само си харесай някакъв плат, сгъни го във формата на плик и заший ръбовете.

Сложи някои от любимите си снимки в рамки и помоли някой да ги окачи вместо теб. Може дори да боядисаш самите рамки така, че да

подхождат на другите цветове от обзавеждането!

* * *

Типичен Скорпион ли си?

Коя е най-хубавата черта от характера ти?

- А) Щастливата ти усмивка — постоянно се смееш.
- Б) Лъскавата ти коса — изправена до съвършенство!
- В) Големите ти очи — тъмни и хипнотични.

Откриваш голяма тайна за някой познат. На кого казваш?

- А) На всеки, който иска да ме чуе! Тайните са затова да се разпространяват!
- Б) Само на най-добрата си приятелка — тя няма да каже на никого.
- В) На никого. Добре е да се държиш загадъчно, а и тайната не е твоя.

Двете с приятелката ти се борите за една и съща роля в училищната пиеса, но тя я получава. Как реагираш?

- А) Поздравяваш я — тя и бездруго се е справила по-добре.
- Б) Неохотно приемаш ролята на неин дубльор и се надяваш тя да не се справи.
- В) Никога повече не ѝ проговаряш — позеленяваш от завист!

Семейството ти иска да замине на ски ваканция, но ти никога не си се качвала на ски преди. Как реагираш?

- А) Не ти пука, важното е, че си във ваканция!
- Б) Ужасена си — сигурна си, че ще се изпотрошиш.
- В) Страхотно! Обичаш предизвикателствата, а и карането на ски звучи забавно.

Кои е любимият ти предмет в училище?

- А) Мразиш ги всички — по-добре да си стоиш в леглото!
- Б) Рисуване — оставяш да блесне творческата ти натура.
- В) Физическо — обичаш да се състезаваш и да побеждаваш.

*Подозираш, че най-добрата ти приятелка крие нещо от теб.
Какво правиш по въпроса?*

- А) Много важно! И без това сигурно е нещо супер досадно...
- Б) Изчакваш я да ти признае, когато прецени — сигурна си, че накрая ще го стори.
- В) Избухваш и се сърдиш, докато не ти каже. Само ти имаш право да пазиш тайни!

Резултати:

Предимно отговор А — не личи да си Скорпион

Сякаш не си падаш много по тайните и мистериите. Трябва да позволиш на Скорпиона в себе си да блесне...

Предимно отговор Б — Скорпион си, ама не съвсем

Притежаваш много здравословна доза от скорпионски черти.

Предимно отговор В — Скорпион, и отгоре

Ти си мрачният и мистериозен Скорпион, когото хората познават и обичат!

ЗА АВТОРКАТА

До единадесетгодишна възраст Кати Хопкинс живее в Кения. Когато навършва осемнадесет години, родителите ѝ се връщат в Англия и тя постъпва в Манчестърския колеж по изкуствата. След една година го напуска и се присъединява към рокендрол бандата „Драйвиш Рок онд Рокетс“, която изнася концерти в местни колежи и университети като подгряваща група на състави като „Уизард“ и „Евъридж Уайт“. Освен това Кати работи в хипи магазина „На осмия ден“. Родителите ѝ я оставят с по-големия ѝ брат да се грижат за семейния им дом в Манчестър, известен като „355“, с идеята да дават под наем стаите за гости. Половината Манчестър се изрежда да живее там по едно или друго време, тъй като те дават стаите на най-различни свои приятели — музиканти и фенове. По-късно тя чете сценарии за комедийния отдел на Би Би Си и в продължение на две години всеки петък прави преглед на печата в телевизионния канал „Скай Нюз“.

Кати Хопкинс започва да се занимава с писателска дейност през 1986 г. Тя е автор на 16 нехудожествени книги на различни теми: от здравни до хумористични, и на 42 тийнейджърски романа, издадени в 25 държави. Бащата на Кати — Биби Хопкинс — също е писател.

Издание:

Кати Хопкинс. Двойна бяла

Английска, първо издание

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Компютърна обработка: Ана Цанкова

Коректор: Нина Славова

Илюстрация на корицата: Мариана Кръстева Станкова

Издателство Хермес, Пловдив, 2010

ISBN: 978-954-26-0911-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.